

SAN FRANCISCO PUBLIC LIBRARY

3 1223 10336 6804

...m.vn tuyển chọn

Hãy yêu

Khi còn có thể!

Tặng kèm CD

Blog Radio

Hãy yêu

Khi còn có thể!

VNN PLUS
BLOGUET.com.vn

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC **vh**

“

Chúng ta đã từng rất gần nhau rồi lại xa nhau. Chúng ta đã tưởng chừng từng có nhau và lại mất. Xin em hãy lắng nghe chính con tim của mình và hãy nghĩ những điều tương tự đó cũng đang chất chứa trong tim anh”

“

Tình yêu bằng cách này hay cách khác vẫn tồn tại quanh ta, dù đã từng làm đau nhau đi chăng nữa. Khi yêu con người ta có thể bỏ qua tất cả để được ở bên người mình yêu thương. Hạnh phúc là những thứ đang hiện diện trước mắt, vì thế hãy cứ yêu đi, yêu như chưa từng tổn thương"

"Tôi, bạn hay bất cứ con người nào trên thế gian này. Đồng tính, dị tính hay vô tính đi nữa... Tất cả chúng ta - trong tình yêu - cũng chỉ là một thôi”

Hãy
yêu
khi còn có thể!

Cuốn sách được thực hiện bởi sự hợp tác giữa:

Chuyên trang Blog Việt - Công ty Cổ phần truyền thông VNN Plus

Tầng 6 Tòa nhà 18 ngõ 11 phố Thái Hà - Hà Nội

Tel: (04) 37725502 - Fax: (04) 3772 6658

Website: <http://vnnplus.vn>

Và

Nhà xuất bản Hồng Đức

Nhà A2 - 261, Thụy Khuê, Tây Hồ, Hà Nội

Tel: 0439260024

blogviet.com.vn tuyển chọn

Hãy yêu khi còn có thể!

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Phạm Văn Đồng

Thầy

Ước

Phải còn có thầy

Thầy là người thầy của chúng ta

Thầy là người thầy của chúng ta

Thầy là người thầy của chúng ta

Thầy là người thầy của chúng ta

Thầy là người thầy của chúng ta

Thầy là người thầy của chúng ta

Thầy là người thầy của chúng ta

Thầy là người thầy của chúng ta

Thầy là người thầy của chúng ta

3 1223 10336 6804

Lời yêu thương

Bạn thân mến,

Hạnh phúc lớn nhất trên đời là yêu và được yêu thương. Yêu thương là điều quý giá nhất mà chúng ta dành cho nhau và không thể đánh đổi bằng bất cứ thứ gì. Nói đến hai tiếng “yêu thương” là nói đến thứ tình cảm rộng lớn như biển cả.

Đó là khoảnh khắc người ta nhận ra rằng yêu thương trong trái tim họ chưa bao giờ nguội lạnh, dù họ đã từng làm tổn thương nhau đi chăng nữa:

“Tình yêu bằng cách này hay cách khác vẫn tồn tại quanh ta, dù đã từng làm đau nhau đi chăng nữa. Khi yêu con người ta có thể bỏ qua tất cả để được ở bên người mình yêu thương. Hạnh phúc là những thứ đang hiện diện trước mắt, vì thế hãy cứ yêu đi, yêu như chưa từng tổn thương.” - (Trích từ tuyển tập).

Tình yêu thì không có sai hoặc đúng, chỉ cần trái tim

rung động và biết rằng ta thuộc về nhau, bởi vậy: ***"Tôi, bạn hay bất cứ con người nào trên thế gian này; đồng tính, dị tính hay vô tính đi nữa... Tất cả chúng ta - trong tình yêu - cũng chỉ là một thôi."*** - (Trích từ tuyển tập).

Đó là nỗi niềm đau đáu khi yêu thương bị chia cắt bởi sinh ly tử biệt:

"Thiên thần mỗi cánh hay những buồn đau chốn trần gian đã khiến anh chùn chân mỗi gối, anh đã khép đôi mắt dịu hiền như ánh trăng đã lặn khuất sau đám mây mù kia, đã khép đôi môi luôn rặng ngời dù ở trong hoàn cảnh nào, dù bệnh tật, dù khó khăn mệt mỏi." - (Trích từ tuyển tập)

Yêu thương không chỉ là tình cảm hiện hữu trong thực tại, đôi khi nó còn xuyên qua ranh giới giữa sự sống và cái chết, giữa thế giới thực và thế giới trong trí tưởng tượng. Nói đến yêu thương là nói đến nguồn cảm hứng vô tận để bất cứ ai cũng có thể viết nên những cảm xúc đọng đầy trong trái tim mình, vượt ra khỏi những đường biên giữa hư và thực, bởi yêu thương đâu có giới hạn.

Tuyển tập ***Hãy yêu khi còn có thể!*** với những truyện ngắn, những lá thư cảm động nhất về tình yêu đôi lứa, tình cảm gia đình, tình bạn, tình yêu thương giữa người và người,... hứa hẹn sẽ mang đến cho bạn đọc những cảm xúc, những trải nghiệm đặc biệt khi cầm trên tay cuốn sách này.

"Tình cảm gia đình, tình yêu cuộc sống hay yêu

Hãy yêu khi còn có thể

chính bản thân mình là thứ tình cảm quý giá mà trong những hoàn cảnh bi thương nhất ta mới thấm thía được sức mạnh của nó. Khi tim ta còn đủ sức để yêu thương thì đừng bao giờ lãng quên!" - (Trích từ tuyển tập).

Cuộc sống không phải là phép màu để có thể cho ta được làm lại điều gì khi đã vượt quá tầm tay, yêu thương cũng nằm trong số đó. Bởi vậy hãy lắng nghe trái tim mình và hãy yêu thương khi còn có thể, bạn nhé!

blogviet.com.vn trân trọng giới thiệu!

Đi tìm cơn mưa

Hà Mạnh Luân

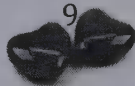
Thế giới của tôi là những cơn mưa. Tôi phải đi tìm... Một ngày nào đó, chắc chắn rằng tôi sẽ quay trở lại, nơi cơn mưa dịu dàng đầu tiên đã mang em đến bên tôi...

*

* *

Mưa. Mưa rừng nên mù mịt. Đã từng xem hay đọc đâu đó và hình dung ra cảnh này trong ký ức, không ngờ giờ đây tôi lại là nhân vật chính trong bức tranh độc hai màu trắng xám ấy...

Đỉnh một trong số rất nhiều con đèo trên đường lên phía Bắc, một bên vách núi dựng đứng - vết tích xẻ dọc thớ đá còn lởm chởm loang lổ vết thương chưa liền da mà ông cha ta ngày xưa mở đường đã san đồi bạt núi;

một bên là vực thẳm bao la những chóp núi chóp cây, thấy mờ mờ cả chóp một trạm thu sóng viễn thông nào đấy. Công nghệ phát triển, ngày nay đi đến đâu cũng có sóng điện thoại, nhờ thế mà giờ phút phiêu du lòng bồng bềnh quá đổi này, tôi nhớ đến cái điện thoại trong túi và bấm số gọi.

- A lô.

- A lô... xin lỗi cho hỏi ai đang gọi đến điện thoại tôi đấy ạ?

Thoáng giật mình, nhưng tôi trấn tĩnh được ngay. Những tưởng cô người yêu mà tôi từng xem như thiên sứ lại bội bạc đến mức vừa chia tay đã xóa và quên ngay số điện thoại nhân tình. Lần này lỗi là ở tôi. Cuộc tình buồn đau chấm dứt bằng chuỗi ngày dài buông thân trong ủ ê nhột nhạt, bất cần mọi thứ. Điện thoại trở thành máy nghe nhạc, những bản nhạc không lời phối tiếng nhị và sáo trúc Trung Hoa, nghe thê lương muốn khóc. Đây là chiếc điện thoại thứ hai, chỉ để dùng gói khuyến mại gọi hết tiền cũng vứt luôn sim. Điện thoại chính thuộc hàng đắt tiền, và trong giây phút buồn đau thất vọng chán chường dâng lên tột độ, tôi đã không ngần ngại cho nó rơi tự do trong khoảng không mênh mông cũng của một vực thẳm không rõ là đoạn nào trên chặng đầu của chuyến độc hành phiêu du không mục đích này.

Điện thoại bay, SIM cũng bay theo. Chẳng ngờ trong vô thức lại còn có lúc tôi bấm hàng số quen thuộc mà gọi đến, bằng một số sim rác lạ hoắc lạ hươ như bây giờ.

- Em à...

Tôi bấm môi. Thêm một lần nữa, thứ cảm giác thân quen đến muốn khóc, đã khiến tôi quên mất phải học cách căm ghét em như thế nào.

Im lặng. Em đã nhận ra, tiếng thở đầu dây bên kia nghe hẫng hụt.

- Ai vậy em?

Thêm một giọng đàn ông chèn vào...

"Tút... tut..."

Có một mẩu chuyện tình yêu, kể rằng từ khi yêu chàng trai, cô gái trở nên yêu mưa và muốn đi trong mưa đến lạ, nhưng cô chỉ đi dưới mưa một mình, không cho chàng trai mang ô che chở. Cô biết người mình yêu rất đa tình, và lường trước điều gì tất yếu sẽ đến. Anh chia tay cô trong một chiều mưa, cô mỉm cười. Trước khi đi, chàng trai muốn biết một điều cuối, điều mà từ lâu anh vẫn thắc mắc trong lòng.

Tại sao em yêu mưa đến vậy?

Chỉ có trong mưa, anh mới không bao giờ biết được em đang khóc.

Tôi đứng lặng bên vực thẳm. Mưa nhạt nhòa môi tôi mẩn chát. Từng hạt nước trắng xám dày đặc rơi xuống hun hút thình không. Hình như lạnh.

Hà Nội đang nắng nóng phải không em? Nơi ấy chắc hẳn kể từ giờ đã chẳng còn là của tôi nữa. Mưa. Chỉ hai màu xám trắng. Mưa sẽ là thế giới của riêng tôi. Tôi phải đi tìm...

*

* *

Bản Phía Ngược nằm trong thung. Người ở đây chưa bao giờ được thấy bình minh hay hoàng hôn. Mở mắt xung quanh dựng đứng chỉ toàn vách núi, những hốc đá đen ngòm, gân guốc đủ mọi hình thù kỳ dị bám đuôi nhau leo dần lên phía ngọn chót vót. Mặt trời xuất hiện khi tia nắng trở nên vàng rực, đủ sức khiến sương đêm bốc hơi và mây trắng phủ trên vòm trời lòng chảo bị xé ra từng mảng, phớt mỏng như khói thuốc. Ấy là gần giữa buổi.

Bóng đêm ngự trị lâu, dân bản không có thói quen dậy sớm. Mà kỳ thực dậy sớm cũng có để làm gì. Họ sống bình thản, khoan thai như tiếng trâu bò đủng đỉnh gõ bước ra đồng. Bao đời nay, cuộc sống vẫn cứ thế trôi đi với công việc lặp đi lặp lại: ngày lên núi kiếm củi, ra đồng, chăn nuôi gia súc gia cầm, thu hoạch mùa vụ; đêm đến người già quây quần tụ họp nhà trưởng bản, uống nước chè đắng, những ngày đông có thêm bếp lửa và can rượu ngô thơm lừng cùng măng thịt bò khô treo trên giánh bếp... Thanh niên đi từng tốp soi cá, bẫy thú rừng, trai gái ưng nhau dắt díu nhau đi chơi, ra chái sà n ngắm trăng hay rủ nhau lên núi...

Công việc thì như thế, nhưng chỉ theo mùa vụ. Mùa trồng ngô, gieo mạch, mùa thu hoạch bà con mới ra đồng nhiều. Tiết nông nhàn, người bản quanh quẩn trên sàn nhà, nhìn sang nhau nói chuyện í ới. Cả bản có ba mươi ba nóc nhà, hình dung cũng giống với một đại gia

đình, khi con cái trưởng thành, dựng vợ gả chồng thì chuyển ra chia đất dựng nhà riêng. Dân bản sống với nhau hòa thuận, gia súc gia cầm hết ngày của nhà ai khắc tự về nhà ấy, chưa bao giờ xảy ra chuyện mất cắp hay điều ra tiếng vào, họ còn biếu nhau con gà con vịt những dịp nhà nào có cúng lễ lớn...

Phia Ngược hôm nay khác hơn thường lệ, ngay từ sớm cả bản đã xôn xao. Người già, trẻ nhỏ, phụ nữ lay nhau dậy, đứng trên sàn ngó xuống. Tốp thanh niên reo hò từ đầu bản, chúng khiêng kệ nệ một mảng gùi xám ngoét đặt ngay dưới sàn nhà trưởng bản.

- À lúi, sao chúng bày lại dỡ được cái tổ ong to nhất rùng vậy à?

Trưởng bản như không tin vào mắt mình, dò dẫm bước xuống cầu thang. Đúng là cái tổ ong rùng ấy thật. Trưởng bản đứng dậy, đưa mắt nhìn đám thanh niên còn đang thở hổn hển. Những bước chân dạt ra hai bên, để lộ giữa khoảng trống một chàng trai vạm vỡ, bộ ngực phập phồng, da ngăm đen, mặt cúi gằm. Đây là A Bội.

- A Bội, kể cho trưởng bản nghe đi à.

A Bội ngẩng mặt lên, đôi mắt đục mờ. A Bội tiến đến xé roạc một mảng tổ ong, những con nhộng vàng ươm bắn tứ tung, ngộ nguậy. Bội lẳng lặng leo lên sàn nhà trưởng bản, đến trước bàn thờ đặt mảng tổ ong và lấy nhang thắp.

Trực ơi, mày về mà xem tao mang gì đến đây này...

A Bội gục mặt khóc, nghe khục khục trong cổ họng.

Đám thanh niên bản rí tai nhau câu chuyện A Bội và A Trục ngầm giao hẹn với nhau rằng ai đỡ được tổ ong to nhất rừng Phia Ngược, kẻ đó sẽ được quyền yêu A Hương, người kia sẽ không mơ tưởng gì nàng nữa. Tổ ong rừng đã có từ hơn chục năm nay, ngự trên một trong ba ngọn cây cổ thụ trên đỉnh núi. Đứng dưới trông lên chỉ thấy nó bé bằng bàn tay, nhưng kỳ thực kích thước thật phải sánh ngang chiếc nia sấy thóc. Đã nhiều thanh niên bản ủ mưu hạ nó, nhưng đều thất bại. Có ba chàng trai đã phải trả giá cho cái ý muốn ngông cuồng bằng chính mạng sống của mình. Người gần đây nhất là A Trục.

A Trục buộc đầu cuộn dây thừng với một lưỡi hái tự chế, một buổi trưa tự mình leo lên cái cây cổ thụ gần ngọn cây có tổ ong, rồi một tay quặp chặt ngọn cây bên này, tay kia quăng sợi thừng nghe vút một tiếng. Lưỡi hái đi sượt cuống tổ ong, ngoạm vào cành cây. Lũ ong nghe động xù cánh, vo thành từng cục thả mình xuống mặt đất. A Trục đang cố gắng giật lại lưỡi hái thì từ dưới thân cây, đám ong buông mình ban nãy đã tỏa ra mấy gốc cây bên cạnh, cứ thế men lên bu đầy đù và người A Trục. Giống ong này nọc độc ít, nhưng đốt rất rát. Xác định được mục tiêu, chúng gọi nhau mỗi lúc một nhiều. A Trục nghiêng răng chịu đựng. Rát quá! Đám thanh niên kiểm củi gần đó bỗng nghe có tiếng cành cây gãy rãng rắc rồi tiếng một vật rớt đánh ầm. A Trục nằm cạnh mỏm đá, đôi mắt đỏ ngầu, miệng ứa máu...

A Trục là đứa con duy nhất của trưởng bản.

- A Trục chết rồi, trưởng bản hãy coi con thay vai trò cậu ấy.

Trưởng bản tay run run đỡ A Bội đứng dậy, tiếng khóc đám tang A Trục của đoàn người hôm ấy càng vang lên thê thiết...

A Bội thấp hươg xong bước xuống sà, chưa kịp nói gì thì nhận được tin dữ từ một thằng bé đen thủi:

- A Bội ơi, A Hương bị đá núi lở lã vào chân rồi, may có anh người Kinh đi xe ngang qua trông thấy nên đưa đi bó bột.

Dứt lời thằng bé quay đầu chạy ngược lên Đông Đô. A Bội cũng vội vàng rượt theo sau nó.

*

* *

- Anh tên gì à?

- Thừa bác cháu tên Thiên.

- Anh Thiên lặn lội từ dưới xuôi lên, chắc là cán bộ à? Mà sao đi có một mình thế à?

- Thừa bác cháu là sinh viên ngành mỹ thuật mới ra trường thôi, cháu đi thăm thú quang cảnh, và xem cuộc sống của đồng bào mình trên này thế nào.

- Mỹ thuật là vẽ ấy à? A Hương nhà tôi nó cũng ham vẽ lắm, anh nhìn này.

Vừa nói người đàn ông có khuôn mặt quắc thước, tóc hoa râm chỉ tay vòng ra sau. Trên mảng tường nhà sà, hàng chục bức họa được dán một cách cân đối.

Những lọ hoa, chân dung người, quang cảnh làng bản...
A Hương có năng khiếu.

Tôi lia mắt nhìn ra phía buồng. Tấm rèm rung rinh sụp lại phần khe hở. Thì ra này giờ ngồi uống nước, tôi không hề biết có một ánh mắt dõi theo từng hành động của mình.

- May nhờ có anh Thiên, không thì không biết A Hương nhà tôi giờ như thế nào, cái ơn của anh Thiên lớn lắm. Nếu chưa có dự định thì mời anh cứ ở lại đây một vài tuần, tiện đi thăm thú thiên nhiên, cuộc sống bà con ở đây thì mộc mạc vậy thôi, không được nhộn nhịp như ở dưới xuôi đâu à.

- Dạ có lẽ cho cháu xin phép...

- Ấy dà, ngại gì chứ. Mấy anh cán bộ dưới xuôi lên cũng ở nhà tôi suốt ấy mà. Anh cứ ở lại cho gia đình vui lòng. A Hương nó cũng thích vẽ, nếu như được, phiền anh chỉ bảo thêm cho nó, có được không à...

- Cháu...

Tình huống này nằm ngoài dự định. Tôi bối rối đưa tay xoa đầu. Chắc ở lại thôi...

*

* *

Đêm. A Bội thành linh thức giấc. Tiếng ếch nhái ngoài kia vang lên rộn rã thế. Hình như loài vật cũng biết ăn mừng sau mỗi cơn mưa. Mưa làm cây cối tốt tươi. Mưa làm ngọn nước đầu nguồn chảy về bản càng trong và mát lạnh. Nhưng cơn mưa đêm qua lớn quá,

lớn đến nỗi bầy ong đậu trên tổ bị ướt cánh, rơi rớt đi ít nhiều. A Bội nhớ như in cái giây phút đu mình trên ngọn cây cổ thụ, rút dao chém rụng cuống tổ ong lớn nhất rừng Phia Ngược, một nhát ngọt sớt. Đám thanh niên bản đứng phía dưới soi đèn cũng đứng cả tim. A Bội thật liều lĩnh. A Bội dậm cột một cành cây cổ thụ gần cây có tổ ong, rồi quăng đầu dây xuống nhờ đám trai bản kéo thật lực để cành ấy đưa A Bội tiến đến sát tổ ong. Đám trai bản hợp sức dõ hồ bở hơi tai mới cột được nốt đầu thừng còn lại vào gốc một cây cổ thụ.

Chém rụng tổ ong rồi, A Bội xoay mình cắt phụt sợi dây thừng đang căng ra thẳng đuột như dây cung. Cành cây được thả tự do, đàn hồi trở lại, nghe vụt một tiếng. Nếu như A Bội không ghì chặt đến mức bắp tay trái bị cọ xát ứa máu, thì cả thân hình chàng trai có lẽ cũng vút bay như viên đạn sỏi sau khi thả đốt nổ cao su rồi.

Độ cao từ ngọn cây cho đến mặt đất khiến đám ong còn bám trên tổ cũng bị văng đầu hết...

Cơn mưa lớn đã giúp A Bội triệt hạ được tổ ong, nhưng lại khiến A Hương gặp nạn. A Hương ướt nhẹp trong mưa, sầm sà mặt mũi nên không nghe rõ tiếng đá lở, may sao hòn đá lăn sượt chân nàng không lớn như mấy tảng đá cạnh bên, nàng bị dập nửa bàn chân trái... Nhờ Giàng, kịp lúc có anh người Kinh đi xe máy ngang qua. Nàng chỉ đường cho anh đưa thẳng đến bệnh viện thị trấn...

A Bội trở dậy thắp đèn dầu. Ngọn lửa chập chờn soi sáng bức vách. Hai năm rồi, A Bội không còn ngủ thấy

mùi phân trâu quen thuộc bốc lên từ dưới sàn. A Bội thấy nhớ tiếng thở phì phò, tiếng ợ cỏ nhóp nhép nhai lại của con Đen giữa đêm.

Bất giác, ngọn đèn trước mặt A Bội mờ dần đi, loang ra nhòe nhoẹt. Tiếng khục khục khe khẽ rên lên trong đêm. Ký ức về con Đen gắn liền với cái chết thảm khốc của mẹ chàng. Vốn là con trâu đầu đàn to khỏe và thông minh, Đen được Bội huấn luyện rất kỹ. Đàn trâu năm con, riêng Đen không bao giờ phải ràng dây chảo. Bất kể đang gặm cỏ nơi đâu, hễ cứ nghe tiếng huýt quen thuộc của Bội là con Đen tự động tìm về phía âm thanh đang gọi.

Ai ngờ, chính Đen lại là thủ phạm cướp đi người mẹ yêu quý của chủ nhân mình. Sáng đó, A Bội đạp xe lên học trường cấp 3 thị trấn, mẹ A Bội là người dắt trâu ra đồng. Vừa tới đầu làng Phia Ngược, con Đen bỗng khựng lại. Nó vểnh tai nghe ngóng. Hình như ở đằng xa có tiếng trâu cái đang tru lên vắng vắng. Mẹ A Bội dỡ dây thừng, ra sức kéo nó đi tiếp. Đen vẫn vểnh tai nghe ngóng, đoạn nó quay đầu rẽ lên phía cánh đồng của bản Đông Đô.

- Đi nào Đen!

Sợ thừng càng siết căng, mẹ A Bội vừa lôi, vừa cầm roi quật. Bất thần con Đen quay ngược lại, hai mắt long lên đỏ ngầu, nó chĩa sừng lao thẳng vào vị chủ nhân tội nghiệp. Sau tiếng kêu thất thanh, mẹ A Bội sòng soài lăn trên vệ cỏ. Con Đen phi như bay về phía tiếng gọi của bạn tình.

- À lúi, có người bị trâu húc dân bản ời!

Là tiếng khàn đặc của A Trục, Trục lúc ấy cũng vừa dắt bò ra khỏi sàn nhà, thấy con Đen đang phi lên Đông Đô thì quăng vội cuộc dây thừng lao theo. A Trục và A Bội chơi thân với nhau từ nhỏ, hai người hay đi rừng cùng nhau, nên con Đen quen hơi. Nó dừng lại sau tiếng Huýt của A Trục, đang định nắm lấy sợi thừng phía mõm Đen thì trên cánh đồng Đông Đô, A Trục lại nghe tiếng gọi tìm bạn tình của con trâu cái vang lên thê thiết. Đen quay đầu, A Trục ghì chặt lấy sừng nó,

- Dừng lại!!!

Lần này là tiếng hét thất thanh của A Trục, con Đen điên tình, bất chấp sức ghì như khóa cổ của A Trục, nó nhấc bổng cả người Trục lên. A Trục dùng thân mình che kín mắt con vật, đoạn bàng hoàng nhận ra Đen đã mất kiểm soát rồi. Nó lao đầu phi thẳng vào hốc đá trước mặt...

“Bốp!”

Một âm thanh chát chúa vang lên, con Đen đổ vật xuống. Bên mõm đá nhô, óc nó nhuộm máu ùn ra như mụn vỡ mủ. Gần đấy, A Trục đang bò trở dậy sau cú bay mình tránh né thần tốc, khuôn mặt trắng bệch...

Mẹ A Bội mất được một tuần, đến lượt cha A Bội. Vì quá đau buồn, ông ủ ê giam mình trong gian thờ. Một sáng, người bản sững sờ phát hiện xác ông bên dòng suối, chắc ông gieo mình từ trên đỉnh núi.

Chao ôi, sức mạnh của tình yêu...

*

* *

Con trâu cái cất tiếng gọi bạn tình năm ấy là của nhà A Hương - người con gái xinh nhất bản Đông Đô. Đông Đô cách Phía Ngược một dãy núi, cũng quanh năm không thấy được mặt trời vào lúc sáng sớm và chiều muộn.

Đêm đến, bờ rào đá nhà A Hương vang lên không ngớt những tiếng đàn môi. A Hương ở trên sàn, ngược mắt nhìn vầng trăng treo xa xăm đỉnh núi, lấy giá và màu ra vẽ.

- Chúng mày về đi, A Hương không xuống đâu.

A Hương ngó ra. Là A Bội. Dưới cầu thang, bờ vai cuộn cuộn bắp thịt rung rung, mái tóc lơ phơ phủ chìm đôi mắt. Đã dứt tiếng đàn môi, đám trai bản tản ra về từ bao giờ.

- Tại sao A Hương lạnh lùng với tôi vậy?

- Khuya rồi đấy, A Bội về đi!

A Hương quay vào. Lát sau, nàng ngồi tay vẽ, khẽ đưa mắt trông xuống sàn. Bờ vai rung rung đang khuấy dần trong màn sương phủ...

A Hương đỗ vào lớp năng khiếu trên thị xã, phải thuê ở trọ. A Bội bỗng chăm chỉ đi học, không cúp tiết lên rừng kiếm củi săn chim như trước nữa. Trường cấp 3 thị trấn chỉ cách thị xã năm cây số. Tan học, A Bội lại phóng xe đến lớp mỹ thuật, thập thò cửa sổ nhìn A Hương chăm chú nghe giảng.

Giờ thực hành sáng tác ngoài trời hôm đó, A Bội đứng dựa gốc cây bỗng thấy sắc mặt A Hương lộ rõ vẻ lo

âu. Bảng màu trên tay nàng đã hết sơn từ lúc nào. Chẳng nói chẳng rằng, A Bội tiến đến giật phắt bảng màu trên tay một cậu học sinh đang ngồi gục mặt vào đầu gối, đưa đến trước mặt A Hương. A Hương sầm mắt:

- A Bội! Đừng chỉ biết dùng có bạo lực vậy chứ!

A Hương đưa trả lại bảng màu cho cậu nam sinh ban nãy, lúc này đang bối rối không biết làm sao để lấy lại đồ của mình, kèm theo lời xin lỗi. Nàng bỏ về phòng trọ. A Bội đứng bất động, mái tóc phủ chìm đôi mắt.

*

* *

- Nơi đây quả là một chốn tuyệt vời thơ mộng bác ạ!

Tôi hồ hởi leo lên bậc thang, sau chuyển vượt đèo sang biên giới Trung Hoa khám phá một mình. Chiếc xe gắn máy hình như hoạt động quá sức, tắt máy đã lâu mà vẫn nghe dầu xăng kêu trong máy. Ngửi thấy cả mùi khét lẹt của má phanh bị cháy khi tôi lao xuống một con dốc gần như dựng đứng. Một chuyến đi hải hùng và niềm kiêu hãnh của kẻ đã chinh phục được con đường được coi là nguy hiểm nhất núi rừng này. Vừa nghe đến con dốc, chủ nhà đã nhướn mày, đôi mắt sáng rực:

- Cái gan của cậu thật lớn đấy à! Thanh niên bản chưa ai dám một mình vượt đèo như thế cả. Con đường độc đạo ấy sỏi đá gồ ghề, chỉ có dân buôn hàng lậu lâu năm mới có khả năng đi thuần thục thôi. Họ đi vào ban đêm, thi thoảng vẫn có người trượt xuống vực. Cái đám người ấy à, họ thâm hiểm, họ vượt đường rồi còn kê đá chắn ngang lối mòn bẫy kẻ khác cơ.

Thực ra thì cũng không hẳn tôi trở về bình an vô sự. Có một cú ngã trên con dốc dựng đứng, do cần trọng giữ phanh, nên tôi chỉ xây xát đầu gối. Chiếc xe cũng bị đá đâm thủng đèn xi nhan, và vỡ một bên yếm. Không lăn xuống vực là may lắm rồi...

Tôi bước lên sàn, nghe tiếng lép bép và ánh lửa bập bùng trên bức vách, phía góc nhà. A Hương ngẩng mặt lên, đôi mắt long lanh như hai giọt sương. Tôi mất hai giây sững sờ. Nàng đẹp quá! Vẻ đẹp sơn cước hoang sơ nguyên khôi như nắng sớm. Gương mặt với làn da trắng ngần hiền dịu, đôi mày thanh thoát, má và đôi môi nàng ửng lên vì khói bếp, quả thực đẹp hơn bất cứ phấn son nào...

- Anh đã về.

Tiếng nói mấp máy thoáng qua, ngỡ như không phải bật ra từ miệng nàng.

- Hương nấu món gì mà thơm thế?

- Hôm nay cha đi vớt được mẻ tép dưới nương, đem nấu canh chua. A Bội thì xách cho một túi cá trê và ếch đem qua anh ấy đi soi được.

- Oa, nhiều món thế.

Tôi rón rén ngồi xuống bên chiếc thùng, mức nước rửa mặt. Hương không quay lại, đôi tay nàng trở nên bối rối. Hình như má nàng càng thêm ửng đỏ...

*

*

*

Lại là tiếng ếch nhái ộp oạp ngoài bờ nương. A Bội chưa ngủ. A Bội nằm nghiêng, gối má lên bắp tay, nhìn ra cửa sổ.

Đêm vui quá nửa. Trăng treo chênh vênh đỉnh núi. Trăng thág tám dịu hiền và sáng nét vành. Trăng làm đỉnh cột thu sóng điện thoại im lìm kia trở nên thô kệch. Năm trước, cũng mấy anh người Kinh từ dưới xuôi lên mua đất trồng nó cạnh mỏm núi, nơi mà có lẽ cha A Bội đã buông mình xuống dòng suối.

A Bội cũng có điện thoại. Danh bạ điện thoại A Bội chỉ vón vẹn hai dòng số, một của trưởng bản, một của A Hương.

“Từ khi có anh người Kinh ở chơi, A Hương vui hẳn.”

“A Bội chưa ngủ sao? Giờ này còn nhắn tin, Hương giật mình thức giấc vì chuông điện thoại.”

“A Hương ngồi sau xe anh người Kinh đi chơi. A Hương cười tươi lắm. Bội nhìn thấy, nhưng Bội đi xe đạp, phóng nhanh mấy cũng không đuổi được.”

“A Bội ngốc quá! Xe đạp làm sao đuổi được xe máy. Mà A Bội đuổi theo làm gì, Hương dẫn anh ấy đi về tranh nơi ngọn suối đầu nguồn.”

“Chưa bao giờ A Hương cười vui khi ngồi sau xe Bội.”

“Mai anh ấy về Hà Nội rồi.”

A Bội xoay người trở lại. Tiếng gà nhà ai vừa gáy. A Bội bật điện thoại, đã hơn hai giờ sáng.

“A Hương ngủ đi.”

*

* *

Lại một cơn mưa. Mưa luôn tìm đến khi tôi cô đơn nhất. Tôi dựng xe, quay mặt lại. Con đường quanh co

mình vừa đi qua trở nên mù mịt. Trong mưa, vạn vật sống động chỉ còn hai màu xám, trắng.

- Anh về, rồi anh lại lên chứ?

- Ừ, có thể...

- Sao không phải là nhất định...? Anh sẽ quên Hương sao?

- Không! Anh không thể nào quên Hương, nhưng...

- Nhưng sao? Anh biết mà, anh biết Hương yêu anh mà. Cái bụng con gái miền núi thật lòng lắm. Hương sẽ không làm anh đau như chị ấy đâu...

- Anh... Anh phải đi rồi, Hương hãy cố gắng học cho thật tốt, em rất có năng khiếu. Anh về, anh sẽ giữ liên lạc...

Tôi gỡ tay Hương, nhấn ga lao đi như điên dại. Hương quy xuống đường, khuôn mặt đầm đìa nước mắt trong chiếc gương chiếu hậu. Tiếng khóc của nàng vọng theo tôi mãi...

*

* *

- A Hương...

- A Bội, anh về lúc nào sao không báo trước em biết?

- Anh lên xe về đêm qua, Hà Nội rất nóng, và ... Anh nhớ em!

- Sau một năm học đại học, anh khác đi nhiều quá!

- Gầy đi, trắng hơn?

- Anh mặc áo sơ mi trắng rất đẹp, rất tri thức.

- Đã... đẹp trai bằng anh Thiên chưa?

A Hương bất giác cup mắt xuống, hai giọt lệ trong veo ứa ra trên má.

- Anh xin lỗi, anh không cố ý.

- ...

- Anh ấy... cắt liên lạc với em ngay sau khi anh ấy hỏi em về số điện thoại của anh.

- Nhưng... Anh ấy còn giữ liên lạc với anh.

A Hương ngẩng mặt lên, lau vội hàng nước mắt.

- Tại sao anh đã nói với em rằng anh cũng không liên lạc được? Anh gặp anh ấy dưới Hà Nội chứ?

- Ừ!

- Anh ấy thế nào? Anh ấy có nhắc gì tới em không?

- Có. Anh ấy còn gửi quà cho em nữa. Đây...

- Tranh ư? Đúng là nét vẽ của anh ấy rồi. Nhưng sao...

- Em thắc mắc tại sao không phải là những bức phác thảo bằng bút chì ư?

- Vâng, chưa bao giờ anh ấy vẽ màu cả. Anh ấy nói anh ấy yêu bút chì và chỉ vẽ bằng nó.

- Là vì... mắt anh ấy...

- Mắt anh ấy?

- Phải! Thế giới xung quanh anh ấy, chỉ còn hai màu đen, trắng - kể từ sau vụ tai nạn cách đây bốn năm...

Chao ôi, phải rồi! A Hương bàng hoàng nhớ lại, cái lần đầu tiên anh ấy tìm ba lô lấy bút để vẽ. A Hương cất dùm ba lô cho anh trong học tủ. Anh lôi ra một hộp bút chì. Một bảng màu. Bảng màu của anh, từng ô màu có dán những chữ "Xanh, Vàng, Đỏ, Tím..."

- Hai bức tranh, đều là cảnh bình minh. Bình minh trên thành phố, và bình minh trên biển. Chúng ta, tất cả người bản mình đều chưa bao giờ được thấy vầng Mặt Trời lúc tinh khôi nhất như vậy. Thành phố và biển, lại ở nơi nào đó rất xa xăm, chờ chúng ta đặt chân tới... Anh ấy đã vẽ bằng ký ức, và cả tình yêu dành cho em đấy...

- ...

- Anh ấy có lẽ giờ này, vẫn lại tiếp tục rong ruổi trên những con đường, ở một nơi nào đó trên đất nước mình...

A Hương nấc lên từng tiếng, nàng chạy đến dụi đầu vào vai A Bội, òa khóc.

*

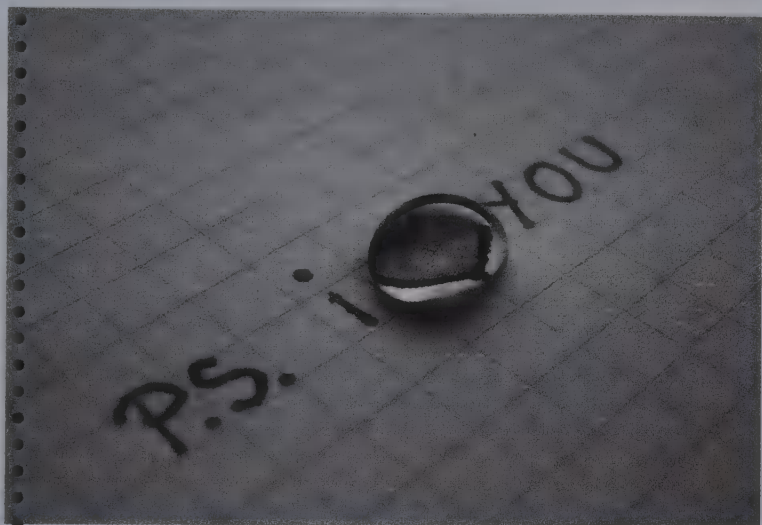
* *

"Xin lỗi em, A Bội mới thực sự là người có thể che chở cho em đến hết cuộc đời! Cậu ấy đã vì em mà quyết tâm thi đỗ đại học, vì em mà từ một thanh niên chỉ biết dùng cơ bắp trấn át mọi thứ, thành một chàng sinh viên ưu tú của trường.

Tôi không thể tiếp tục chỉ bảo cho em trên chặng đường đến với chân trời nghệ thuật mà em đã chọn. Nhưng niềm tin nơi tôi: Rằng em sẽ tiến xa, rất xa với cây cọ của mình, là tuyệt đối...

Còn tôi, thế giới của tôi là những cơn mưa. Tôi phải đi tìm... Một ngày nào đó, chắc chắn rằng tôi sẽ quay trở lại, nơi cơn mưa dịu dàng đầu tiên đã mang em đến bên tôi... Khi ấy, em hãy hứa, rằng tôi sẽ được nhìn thấy hai người hạnh phúc..."

Hãy yêu khi còn có thể

Cảm xúc của bạn!

A series of horizontal lines for writing, separated by small black dots on the left side.

Ai còn đứng lại nơi này?

Diên Vỹ

Thên thanh biết mấy một nỗi nhớ đơn lẻ, miên man, dằng dặc. Khát khao bao nhiêu một vòng tay dẫu là mong manh trong thời khắc ngày tàn. Đời người vô thường. Giấc mộng phù du. Tháng năm thoi đưa, hoa trôi nước chảy. Ai... còn đứng lại nơi này?

*

* . *

Tấm rèm nặng nề che kín khung cửa kính, khiến những vụn nắng dẫu có cố gắng đến đâu cũng chỉ len lỏi vào được vài hạt, rải rác trên sàn gỗ nâu sẫm. Tiếng dương cầm rời rạc vang lên, từng nốt, từng nốt một, không hề liên khúc mà cứ như người chơi nó đang cố gắng kiếm tìm từng nốt nhạc để ghép vào. Thế nhưng, nếu tinh ý vẫn có thể nhận ra rằng, bản nhạc đang được chơi ấy là *Song from a secret garden*.

Đoạn nhạc mới được chơi qua bỗng nhiên được lặp lại lần nữa, nhưng lần này đã thêm được vài nốt ở phía sau. Cứ như một đứa trẻ đang học bài, bất chợt quên đi phần sau thì phải đọc lại từ đầu.

Một lần... Hai lần... Rồi ba lần...

Vậy mà cô chẳng thể nào nhớ được phần tiếp theo. Bàn tay thất vọng đập mạnh xuống phím đàn, tạo nên âm thanh chói tai kinh người. Di buông lỏng cả hai tay, gục đầu xuống, đôi vai gầy rung lên, nức nở. Một vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, nâng Di lên, để cô tự nhiên vùi vào lòng mình bật khóc.

- Quân à, em không nhớ, không thể nào nhớ được. Em xin lỗi...

Quân nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn nước mắt kia, hôn nhẹ lên những giọt nước mặn chát khiến tim anh nhức nhối như muốn vỡ tung.

- Không phải lỗi của em, không phải.

Anh gấp gáp khẳng định, như muốn bằng cách nhanh nhất xua tan đi ý nghĩ ấy trong cô, như muốn cô hiểu rằng cô không làm sai bất cứ điều gì để phải thốt lên lời "xin lỗi". Anh khẽ nắm lấy tay cô đặt lên phím đàn rồi phủ tay mình lên đó. Mỗi khi ngón tay anh ấn xuống là ngón tay cô cũng ấn xuống theo. Tiếng nhạc lại lần nữa vang lên, liền mạch, êm ái, không đứt quãng, không ngập ngừng.

Quân khẽ khàng, chậm chậm, dần dần dẫn dắt Di vào thế giới của cảm xúc, vào thế giới mà hai năm trước

họ đã từng trải qua cùng nhau. Anh không nhẫn tâm ép buộc cô phải nhớ, mà chỉ từng chút, từng chút một gợi lại cho cô...

*

*

*

Hai năm trước...

Tigôn Coffee...

Quân đặt tay lên phím đàn nhưng chưa thật sự chắc chắn bản nhạc mình muốn chơi là gì. Một đoạn nhạc dạo vang lên, hoàn toàn tùy ý, ngón tay thon dài lười nhác lướt trên từng phím đen, trắng. Có vẻ anh đang rất hứng thú với việc chơi đùa cùng các nốt nhạc.

Giai điệu bất ngờ đổi khác, Quân đang chơi *Song from a secret garden*. Anh khẽ mỉm cười khổ, thói quen đúng là điều cực kỳ đáng sợ. Quân vốn dĩ không thuộc tuýp người “lụy vì tình” nhưng như thế không có nghĩa là anh dễ dàng phủ đi tất cả những gì đã từng có. Hơn nữa, đó còn là những điều rất đẹp. Nỗi nhớ mơ hồ lại tràn về, lẫn quất đầu đây. Nỗi nhớ quyện vào giai điệu trầm buồn, tuôn chảy thành dòng trong không gian yên tĩnh, gợi lên cái man mác buồn sâu kín trong con tim mỗi người bên dưới.

- Anh gì ơi, có thể dạy tôi chơi bản nhạc đó không?

Giọng nói không to nhưng vẫn khiến mọi người chú ý. Vài tiếng xôn xao bình luận vang lên. Quân dừng chơi, đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn người đang đứng bên dưới. Một cô gái với mái tóc ngắn củn, áo phông rộng thùng thình đi với quần bò, chân mang boots hầm hố. Quân

ngiêng nghiêng đầu nghĩ ngợi, nhìn thế nào cũng không ra là người có niềm đam mê âm nhạc.

- Tôi không phải giáo viên thanh nhạc.

Quân cười cười đáp lời, lịch sự nhất có thể. Anh chỉ là nhận lời đến giúp bạn trong vài ngày bởi người nhạc công ở đây nghỉ đột xuất thôi. Đến khi nào có người thay thế, anh sẽ đi. Quân không muốn kéo thêm chút phiền phức nào tới nữa, lịch diễn mấy tháng tiếp của anh kín cả rồi.

- Nhưng anh biết chơi nhạc! - Xem ra là một cô bé rất kiên nhẫn. Vẫn không hề có ý định bỏ cuộc.

Quân gật đầu chào rồi quay đi, ngẫm nghĩ về cách hành xử của mình: Như thế đủ gọi là lịch sự rồi nhỉ?

Có tiếng bước chân đuổi theo phía sau, khẽ khàng nhưng gấp gáp. Quân nhú mày, lòi đầu ra một cô bé cứng đầu thế chứ? Anh bất chợt dừng lại, người đang chạy phía sau giật mình nhưng chẳng thể điều chỉnh kịp bước chân, đâm sầm vào ngực Quân. Khuôn mặt nhỏ nhắn bất chợt ửng hồng, chầm chầm lùi về phía sau.

- Cô bé, cô muốn gì? - Quân thở dài, trong giọng nói đã có sự bất lực.

- Tôi muốn... - Di ngập ngừng - Anh dạy tôi chơi đàn, chỉ một bản nhạc ban này thôi cũng được. Một bản *Song from a secret garden* ấy thôi.

Như để minh chứng cho lời mình nói, Di đưa một ngón tay lên, ngẩng đôi mắt tròn xoe, long lanh, chăm chú nhìn người trước mặt.

Quân khẽ ho rồi quay đi hòng che dấu sự lúng túng của mình trước cái nhìn kiên định nhưng ngây thơ ấy.

- Cho tôi một lý do.

Quân thầm than thở, tại sao lại chấp nhận thỏa hiệp rồi? Nhưng lời đã nói ra có muốn rút lại cũng chẳng được.

- Vì tiếng đàn của anh rất quyến rũ.

Sau một hồi suy nghĩ mông lung, mái đầu nhỏ hết nghiêng trái rồi nghiêng phải, Di đã đưa cho anh câu trả lời ổn thỏa nhất.

- Tôi sẽ suy nghĩ.

Quân trả lời nước đôi rồi lướt qua Di, đi về nơi đỗ xe. Cứ xem như chưa có cuộc gặp mặt này là được, anh không tin cô bé kia đủ kiên nhẫn để tiếp tục.

Hôm sau, Quân lại đến, nhưng bàn tay vừa đặt lên phím đàn thì liền cảm thấy gáy mình nóng rực. Anh thuận thể quay sang, thái dương bỗng trở nên ê ẩm. Anh quả thực đã xem thường cô bé con kia. Di nhìn thấy anh thì nhoẻn miệng cười, có chút gì đó đắc thắng. Quân đưa tay ôm trán. Xem ra lần này anh trốn không thoát rồi.

- Tại sao em nhất thiết phải học đàn thế? - Quân vặn nấp chai nước khoáng rồi đưa sang cho cô bé đang chăm chú vào quyển nhạc lý cơ bản.

- Bởi vì cậu ấy thích nhất là *Song from a secret garden*.

Quân không nói gì nữa, chăm chú nhìn cô gái trước mắt. Nặng nhàn nhạt đậu lên mái tóc mềm, chóp mũi lấm tấm vài giọt mồ hôi, đôi môi nhỏ thì thoảng lại khe

khẽ hát. Anh thừa nhận, mình có đôi chút nghi ngờ. Một cô nàng tomboy, trông thì có vẻ vô tâm, bất cần vậy mà vẫn có thể vì người mình “thăm thương trộm nhớ” mà chăm chỉ học đàn. Sức mạnh của tình yêu, mấy ai có thể cưỡng lại?

Một bàn tay nhỏ bé hươ hươ trước mặt Quân khiến anh giật mình, định thần lại.

- Thầy ơi, chỗ này là thế nào?

Quân cúi xuống, nhìn vào nơi Di đang chỉ, hơi hơi mỉm cười, nhưng không trả lời cô mà trực tiếp múa tay lên phím đàn.

Di gạt gù tỏ vẻ đã hiểu rồi lại chăm chỉ chơi tiếp. Gió lùa vào căn phòng rộng lớn, xua đi cái oi bức của những ngày đầu hạ. Một vài sợi tóc ngắn bết vào vầng trán ẩm mồ hôi. Quân đưa tay, muốn gạt đi những sợi tóc lòa xòa trước trán Di nhưng bất chợt khựng lại, anh đang làm gì thế này? Quân cười khổ rồi buông tay xuống, tựa người vào cánh cửa kính trong suốt phía sau, đưa mắt nhìn những ngón tay búp măng đang ngập ngừng chơi những nốt đầu tiên.

Nắng hoàng hôn tràn vào, chênh chao, nghiêng ngả rồi đổ thành từng vệt dài trên đôi vai Di, khiến cả người cô bất giác trở nên lấp lánh. Quân ngẩn người, đặt tay lên ngực trái của mình, cảm giác cái gì đó đang lảng lảng thành hình, mơ hồ đến nỗi anh không đủ can đảm để định nghĩa. Cảm giác này, đã lâu lắm rồi không hề xuất hiện, để giờ đây khi đột ngột quay về lại khiến anh bối rối.

- Thầy ơi, anh thấy em thế này ổn không?

Quân phá ra cười khanh khách. Gọi "thầy", xưng "anh", "em", cách xưng hô lạ đời này chỉ có cô bé đáo để như Di nghĩ ra mà thôi. Quân nhìn lên, nụ cười chợt tắt. Di xinh quá! Không còn cô bé thường ngày bụi bặm với quần thụng, áo phông rộng thùng thình nữa, Di hôm nay tươi tắn trong chiếc đầm xanh nhã nhặn. Trên mái tóc ngắn ngắn của cô bé, lấp lánh chiếc vương miện nhỏ xinh.

- Thầy ơi... - Di lơ lửng, ngượng ngịu cúi đầu xuống, không dám nhìn Quân thêm nữa.

Ánh mắt Quân vẫn nhìn cô chăm chú, không biết nói sao cho phải. Vô hình chung, cô gái nhỏ này đã biến anh thành quân sư tình yêu bất đắc dĩ.

- Em xinh lắm!

Lần này Quân không kiềm chế được nữa, hay nói đúng hơn là anh không hề muốn kiềm chế nữa, đưa tay lên vuốt khuôn mặt mềm mại.

- Cậu ấy chắc chắn sẽ ngắt ngay vì em thôi. - Quân thốt lên câu động viên cứng ngắt.

- Cảm ơn thầy, em sẽ gọi cho anh sau. - Bóng dáng nhỏ nhắn dần mất hút nơi góc khuất của con đường.

Quân quay người, lưng thững bước đi trên con đường ngược với con đường Di đang bước. Nhưng anh biết, điều đó cũng chẳng ích gì, hành động ấy cũng chẳng khiến anh dứt được những dòng suy nghĩ miên man không hồi kết. Một trận gió bất ngờ ào qua khiến

mấy cánh hoa rơi lả tả. Quân dừng bước, nhận ra lúc này, anh khao khát biết mấy cảm giác có Di bên cạnh, cùng nhau bước dưới cơn mưa hoa này. Cũng chẳng hiểu từ khi nào, Quân đã bị ảnh hưởng bởi những suy nghĩ lãng mạn quá mức cần thiết của cô bé tưởng chừng như không có chút tế bào lãng mạn nào kia. Anh biết, như thế này là quá nhanh, nhưng biết sao được, khi anh không thể nào kìm chế nổi lòng mình.

Mưa...

Từng giọt mưa nặng nề rơi xuống mái hiên trước nhà. Quân xoay cốc Brandy trong tay, trầm ngâm hồi lâu rồi đưa lên môi nốc cạn. Chết cồn khiến cổ họng anh bỏng rát, đốt cháy cả dạ dày, nhưng men say chỉ khiến anh thêm tỉnh. Quân nhìn hồi lâu chiếc điện thoại bên cạnh, cảm thấy bất lực trước những cảm xúc đang tuôn trào trong chính mình. Có lẽ ngay từ cuộc gặp gỡ đầu tiên, ánh mắt trong veo của Di đã khiến anh không thể nào chối từ. Di như một nốt nhạc cao vút, lạc lõng nhưng chói sáng và rực rỡ trong bản nhạc trầm buồn với những nốt lặng mờ nhạt của cuộc đời anh. Cứ như thế, anh dần lún sâu vào thế giới của cô tựa hồ như một quy luật bất biến của tự nhiên: hai thanh nam châm trái dấu luôn hút nhau.

Cả căn phòng rộng lớn ngập trong tiếng rả rích của mưa cùng những bản nhạc buồn đến não lòng của Beethoven. Điện thoại rung nhẹ, tin nhắn đến. Quân nhìn tên Di trên màn hình, do dự hồi lâu rồi quyết định mở ra.

"Thầy, anh mở cửa cho em đi..."

Chỉ vền vền có mấy chữ nhưng cũng đủ để khiến Quân ngẩn người. Di đang ở ngoài kia? Quân mở cửa, cánh tay đặt trên nắm cửa run nhẹ. "Sao em có thể ngốc đến thế? Có biết mưa đang nặng hạt thế nào không?" Bao nhiêu lời muốn trách cứ nhưng bất chợt nghẹn đắng nơi cuống họng khi anh trông thấy đôi mắt to tròn ngập nước, đôi môi nhợt nhạt đang run rẩy vì lạnh. Vài giọt nước trượt khỏi mái tóc ướt sũng, rơi xuống nền "lạch tạch". Di co ro nơi góc thềm, không biết cô đã đứng dưới cơn mưa kia bao lâu mới đủ can đảm nhấc tin cho anh. Quân thở dài, nắm tay cô gái nhỏ, kéo nhanh vào nhà.

Di không biết vì sao bước chân lại đưa mình đến đây. Có lẽ vì cô đơn, có lẽ vì quen thuộc, nhưng cũng có lẽ vì nơi đây có một người mà cô tin rằng có thể hiểu cô, có thể giúp cô quên đi mọi thứ mà bước qua ngày nghiệt ngã này. Lần đầu tiên, sau nhiều năm qua, cô khao khát có ai đó bên cạnh mình trong ngày hôm nay.

- Sao em... lại thế này? - Quân khó khăn lên tiếng, quấn chiếc khăn bông trắng vào người cô rồi đặt vào tay Di cốc sữa nóng.

- Hôm nay, cậu ấy lại không đến. - Di nức nở. - Em đã vì cậu ấy mà đàn thật hay, vậy mà cậu ấy vẫn bỏ mặc em. Em...

Quân lặng người, cuối cùng anh cũng đã hiểu, vì sao "cậu ấy" của Di lại không đến. Bởi hai năm trước, cũng trong một đêm mưa thế này, cậu ấy đã gặp tai nạn và

không thể qua khỏi. Mọi người đau đớn nhưng cũng dần nguôi ngoai, chỉ riêng mỗi Di. Hai năm qua, cô vẫn đi qua những nơi có dấu chân cậu ấy, vẫn nhặt nhạnh những ký ức về cậu ấy, giữ lấy bên mình như những gì thiêng liêng nhất. Cô cố gắng làm tất cả những việc mà ngày trước đã hứa với cậu ấy nhưng vẫn chưa thực hiện được.

Đôi vai nhỏ trong lòng anh lại run rẩy. Quân nhè nhẹ vỗ về cô. Đôi vai này, vốn dĩ quá nhỏ bé để gánh lấy những niềm đau quá lớn như thế. Bên ngoài, đất trời vẫn vũ mây giông, những cành cây khô cạ vào vách tạo nên những âm thanh ghê rợn. Chớp xé ngang bầu trời, sáng lóa, sét gầm gừ vang dội. Không gian lạnh giá đến tê lương.

*
* *

Sửa lại chiếc khăn choàng xộc xệch trên cổ Di, Quân mỉm cười, vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn rồi tiếp tục nắm tay cô đi về phía trước. Hai năm qua, anh đã cố gắng để xoa dịu từng vết thương trong cô. Có những lúc mệt mỏi, muốn quay lưng mà bỏ lại tất cả nhưng lại không đủ nhẫn tâm. Anh đã lặng lẽ chờ đợi cô, chờ được đến ngày Di vừa đánh vào vai anh, vừa bắt lực bật khóc "Tại sao, tại sao anh lại quan tâm đến em như thế, tại sao lại nhẫn nại với em như vậy, tại sao không mặc kệ em? Và... Tại sao lại khiến em yêu anh?". Di khi ấy đã khóc rất nhiều bất chấp cái nhìn lạ lẫm của người qua đường.

Quân dừng bước chân, đôi mắt trở nên thất thần khi

nhìn về phía góc đường bên kia. Chính nơi đó, tình yêu của anh đã được Di chấp nhận.

- Nơi đó, có phải đã chứa rất nhiều kỷ niệm của chúng ta?

Di ướm hỏi nhưng gần như đã có đáp án chắc chắn cho mình. Nếu không phải quá quan trọng, vẻ mặt Quân sẽ không mất mát đến như thế.

- Không - Quân giật mình phủ nhận. Anh không muốn khiến Di thêm khổ sở.

- Quân...

Di bất chợt dừng bước, đưa tay lên vuốt ve gương mặt Quân, nỗi đau khiến đôi mắt to tròn ngập nước, rồi từng giọt, từng giọt lăn dài.

- Nếu một ngày, một ngày nào đó em... em quên mất anh thì phải thế nào đây?

Không phải "nếu" mà chắc chắn sẽ có ngày đó. Quân có thể trốn chạy hiện thực, cô có thể tìm quên trong quá khứ nhưng sự thật khốc liệt vẫn còn đó. Alzheimer, căn bệnh này không tha cho một ai. Cô sẽ dần dần quên đi tất cả. Đến giai đoạn cuối cùng của bệnh, tâm trí Di chỉ đơn thuần là một tờ giấy trắng. Phải, cô có thể quên tất cả, quên đi những tháng ngày cơ cực ở cô nhi viện, quên đi cái chết đau lòng của cậu ấy, nhưng chỉ riêng Quân, cô không nở. Di thật sự rất luyến tiếc anh. Đến một ngày, nếu như đến cả tên anh, cô cũng quên đi thì anh sẽ như thế nào?

Quân không nói gì, chỉ ghen ngào nhìn Di hồi lâu.

Lần này, anh không gắt gao phủ nhận như những lần trước nữa, bởi anh cảm nhận được, sự thật đang đến rất gần. Quân đưa tay kéo Di vào lòng, ôm siết. Anh vùi mặt vào cổ cô, lần đầu tiên để mặc nước mắt mình lăn dài. Di nói đúng, anh phải thế nào đây? Cô mới chỉ quên đi một góc phố kỷ niệm mà Quân đã đón đầu đến mức này, vậy thì...

Quân vẫn không thể nào quên nổi ngày ấy, vể mặt Di đã suy sụp và hoảng hốt thế nào khi cầm trên tay bệnh án của chính mình. Suốt một ngày dài, cô lang thang khắp nơi mà không hề có mục đích. Di bước đi trong cơn mưa, mặc cho từng hạt nước quất vào mặt bỏng rát. Bóng dáng cô độc ấy khiến tim Quân đau nhói như vỡ vụn. Ngày hôm đó, anh không ngăn cản cô, cũng không lên tiếng an ủi mà chỉ lặng lẽ đi sau Di, để cô hiểu rằng, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, anh vẫn luôn ở phía sau cô. Cô vẫn còn có anh...

"Quân ơi, đây là bản nhạc gì thế? Tại sao ngày nào anh cũng chơi nó?"

"..."

"Quân, sao anh thích đến quán Tigôn thế?"

"..."

"Anh gì ơi, anh tên gì, tại sao lại nắm tay tôi thế kia?"

"Anh tên Quân, hãy nhớ là anh tên Quân và... anh là người yêu em."

"Vâng, Quân."

"..."

"Anh là ai?"

"Quân, Ngô Khải Quân."

...

"Anh lạ lắm, tôi không quen anh!"

Bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng trượt khỏi tay anh. Một khoảnh khắc nhỏ nhoi, trong Quân mọi thứ trở nên chết lặng. Đôi tay anh vẫn còn lại chút hơi ấm của Di. Anh hoảng loạn cầm lấy tay cô, lay gọi cô, áp tay cô lên má mình, thét gọi tên cô. Sợi nắng mỏng manh đậu lại trên gương mặt thiên sứ yên bình trong giấc ngủ không mộng mị.

Yêu thương, thật sự quá mong manh...

*

* *

Lại một ngày mưa buồn. Hôm nay Tigôn rất đông khách, bởi nghe nói rằng, mỗi năm cứ vào ngày này, có một nhạc công nổi tiếng lại đến đây chơi đàn, chỉ duy nhất một ngày này mà thôi. Đặc biệt hơn nữa, là bao giờ anh cũng chỉ chơi độc một bản nhạc *Song from a secret garden*. Bao nhiêu năm đã qua cũng thế. Cũng nghe nói rằng, đằng sau hành động lạ lẫm ấy là cả một câu chuyện tình đắm nước mắt...

Hoàng hôn lại buông, Quân bước ra khỏi quán, đưa mắt nhìn về phía nền trời đỏ hồng màu ráng chiều, lòng lại nhớ đến bong bóng nhỏ nhắn của Di ngày nào. Anh vươn tay ra, tưởng như có thể chạm vào chút nắng rực rỡ đang lóe lên lần cuối cùng trước khi vụt tắt ấy.

"Di à, anh lại nhớ em rồi..."

Thênh thang biết mấy một nỗi nhớ đơn lẻ, miên man, dằng dặc. Khát khao bao nhiêu một vòng tay dẫu là mong manh trong thời khắc ngày tàn...

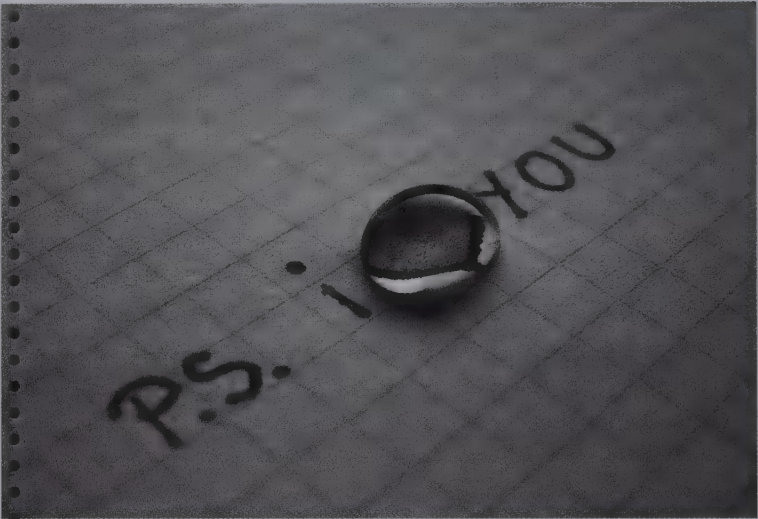
Đời người vô thường...

Giấc mộng phù du...

Tháng năm trôi đưa, hoa trôi nước chảy...

Ai... còn đứng lại nơi này?

Cảm xúc của bạn!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ngày mai nắng lên anh sẽ về

Diên Vỹ

Trái tim con người ta thường yêu trước khi lý trí kịp nhận thấy. Để rồi, một sớm mai thức giấc, khi lý trí kịp nhận ra, thì con tim đã yêu quá nhiều.

*

* *

Nhặt cây chì kẻ trên bàn trang điểm, cô kẻ từng nét thuần thực lên đôi mày thanh tú. Khẽ lấy thỏi son, cô cẩn thận làm cho sắc môi nhợt nhạt tan đi, chỉ còn lại ánh hồng tươi tắn.

An lặng ngắm chính mình trong tấm kiếng sáng choang: Gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt tròn to, môi mềm chúm chím... Quay sang lấy chiếc khăn voan cài lên mái tóc, An kéo môi tạo nên nụ cười đẹp nhất có thể.

Phải, hôm nay cô chỉ có thể cười, vì hôm nay là ngày cười của cô và anh.

*

* *

Quá khứ từ một chiều thênh thang gió...

Cô bước đi trên con phố mùa thu. Gió se se, không quá lạnh nhưng cũng đủ để An phải so vai. Lá vàng trải thảm dày cộm, kéo dài suốt cả con phố. Đôi cao gót giẫm lên lớp lá khô, tạo nên âm thanh giòn tan. Bước chân An vô định đi về phía trước, bỏ lại sau lưng vạt nắng cuối chiều, bỏ lại hết những nhấp nhảnh của cuộc tình đã qua, bỏ lại cả những niềm đau miên man không hồi kết. Có những khi một mình bước đi như thế này, An mới biết đã lâu lắm rồi, cô không có những giây phút cô đơn đến đáng lòng như vậy. Thói quen là một điều cực kỳ đáng sợ, và điều đáng sợ hơn cả là chính mình đã sa vào thói quen ấy.

Cả một buổi chiều lang thang khiến đôi chân An mỏi nhừ. Dừng chân nơi shop coffee quen thuộc, An chần chừ hồi lâu mới bước vào. Theo thói quen, cô đi về phía khung cửa sổ nơi có giàn hoa tigôn nhưng rồi bất chợt khựng lại, không phải vì nơi ấy đã có người ngồi mà vì một lẽ, chẳng phải hôm nay cô đang học cách từ bỏ thói quen hay sao? Nhếch môi cười nhạt nhẽo, An chọn một chiếc bàn gần đây, thản nhiên ngồi xuống.

- Xin hỏi, cô dùng gì? - Người phục vụ mỉm cười nhìn An.

- Một cappucino nhiều sữa và.... - Tay lật menu của cô dừng lại, ngây ngốc hồi lâu rồi bật cười. Lại thế nữa rồi. - Cho tôi một đen không đường.

Cô bé phục vụ khó hiểu, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

An mỉm cười tự giễu. Đã hứa là sẽ tập quên mà vẫn cứ nhớ để rồi lúc này sống mũi lại bất giác cay xè. Cô ngược mắt lên, cố nén dòng nước mắt chực trào ra.

Trời đổ mưa. Từng đường mưa xiên xiên đập lên mái nhà, góp lại thành dòng, theo từng con rãnh mà rơi xuống nền đất, một vài hạt nước vương vấn đọng lại trên cánh hoa tigôn trắng muốt. Không gian như thế khiến An lại nhớ đến "*Kiss the rain*" chơi bằng ghita. An khép mắt, chỉ một hôm nay nữa thôi, cho phép cô được nhớ...

Chàng trai mặc quân phục với chiếc guitar màu bạc

An thở dài mở mắt, vô tình chạm phải ánh mắt của người ngồi ngay chiếc bàn quen thuộc của cô. Đôi mắt người ấy nhìn cô chằm chằm, không có ý định né tránh. Lúc này An mới chú ý tới anh ta. Một chàng trai trẻ mặc quân phục, và bên cạnh anh ta là một chiếc đàn ghita màu bạc. Hai người cứ như thế nhìn nhau, lâu thật lâu, tựa hồ như thời gian đang dừng lại.

Thật ra, anh đã chú ý tới cô từ khi cô vừa bước vào nơi này, với vẻ mặt lạnh lẽo, cao ngạo nhưng đôi mắt ngập tràn những đón đau và tổn thương. Anh chú ý thấy cô bước về phía chiếc bàn nhỏ mình đang ngồi nhưng rồi bất chợt khựng lại, thấy cô chọn đồ uống như một thói quen nhưng bất chợt lại đổi vào phút chót, thấy cô thần thờ nhìn cơn mưa ngoài kia với ánh mắt long lanh nước.

Giữa một nơi đông người, cô lạc lõng và bé nhỏ đến đáng thương. Ánh mắt An rời khỏi ánh nhìn khiến cô

lúng túng ấy, cúi xuống đưa tay khuấy khuấy cốc coffee tỏa hơi nóng nghi ngút. Trong lúc lơ đãng, cô lại chú ý đến cây ghita bên cạnh anh ta. Người ấy, cũng từng có một cây ghita như thế, cũng từng hứa rằng, tiếng ghita ấy cũng chỉ dành riêng cho mỗi cô thôi. Vậy mà... Là do tình yêu của cô không đủ lớn hay do chính anh ta không thể nào vượt qua được cái bóng của quá khứ hay vốn dĩ bao lâu nay cô vẫn chỉ là người thế thân?

Rốt cục, nước mắt cũng đã tuôn rơi. Vị đắng của coffee chỉ khiến cổ họng cô thêm nghẹn đi chứ không hề dễ chịu như cô tưởng.

- Hôm nay, tôi có thể là nhạc công miễn phí cho cô chứ?

An giật mình, chiếc thìa trên tay suýt nữa rơi xuống. Cô ngẩng lên nhìn người đàn ông vừa đưa ra lời đề nghị lạ lùng ấy.

- Tại sao?

Anh không trả lời mà chỉ nhìn sâu vào mắt cô, tựa hồ như muốn xuyên qua đôi mắt kia để chạm thấu đến những nỗi đau đã hóa thành dòng trong tâm hồn cô.

An ngẩn người. Đây là tình huống gì? Người đàn ông lạ lẫm này, thực sự anh ta muốn gì?

- *Kiss the rain*? Liệu anh có thể không? - An nhàn nhạt nói. Nếu đó là điều anh ta muốn, cô sẽ không ngần ngại. Vả lại, cô có mất mát gì đâu.

Những ngón tay sạm đen cùng một vài nốt chai sần nhẹ nhàng khảy lên dây đàn. Đôi tay cứng nhắc là thế, vậy mà từng nốt nhạc thoát ra, vẫn mang lại cho người

nghe nét quyến rũ riêng biệt. An dừng lại việc khuấy cốc coffee, mãi miết lạc vào những âm thanh ấy. Đường như nơi sâu thẳm của tâm hồn đã bị chạm vào và bóc trần, An bật khóc, từng giọt nước mắt lăn dài mệt mỏi. Tiếng đàn đột ngột ngưng hẳn...

- Tôi không muốn tiếng đàn của tôi mang đến nước mắt cho người khác. - Anh trầm giọng, nhìn thẳng vào đôi mắt đang cố tình né tránh của An.

Nhập nhằng những cảm xúc không tên

An không trả lời, cũng không nhìn lại anh ta, đưa tay gạt nước mắt rồi đi thẳng. Trời chỉ còn vài giọt mưa lâm thâm nhưng vẫn đủ khiến mái đầu nhỏ của cô ướt đầm. Có tiếng bước chân theo sau, An bất chợt dừng lại...

- Đứng đi theo tôi nữa được không?

Anh ta tiến tới, nét cười trên môi càng rõ ràng. Bàn tay anh xòe rộng, An ngỡ ngàng, trên tay anh là di động của cô, mà lúc này màn hình đang nhấp nháy cuộc gọi đến. Nhìn cái tên trên màn hình, An không khỏi thở dài. Không chút do dự, An nhấn phím đỏ trên màn hình. Nhưng dường như người kia rất kiên nhẫn, điện thoại tiếp tục reo. An tức giận tháo pin ra, quẳng điện thoại vào túi xách.

- Trốn tránh không phải là cách. - Anh không nhanh không chậm nói.

Người đàn ông này! An cảm thấy nổi tức giận đang len lỏi trong tâm trí. Dựa vào đâu mà anh ta có thể xen vào chuyện của cô như thế?

- Không cần quan tâm tới tôi. - An bất mãn xoay đi. Ngày hôm nay quá dài, cô cũng đã quá mệt mỏi để tranh cãi những điều vô lý như thế.

- Mưa đang lớn dần, đừng dầm mưa! - Anh kiệm lời hết mức có thể, nắm lấy bàn tay xương xương lạnh lẽo của cô kéo vài mái hiên gần đó.

- Này, anh chàng mặc quân phục, nếu anh thực sự rảnh rỗi như thế, có thể đi uống cho say với tôi không? - An táo bạo đưa ra lời đề nghị, không màng để ý đến gương mặt không thể nào tin nổi của người bên cạnh. Hôm nay cô điên rồi, 25 năm sống trên cuộc đời này, lần đầu tiên cô khao khát được một lần điên cuồng.

- Cô không sợ tôi là một kẻ biến thái sao?

- Nếu biến thái thì đã biến thái từ đầu rồi.

Anh đi cùng cô thật, nhưng anh không uống, chỉ nhìn cô uống ừng ực từng ngụm bia như uống nước lã. Rồi say, gương mặt nhỏ nhắn của An đỏ hồng lên, áp chai bia vào mặt mình, mỉm cười để chịu trước nhiệt độ lạnh lạnh của chai thủy tinh.

- Anh biết không? - An lảm nhảm - Anh ta là kẻ khốn nạn, rất rất khốn nạn...

An không biết hôm ấy mình đã nói những gì, chỉ biết rằng người con trai ấy không hề ngắt lời cô đâu chỉ là một lần. Anh để cô mặc nhiên thối thức, mặc nhiên xem anh là nơi trút bỏ nỗi lòng.

Cứ như thế, anh dần bước vào thế giới của cô, không phô trương, hào nhoáng, cứ lặng lẽ, từ từ mà bước đến.

An cũng chẳng biết từ khi nào mình đã quen với sự có mặt của anh, quen với những cuộc điện thoại “dở hơi” khi đêm về, quen đợi chờ những ngày cuối tuần, quen với việc ngồi sau xe anh, vi vu trên những con phố.

Dòng cảm xúc ấy lặng lẽ tuôn trào, một lần nữa trở về, bất ngờ và đột ngột, không cho An một cơ hội nào để chối từ.

Thế giới của anh...

Anh lặng lẽ bước vào thế giới của cô, khê khàng nắm lấy tay An, dẫn lối đến với thế giới của chính mình. Thế giới của anh, thế giới rộng lớn của lý tưởng, thế giới mộc mạc, bình dị nhưng mãnh liệt và đầy cháy bỏng. Cô choáng ngợp bởi tình yêu rộng lớn của anh, lẽ sống của anh. Để rồi trong lúc vô tình nhất, cô đã chạm vào một mảnh ghép tình yêu thật thật lớn mang tên cô.

An rút rè bước lùi lại, con tim cô vẫn còn quá mong manh để đón nhận một tình yêu khác.

Anh bất ngờ ôm lấy An từ phía sau, tựa cằm lên vai cô.

- Đừng trốn tránh anh. Anh biết, như thế này là không công bằng với em. Nhưng... anh có thể đợi, chỉ cần em không đẩy anh ra xa là được.

An quay lại, mặt đối mặt cùng anh, đôi mắt rung rung.

- Nhưng như thế thật không công bằng với anh.

- Ai bảo anh yêu em làm chi. - Anh mỉm cười hiền, đặt lên trán An nụ hôn trấn an ấm áp.

An nắm lấy tay anh, cùng anh bước đi trong buổi chiều lộng gió. Cứ như thế này thôi, tạm thời cô muốn

một mối quan hệ không thể gọi tên như thế này. Cô cần anh cho những ưu tư, anh cần cô cho những yêu thương ấm lòng, chỉ như thế là đủ.

Thu qua trong chớp mắt, đông lạnh tàn ủa về. Những ngày này, anh lại bận rộn với những đợt diễn tập. Cô vẫn đi đi, về về một mình như bao đông qua vẫn thế nhưng lần này lòng hốt nhiên ấm áp đến lạ, bởi cô biết, dẫu có muộn bao nhiêu, anh vẫn không để cô đơn côi trong những đêm lạnh. Những cuộc điện thoại khi đêm về với cô đã trở thành một thói quen thân thuộc.

Đêm, An giật mình tỉnh giấc bởi tiếng sét gầm vang bầu trời. Cô sợ hãi, cuộn sâu người vào chăn. Mưa đổ xuống như trút nước, đất trời vùn vù mây giông, một vài cành khô cạ vào mảng tường cũ tạo nên âm thanh rợn người trong đêm khuya.

“Cốc... cốc... cốc...”

Tiếng gõ cửa rất khẽ, nhưng trong đêm khuya vẫn khiến tim An thất lại vì sợ hãi.

- Là ai? - Giọng An không kiềm được run rẩy.

- Anh đây An à! Đừng sợ!

Bước chân An khựng lại, cả người ngây ngốc. Anh? Tại sao anh lại ở đây, giờ này? Cô mở bung cánh cửa, sững sờ nhìn bộ quân phục đã ướt đẫm, nhìn những giọt nước rời khỏi tóc anh rơi xuống nền.

- Đừng sợ, anh ở đây mà! - Anh nhẹ lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mi cô.

An chạy đến, vươn đôi tay bé nhỏ ôm chặt lấy anh,

vùi mặt vào vai anh thổn thức. Đến tận giờ phút này, cô mới nhận ra thế giới quan của cô đã quá quen với hình ảnh, với nét cười, với giọng nói trầm ấm ấy. Lần đầu tiên, An hiểu được cảm giác thế nào là không thể sống nếu thiếu một người.

- Anh à, mình kết hôn anh nhé!

Vòng tay đang ôm cô bỗng chốc cứng đờ.

- Em... nói thật? - Anh gần như thì thào với chính mình.

An gật đầu, gò má chợt ửng hồng. Trong lúc vô tình, cô đã cầu hôn anh mất rồi.

An ôm siết An vào lòng. Lồng ngực anh rạo rục cảm giác hạnh phúc nghẹn ngào.

- Anh yêu em! - Anh thì thào, hôn lên đôi môi hơi tái vì lạnh của cô. Lần đầu tiên, họ cảm thấy đông thật ra rất ấm áp.

Dòng thư để lại...

"An à, anh xin lỗi khi chỉ có thể để lại cho em dòng thư như thế này. Tha thứ khi anh không thể trực tiếp nói cùng em. Bởi anh sợ cảm giác không biết làm gì khi thấy em khóc.

Em sẽ hiểu cho anh chứ? Anh - một người lính trinh sát, một người con của nhân dân nên bên cạnh một tình yêu lớn dành cho em là tinh thần trách nhiệm với đất nước. Anh biết nhiệm vụ lần này sẽ rất nguy hiểm, nhưng cũng sẽ là nhiệm vụ cuối cùng của anh trước khi chuyển đến công tác ở một nơi bình an hơn, đó là nơi em, nơi sẽ có ngôi nhà nhỏ, sẽ có một người vợ hiền cùng với bé con xinh xắn của chúng ta.

Có khi anh đã từng nghĩ, có lẽ cả cuộc đời này, anh sẽ trụ mãi nơi mảnh đất địa đầu của Tổ quốc ấy, sống trọn cả cuộc đời mình cho đất nước. Nhưng đến khi gặp em, mọi điều trong anh bất chợt sụp đổ. Anh đột nhiên hiểu rằng, hóa ra trên thế giới này vẫn còn có người khiến anh bận lòng như thế. Em dịu dàng mà cứng rắn, kiêu hãnh nhưng đầy đau thương.

Anh cứ ngỡ mình sẽ phải đợi thật lâu mới có thể nhận được lời yêu từ em; vậy mà... Niềm hạnh phúc trong anh khi ấy như vỡ òa. Nắm lấy đôi tay lạnh gầy của em, anh biết rằng, con đường phía trước anh đi không chỉ có riêng bản thân mình.

An à, đừng khóc em nhé! Nếu chẳng may... À không, không có gì là nếu chẳng may cả, bằng mọi cách, anh sẽ trở về cùng em, trở về để nắm lấy tay em, quỳ dưới chân Chúa, nói nên lời thề nguyện trăm năm.

Đợi anh An nhé!

Ngày mai, nắng lên, anh sẽ về”.

An gấp lại bức thư, mỉm cười mà không khóc. Cô tin anh, tin anh sẽ trở về cùng cô, niềm tin ấy với cô còn là hi vọng.

Hai gia đình tất bật chuẩn bị hôn lễ, nhưng trong lòng mỗi người vẫn tồn tại những nỗi lo riêng biệt. Tuy không nói nhưng ai cũng lo lắng cho An. Thế nhưng, trái với nỗi lo ấy, cô vẫn thản nhiên đợi chờ, dùng vẻ ngoài bình lặng để lấp đi cõi lòng dậy sóng.

Ngày mai, nắng lên, anh sẽ về, có phải vậy không anh?

*

* *

Thánh đường trang nghiêm, mọi điều chuẩn bị cho đám cưới đều đã sẵn sàng, duy chỉ thiếu mỗi chú rể...

Đã hơn nửa giờ trôi qua, An vẫn ngồi lặng yên trên băng ghế đợi chờ, mặc kệ cái nhìn cảm thông của mọi người xung quanh. Bao nhiêu ngày qua cô mạnh mẽ là thế, vậy mà hôm nay bất chợt thấy lòng mình yếu đuối đến lạ. Hốc mắt bỗng ẩm ướt, cánh mũi bất giác cay xè.

"Anh, thật sự sẽ không bỏ lại em chứ?"

Cô ngược mặt lên cao, cố nén dòng nước mắt muốn chực trào. Cô đã hứa, là sẽ không khóc...

Có tiếng bước chân dồn dập chạy tới, mọi người ngoái nhìn ra.

Một chàng trai mặc quân phục chạy đến, màu áo xanh bạc đi vì gió mưa. Anh gầy đi, đen hơn, nhưng nét cười trên môi vẫn nồng hậu và ấm áp như ngày nào. Anh nhìn An, vòng tay đang rộng...

An buông rơi bó hoa cưới trên tay, quăng luôn đôi cao gót vướng víu, xách váy chạy nhanh về phía anh. Niềm tin cuối cùng cũng đã chiến thắng. Niềm tin khiến anh vượt qua khó khăn để trở về, niềm tin giúp cô đủ dũng khí để bước qua những tháng ngày đợi chờ không anh.

Đám cưới này hoàn toàn khác với đám cưới trong mơ mà từ thời thiếu nữ cô hằng mơ ước. Không vest đen, không giày da bóng loáng, không đầu tóc chải chuốt. Thế nhưng, giây phút này với cô, niềm hạnh phúc

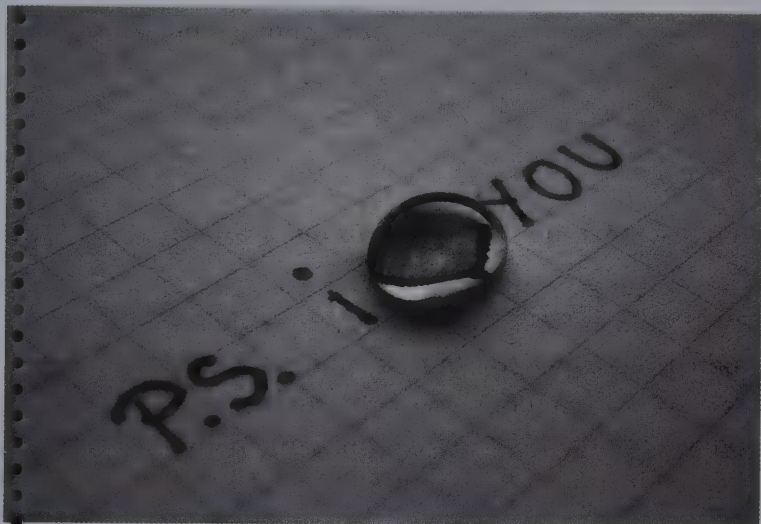
ấy thật vẹn tròn. Có anh, chỉ cần có anh thì thế giới này của cô đã đủ đầy lắm rồi.

Anh đưa tay ôm lấy cô, nâng lên cao, xoay vòng. Nụ cười khanh khách như tiếng chuông ngân của cô hòa với với tiếng cười trầm thấp của anh tạo nên bản tình ca đẹp nhất, hay hơn bất cứ âm thanh du dương nào của piano.

Vẫn giữ tư thế ôm cô, anh nhìn sâu vào mắt cô. Họ mỉm cười nhìn nhau, thấp giọng thì thầm: "Ngày mai, nắng lên, anh sẽ về".

Ngoài kia, trên đồng cỏ xanh mướt, nắng đã lên, giòn tan, vàng rộm như mẻ bánh vừa mới ra lò.

Hãy yêu khi còn có thể

Cảm xúc của bạn

A series of horizontal lines for writing, resembling a notebook page. The lines are evenly spaced and extend across the width of the page.

Yêu như chưa từng tổn thương

Aren Dương

Tình yêu bằng cách này hay cách khác vẫn tồn tại quanh ta, dù đã từng làm đau nhau đi chăng nữa. Khi yêu con người ta có thể bỏ qua tất cả để được ở bên người mình yêu thương. Hạnh phúc là những thứ đang hiện diện trước mắt, vì thế hãy cứ yêu đi, hãy yêu như chưa từng tổn thương nhé!

*

*

*

Hoàng Quyên khép hờ mắt cho những giọt nước mặn đắng, bóng rớt xuống hai gò má. Cô không lau, đôi mắt đã nhòe nhoẹt nước. Bản nhạc *Beautiful in white* của Westlife vẫn cứ vang lên đều đều như chọc ghẹo, như khiêu khích cô.

- Em sẽ là cô dâu đẹp nhất của anh.

Lời nói của Duy vắng vắng bên tai Hoàng Quyên. Ngày ấy khi lần đầu tiên nghe bài hát này anh đã hôn nhẹ lên đôi môi cô và nói với cô như vậy. Cô nhìn anh cười mãn nguyện. Lúc đó cô đã tưởng mình là người hạnh phúc nhất thế giới này. Nhưng có ai ngờ cô lại có ngày hôm nay. Những mảnh ký ức vụn vặt chấp nối khiến tim cô như bị ai bóp nghẹn.

Ly café trước mặt vẫn còn nguyên, mọi người trong Tigon Café ái ngại nhìn cô. Hoàng Quyên biết nhưng cô vẫn cứ ngồi như người mất hồn để nước mắt tự rơi. Nỗi đau quặn thành cục đờ nén cô. Cô không còn biết gì nữa cả.

- Xin lỗi quý khách quán chúng tôi đã đến giờ đóng cửa rồi ạ.

Hoàng Quyên ngược mắt lên nhìn người phục vụ "có lẽ anh ta cũng đang thương hại mình" - cô nghĩ.

Lê đôi chân nặng trĩu rời khỏi quán, Hoàng Quyên lần lượt đi qua từng dãy phố và bước đến cổng nhà Duy lúc nào không hay. Cô thấy anh đang bò rạp trên phím đàn bên cửa sổ. Cô nghe thấy tiếng đàn của anh, da diết và réo rắt. Vẫn là bài hát quen thuộc sao giờ lại trở nên xa cách đến thế. Lần này thì cô cười, cô chẳng còn nước mắt mà khóc nữa. Cô cười người con trai bội phản kia, cô cười cho chính sự ngu ngốc khờ khạo của mình. Đã một tháng trôi qua kể từ ngày ấy, Duy vẫn tới tìm cô, vẫn liên lạc với cô bằng mọi cách. Anh cầu xin sự tha thứ nơi cô, anh nói người anh yêu chỉ có mình cô mà thôi. Cô không nói gì chỉ im lặng.

- Cho em nhìn anh lần cuối thôi, lần cuối thôi rồi em sẽ quên anh - Cô nhủ thầm.

Hoàng Quyên quyết định lên vùng cao dạy học mặc cho sự cản ngăn của gia đình và bạn bè. Cô vẫn quyết ra đi, cô phải quên anh, quên luôn cả Hà Nội của cô. Trái tim cô đã sứt mẻ và nó không còn đủ chỗ cho anh nữa rồi.

Sương chiều bảng lảng trên mảnh đất Sa Pa, ngòi lặng ngắt mây trời khiến cô nhớ Hà Nội quay quắt. Giờ này nếu còn ở Hà Nội có thể cô sẽ đang trong bếp nấu ăn với mẹ, hay đang chăm cây trong vườn cùng bố. Và giờ này nếu còn anh nhất định cô sẽ không nhẽo đòi anh dẫn đi dạo phố phường. Ngày còn yêu nhau, cô học Sài Gòn thỉnh thoảng mới về nhà, lần nào về cô cũng cùng anh đi khắp nẻo, mọi góc ngách đều có dấu chân anh và cô. Đi tới đâu cô cũng thấy bóng hình anh. Cô muốn quên anh thì cô phải ra đi thôi, cô không đủ cao thượng để tha thứ cho người con trai ấy. Hà Nội của cô, anh của cô... Tất cả đã quá xa vời.

*

* *

Hoàng Quyên em không sao đấy chứ, tỉnh lại đi em.

Chị đồng nghiệp cùng phòng lay cô dậy. Đã gần hai năm trôi qua mà chẳng đêm nào cô ngon giấc. Nỗi nhớ anh không ngủ cứ bám lấy cô. Bỏng rát. Nhức nhối. Cô rất hay ngủ mơ, cô mơ thấy anh nắm tay cô rồi lại có một người con gái khác đến cướp anh đi. Hình bóng họ cứ nhòa dần đi. Cô chạy theo với lấy mà không được.

Trong giấc mơ cô thấy mình khóc, cô thấy mình đáng thương và tội nghiệp.

Từ khi lên đây biết bao người hỏi cô có người yêu chưa, có người còn đòi làm mai mối cho cô. Những lúc đó Hoàng Quyên chỉ biết cười giả lả cho qua chuyện. Cô vẫn nhớ tới anh. Làm sao cô có thể quên anh được, anh là tình đầu của cô, anh cho cô biết bao kỷ niệm ngọt ngào. Cả tuổi xuân của cô gắn liền với anh. Cô đã trốn chạy mà tình yêu ấy vẫn không buông tha cô khiến cô đau đớn. Dù Hoàng Quyên có hận Duy bao nhiêu đi chăng nữa thì trong sâu thẳm trái tim cô, cô biết mình vẫn rất yêu anh. Tình yêu mà, đâu phải nói bỏ là bỏ, quên là quên ngay được. Hai năm qua Hoàng Quyên chỉ liên lạc với Lam Anh- cô bạn thân nhất của cô. Lam Anh luôn báo cho cô về tình hình ngoài này, thỉnh thoảng cô lại nghe cô bạn của mình nhắc đến Duy. Cô biết Duy đã không còn quan hệ gì với Nhã Phương, rằng cô ta cũng biến mất ngay khi cô ra đi. Lam Anh nói Duy vẫn chờ cô về. Rồi Lam Anh đọc cho cô nghe mấy câu thơ mà cô ấy đã từng đọc:

*"Người ta hận vì yêu nhau nhiều quá
Làm đau nhau cũng bởi quá yêu nhau
Ngày hôm nay, ngày mai và cả những ngày sau
Kẻ đón đau là kẻ yêu nhiều nhất."*

Cô cảm thấy chua xót. Đúng là cô đã quá yêu Duy nên cô mới hận anh đến thế, đúng là cô đã yêu quá nhiều nên giờ phải chịu đón đau. Lam Anh nói Duy cũng rất đau khổ nhưng Duy đâu còn là Duy của ngày xưa cô

yêu say đắm nữa. Anh đã phản bội cô thì hà cớ chi anh phải đau khổ cho thêm nhọc lòng?

Những tia nắng đầu hè xuyên vào căn phòng cô, tia nắng trải dài trên bức tường đã ố màu cũ kỹ. Hè đã về rồi. Giấc mơ đêm qua như hút cạn chút sức lực cuối cùng của cô, cô nhớ anh, nhớ gia đình và bè bạn. Hoàng Quyên quyết định đi mua sắm, đã bao lâu rồi cô chẳng còn thú vui làm đẹp cho bản thân cô cũng chẳng còn nhớ. Đang miên man thì cô thấy một chiếc xe máy lao thật nhanh đến, và có một đứa trẻ đang băng qua đường. Không kịp suy nghĩ nhiều cô chạy đến đẩy đứa trẻ ra. Hoàng Quyên chỉ nghe thấy một tiếng kít thật mạnh, cô thấy máu lênh láng bên mình. Tiếng gào khóc kinh hoàng của đứa bé, tiếng xe cấp cứu inh ỏi, tiếng người nói ầm ầm. Đầu óc Hoàng Quyên quay mòng mòng, cô chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, cô chỉ còn biết đã bấm một dây số quen thuộc rồi ngất lịm đi.

Duy nhận được điện thoại của Hoàng Quyên thì rất bất ngờ và sung sướng, bao lâu nay anh không dám liên lạc với cô, phần thì sợ cô hận mình, phần thì muốn cô bình tâm lại. Bên đầu dây không thấy tiếng cô mà chỉ thấy tiếng ầm ầm, tiếng la hét thất thanh. Anh nghe rõ tiếng ai đó vọng lại xen lẫn sự hoảng loạn:

- Trời ơi, cô giáo Quyên. Sao lại thế này, mau đưa cô ấy vào viện đi. Máu, sao chảy nhiều thế.

Điện thoại trên tay Duy rơi xuống, nước mắt anh chảy tràn. Không, không thể, không thể nào. Hoàng Quyên của anh không thể có chuyện gì được. Anh bắt xe

đi ngay, anh muốn gặp cô ngay bây giờ, dù cho cô có xua đuổi anh, có ghét bỏ anh, có hận anh thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn cứ muốn gặp cô, anh muốn biết cô vẫn bình an như thế là quá đủ.

Anh chạy ngay vào bệnh viện khi vừa xuống xe, gương mặt anh hoảng loạn hỏi cô y tá trực.

- Bệnh nhân Lưu Hoàng Quyên đúng không ạ, cô ấy đang cấp cứu - cô y tá lật hồ sơ bệnh nhân rồi nói với Duy.

- Phòng cấp cứu đi đường nào? Cô làm ơn chỉ cho tôi đi. Nhanh lên.

Duy không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, anh hét lên khiến cô y tá cũng giật bắn người. Anh lao nhanh tới phòng cấp cứu theo chỉ dẫn của cô y tá. Đèn phòng cấp cứu sáng rồi lại tắt khiến anh bồn chồn không yên. Cánh cửa bật mở, một vị bác sĩ đứng tuổi đi ra, nhìn quanh một lượt thấy anh vội vàng nói:

- Anh là người nhà bệnh nhân Hoàng Quyên?

- Vâng, tôi là chồng chưa cưới của cô ấy, bác sĩ à tình hình cô ấy sao rồi, làm ơn, làm ơn hãy cứu cô ấy.

Vị bác sĩ gỡ gọng kính trên mặt xuống lắc đầu:

- Xin lỗi anh, cô ấy bị chấn thương quá mạnh, vùng não tổn thương nghiêm trọng, tôi e là...

Ông bỏ lửng câu nói khiến trời đất xung quanh anh tối sầm lại, ông ta đang nói cái gì thế, Hoàng Quyên của anh rất mạnh mẽ không thể có chuyện gì được.

- Chúng ta nên chuyển cô ấy về Hà Nội, ở đó có đầy

đủ trang thiết bị có thể cô ấy mới cứu được. Máu đã được cầm tuy nhiên tình trạng vẫn rất nguy kịch. Xin lỗi anh chúng tôi đã làm hết sức.

Duy không nói được lời nào nữa. Hoàng Quyên được chuyển về Hà Nội ngay sau đó. Trên đường đi anh không ngừng cầu nguyện cho cô, anh có thể làm tất cả vì cô. Bàn tay anh nắm tay cô chẳng rời như muốn tiếp thêm sức mạnh.

- Em à, là anh đây. Anh xin lỗi, cố gắng lên em em không thể rời bỏ mọi người được.

Giọng Duy lạc hẳn đi, Hoàng Quyên được đưa thẳng đến bệnh viện Việt Đức. Hành lang hun hút gió, mùi thuốc sát khuẩn nồng nặc. Duy châm điều thuốc hút một hơi dài. Gương mặt anh hằn lên sự mệt mỏi. Bố mẹ cô nhận được điện đã tới, cả Lam Anh cũng có mặt. Vừa nhìn thấy anh bà Thảo mẹ Hoàng Quyên đã không đủ bình tĩnh mà tát anh:

- Anh còn tới đây à? Nếu không tại anh thì con gái tôi đâu có ra nông nổi này, anh đã vừa lòng chưa? Cút, cút ngay.

Bà Thảo ngắt lịm đi. Lam Anh hiểu mọi chuyện nhìn anh nói khẽ:

- Anh.

Cô vừa cất lời thì Duy ra dấu cho cô im lặng. Phòng cấp cứu yên tĩnh đến lạ. Lam Anh nhìn thấy giọt nước mắt rơi trên gương mặt Duy. Cô là bạn thân nhất của Hoàng Quyên và cũng là bạn thân của Duy. Hơn ai hết cô

hiếu nỗi đau mà hai người họ đang phải chịu đựng. Một người mạnh mẽ như anh cũng có lúc phải rơi lệ sao. Anh đứng dựa lưng vào tường, trên tay vẫn cầm điều thuốc. Hình bóng anh lẻ loi và đơn độc. Cửa phòng cấp cứu bật mở, bác sĩ nói với mọi người rằng Hoàng Quyên đã qua cơn nguy hiểm, tuy nhiên có thể cô sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa. Vết thương ở đầu khá nặng, bây giờ chỉ phụ thuộc vào ý chí của cô ấy mà thôi. Duy lặng người, tại anh, tất cả là tại anh...

Hoàng Quyên nằm bất động trên giường bệnh, Duy ước người nằm đó là anh chứ không phải cô, anh ước tất cả chỉ là một giấc mơ, anh muốn tỉnh giấc càng nhanh càng tốt. Bao nhiêu lần nhớ cô mà anh không dám liên lạc, nếu biết có chuyện này anh đã không để cô đi, anh đã không làm tổn thương người anh yêu thương nhất. Hoàng Quyên của anh có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại, anh phải làm sao. Anh muốn thấy cô cười nói như trước. Nhói đau nơi lồng ngực, anh biết mình đã sai.

Bác sĩ hàng ngày vẫn đến tiêm thuốc cho Hoàng Quyên, tình hình của cô không có gì biến chuyển. Bác sĩ nói cô giữ được mạng sống đã là kỳ tích rồi. Duy thì cứ sau giờ làm anh lại tới bệnh viện chăm cô, gia đình Hoàng Quyên không nói gì coi như không có sự có mặt của anh. Anh hay khóc hơn, anh thương cô, anh hối hận vô cùng.

- Em à, anh sai rồi, anh xin lỗi. Tỉnh dậy đi em rồi em trừng phạt anh thế nào cũng được, anh xin em, xin em đấy.

- Em à, em nhớ lần đầu mình gặp nhau không...

- Em à, dậy đi nào. Em vẫn buồn bình như ngày nào sao em không chịu nghe lời gì thế...

- Em à, em có nhớ lần sinh nhật em anh đã vào Sài Gòn thăm em không, em đã rất bất ngờ phải không... Sắp sinh nhật em rồi mình cùng đi Sài Gòn nhé...

- Em à, em nhớ anh đã từng nói em sẽ là cô dâu đẹp nhất của anh không, đợi em tỉnh dậy rồi mình lấy nhau nhé...

- Em à, nay anh bị sếp phê bình trong cuộc họp vì đợt này không chú tâm đến công việc đấy, em xem anh có chán không...

- Em à, nay chị Quỳnh Chi đồng nghiệp của em với mấy nhóc học sinh lên thăm em đấy, họ rất muốn em nhanh khỏi để trở lại trường, mọi người nhớ em lắm...

- Em à, Lam Anh sắp sinh rồi đấy, em dậy mà nhận con nuôi đi chứ...

- Em à, em à...

Ngày nào cũng vậy Duy luôn chăm lo cho Hoàng Uyên, anh kể đủ thứ chuyện cho cô nghe. Tấm lòng của anh đã lay động các bác sĩ và cả gia đình cô. Họ trao đổi với nhau về tình hình của cô chứ không giả vờ như không thấy nhau như thời gian trước. Thời gian cứ trôi đi như thế, một tháng sau Uyên được đưa về nhà trong tình trạng người thực vật. Cô đã không tỉnh lại dù cho các bác sĩ đã tận tình cứu chữa. Vẫn giống như những ngày ở viện, Duy vẫn lui tới nhà kể chuyện cho cô nghe.

Khi thì chuyện công việc, khi thì chuyện bạn bè, khi lại là những kỷ niệm ngày xưa. Sau thời gian dài không có kết quả, anh cứ tiếp tục công việc của mình, anh tin tình yêu của anh sẽ đánh thức cô. Có lần bà Thảo thấy Duy cầm tay con gái bà mà khóc, có lần bà lại thấy cậu nằm gục trên giường bệnh của Quyên. Bà đã nói với anh đừng làm thế nữa chẳng có hi vọng gì đâu nhưng anh vẫn không từ bỏ. Anh đã mất cô một lần vì thế không thể mất cô lần thứ hai.

Một lần nọ Duy vẫn nắm tay Hoàng Quyên thủ thủ như mọi lần thì anh thấy dòng nước mắt lăn dài trên gương mặt cô, anh vui sướng gọi bác sĩ vì cô đã có phản ứng. Nhưng anh đâu biết rằng cô đã mơ, mơ thấy câu chuyện hơn hai năm trước... Câu chuyện giữa anh, cô và Nhã Phương.

- Tôi xin cô hãy buông tha Duy.
- Cô nói gì thế tôi không hiểu?
- Xin cô, trả anh Duy cho tôi tôi không thể sống thiếu anh ấy.

Cô gái trước mặt Hoàng Quyên vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt. Đôi mắt kiêu hãnh ấy hẳn chứa bao sự mệt mỏi. Hoàng Quyên không tin nổi những gì cô ta đang thốt lên. Sáng sớm cô nhận được một cuộc điện hẹn gặp và đến bây giờ cô vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao lại nhắc tới Duy của cô? Cô ta và Duy có quan hệ gì? Hàng tá câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu cô. Cô cố gắng giữ bình tĩnh hết sức nhưng trong giọng nói có phần run run:

- Cô nhắc lại xem nào, thực sự tôi không hiểu cô đang nói gì hết.

- Tôi là người yêu của anh ấy. Duy đã không còn thuộc về cô như trước đây, hãy buông tha cho anh ấy. Xin cô.

- Cô đừng có nói láo, chúng tôi yêu nhau đã bốn năm, Duy chỉ yêu mình tôi sao có thể yêu cô được, cô nói láo, nói láo. "

Hoàng Uyên hoang mang cực độ. Cô lao ra khỏi quán nước mắt chảy tràn trên gương mặt yêu kiều làm nhòe cả mascara và lớp trang điểm. Cô bắt taxi đến nhà Duy, cô muốn anh giải thích, cô hi vọng đây chỉ là một trò chơi hay một sự hiểu nhầm cũng được. Cô lặp đi lặp lại câu nói "cô ta nói láo, cô ta nói láo, mình không được tin cô ta, không được".

Chiếc xe đỗ phịch trước cổng nhà Duy, anh đang đứng trước cổng có vẻ biết trước là Hoàng Uyên sẽ đến. Cô chạy vào ôm chặt anh khóc nức nở, cô chưa kịp mở lời thì anh đã nói:

- Anh xin lỗi, Nhã Phương nói đã tới gặp em. Anh... anh...

Duy nói ngắt quãng, Hoàng Uyên cảm thấy hơi thở anh phả vào cổ cô nóng bừng.

- Thực ra anh không yêu Phương, em học trong Nam còn anh lại làm việc ngoài Bắc trong phút yếu lòng anh đã đến bên cô ấy nhưng anh vẫn luôn nhớ về em. Anh đã chia tay với cô ấy rồi. Anh xin em hãy tin anh, người anh yêu chỉ có mình em.

Chút hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng trong cô vụt tắt, Hoàng Quyên thấy trước mắt mình như tối sầm lại. Cô buông tay anh, cảm thấy ghê tởm người đàn ông trước mặt, người mà cô đã hết lòng yêu thương. Anh yêu cô rồi lại tới bên người khác, giờ cô trở về anh lại nói yêu cô. Đau, thực sự đau. Cô đã bị người mình yêu thương nhất, tin tưởng nhất phản bội, có nằm mơ cô cũng chưa từng nghĩ đến.

- Giả dối, các người là một lũ giả dối, tôi hận, cả đời này, tôi hận các người.

Hoàng Quyên lao ra khỏi nhà anh, cô không muốn nhìn thấy anh thêm một phút giây nào nữa. Chỉ trong một buổi sáng mà cô phải trốn chạy đến hai lần...

Khi bác sĩ tới nhà Hoàng Quyên đã không còn khóc nữa, cô vẫn bất động như mọi ngày. Bác sĩ nói cô ấy đã có phản ứng rồi, mọi chuyện đang tiến triển tốt nhưng vẫn phải theo dõi thêm. Bất kể chuyện gì trong quá khứ dù vui hay buồn thì đều có thể làm cô ấy có phản ứng, gia đình nên thường xuyên nói chuyện với cô ấy nhất là những chuyện vui thì có thể sẽ bình phục. Duy rất vui mừng. Anh vẫn tiếp tục kể chuyện cho cô nghe và mặc nhiên không nhắc đến chuyện của hơn hai năm trước. Anh chăm lo cho cô bằng tình yêu chân thật và sâu đậm nhất. Anh mạnh dạn cho cô ngồi xe lăn và đưa cô đi dạo phố, anh biết phố phường Hà Nội là một phần không thể thiếu với cô, có lẽ sẽ giúp cô tỉnh dậy. Anh vẫn ngày ngày nhắn tin cho cô dù anh biết bây giờ cô chẳng thể đọc, anh mong sau khi cô tỉnh cô đọc được sẽ biết anh

yêu cô nhiều đến nhường nào. Rồi anh đọc nhật ký của anh trong những ngày xa cô cho cô nghe, những trang nhật ký chứa đựng sự hối hận, chứa đựng bao yêu thương. Anh nói anh sẽ chờ cô, không bao giờ để cô tổn thương nữa.

*

*

*

Một năm sau.

- Duy à, lúc này bác thay quần áo cho Quyên bác thấy tay nó cử động. Cháu đến ngay đi, bác sĩ cũng đến rồi.

Duy xin phép sắp rồi lao nhanh ra khỏi công ty mà đến nhà Hoàng Quyên. Anh đã đợi cô, đợi rất lâu rồi. Khi đến nhà cô, anh thấy rất đông người ở đó. Bà Thảo nắm tay anh khóc nức:

- Đúng là kỳ tích, không thể tin được, Quyên nó tỉnh rồi cháu ơi, cảm ơn cháu, cảm ơn cháu.

Bước nhanh lên phòng, anh thấy cô ngồi dựa người vào tường nhìn ra cửa sổ. Đã một năm rồi cô không thấy thế giới bên ngoài, cô chỉ tưởng tượng theo lời kể của Duy mà thôi. Duy đã mong ngày này biết bao lâu rồi, nhưng lúc này anh lại không dám đến bên cô. Bất giác Hoàng Quyên quay ra cửa, cô cười với anh, với anh lại gần:

- Anh không muốn nói gì với em à?

Duy ôm chặt Quyên vào lòng, ba năm rồi anh mới được nghe giọng nói của cô, anh chẳng nói gì cả chỉ im lặng ôm cô.

Một tháng sau.

Sáng sớm Hoàng Quyên ra khỏi nhà, cả khu phố vẫn còn ngái ngủ, cô hít hà vị hương quen thuộc, cô đứng tai nghe tiếng rao hàng trong ngõ nhỏ. Chợt nhận ra cô yêu Hà Nội quá đổi.

Tigon coffee nhộn nhịp, Hoàng Quyên ngồi trên chiếc bàn quen thuộc chờ Lam Anh. Cô nhìn ra cửa, người người cười nói đi đi lại lại, cô cảm thấy lòng mình thanh thản đến lạ. Cây gạo già trước cửa quán đứng đưa nhè nhè như chào đón sự trở lại của cô.

- Chờ tớ lâu chưa?

Lam Anh bỏ túi xách xuống gọi một ly cà phê. Hoàng Quyên cười thật tươi:

- Tớ mới tới thôi, lâu lắm chúng mình chưa đến đây nhỉ?

Nhâm nhi ly cà phê để vị lan xuống cuống họng, Lam Anh nhẹ nhàng:

- Ừ, từ khi cậu tỉnh chúng mình cũng ít nói chuyện, thằng cu Bin nhà tớ chiếm hết thời gian của tớ rồi hì hì.

- Nhóc nhà cậu đáng yêu thật đấy, tớ cũng mong sau này có đứa con như cu Bin đấy

- Thì cậu lấy chồng đi. Mà cậu tính thế nào, chuyện cậu với anh Duy ấy?

- Chúng tớ sẽ kết hôn.

Lam Anh hơi bất ngờ, cô biết thời gian qua Duy chăm sóc Hoàng Quyên rất chu đáo, cô cũng biết hai người vẫn còn rất yêu nhau nhưng...

- Chuyện cũ cậu có thể quên được chứ, cậu có chắc sau này cậu có thể tha thứ cho anh ấy không?

- Tớ biết tình cảm của mình, tớ rất yêu anh ấy. Chuyện gì đã qua thì hãy cho qua, trong cuộc sống ai chẳng có những sai lầm, điều quan trọng là mình phải biết thứ tha thì mình mới thanh thản và hạnh phúc được. Tớ đã từng hận Duy rất nhiều nhưng lúc tớ cận kề cái chết thì tớ chỉ nghĩ tới anh ấy. Tớ nhận ra hận thù chẳng thể làm mình quên anh ấy mà chỉ làm tớ càng đau khổ thôi. Tình yêu bằng cách này hay cách khác vẫn tồn tại quanh ta, dù đã từng làm đau nhau đi chẳng nữa nhưng hiện tại mới quan trọng cậu à, tại sao lại cứ phải nhìn về quá khứ, nhìn lỗi lầm mà oán trách nhau. Khi yêu con người ta có thể bỏ qua tất cả để được ở bên người mình yêu thương, tớ tin anh ấy sẽ mang lại hạnh phúc cho tớ. Hơn nữa tớ nợ anh ấy, chính anh ấy đã khiến tớ hồi sinh, tớ sẽ dùng cả đời này chăm sóc anh ấy, tớ sẽ vẫn yêu anh ấy, yêu như chưa từng bị tổn thương cậu à.

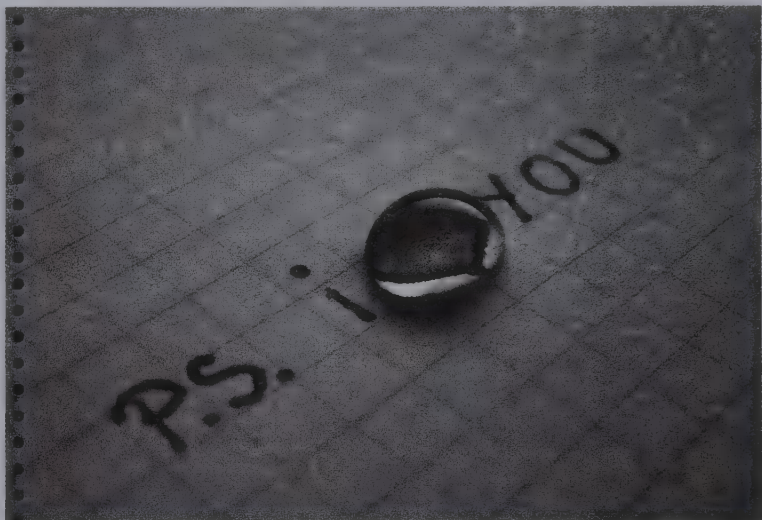
Lam Anh nắm chặt tay cô bạn thân mắt rung rung:

- Ừ, đã từng yêu nhau, đã từng hận nhau. Đón đau cũng đủ rồi. Cậu nói đúng dù đã từng làm đau nhau nhưng hiện tại mới quan trọng. Tại sao lại cứ phải nhìn về quá khứ, nhìn lỗi lầm mà oán trách nhau. Khi yêu con người ta có thể bỏ qua tất cả để được ở bên người mình yêu thương. Tớ biết cậu nghĩ được như vậy cũng rất khó, không mấy ai làm được như cậu đâu nhưng tớ tin vào quyết định của cậu, hạnh phúc là của cậu, hãy nắm

giữ nó. Đừng vì hận thù mà vứt bỏ hạnh phúc thực sự của đời mình. Ừ thì cứ yêu đi, tuổi trẻ đâu có thể đến lần thứ hai, mà khi đi qua những năm tháng ấy ta mới biết tình yêu để người ta khắc cốt ghi tâm trong đời chắc cũng chỉ có một, hạnh phúc là những thứ đang hiện diện trước mắt, vì thế cậu cứ yêu đi, hãy yêu như chưa từng tổn thương nhé.

Hoàng Quyên nhìn Lam Anh khe khẽ gật đầu, hai cô gái đứng lên bước ra khỏi quán, trên môi nở một nụ cười an yên nhất.

Cảm xúc của bạn!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Nơi dòng sông chảy về thiên đường

Hi Tường

Em biết không? Những dòng sông dù đường đi có dài đến mấy, dòng chảy có quanh co thế nào rồi cũng sẽ về đến thiên đường. Những người yêu nhau, dù có gặp phải sự chia cách nào, có khó khăn bao nhiêu rồi cũng sẽ lại về bên nhau.

*

* *

Ngày còn nhỏ tôi sống trong một khu nhà nghèo sát mé sông. Nhà của bà con hàng xóm nơi đây ai cũng như ai, đều là những mái tôn lụp xụp ngày nắng thì nóng nực như lò sưởi mà ngày mưa thì nước lại được dịp lũn vào theo những khe hở từ khắp nơi. Do chỗ ở chật hẹp nên lũ trẻ chúng tôi hay được đẩy hết ra chơi bên bờ sông suốt ngày. Có nhiều đứa ăn cơm ngày ba bữa ngoài sông, tắm rửa ngoài sông, và đến cả ngủ trưa cũng trải chiếu sát bên bờ sông mà ngủ nốt.

Đối diện với những mái nhà lụp xụp bên này là những khu trung tâm thành phố với những nhà hàng khách sạn, một loạt những nhà cao tầng bắt đầu được xây dựng cho các dự án đầu tư nước ngoài mọc lên như nấm sau thời mở cửa. Và thế là mỗi tối một khung cảnh rất trái ngược hai bên bờ sông lại hiện ra: Bên này sông với dãy nhà lụp xụp tối om, đường đá vắng hiu huu chìm vào trong màn đêm tĩnh mịch, bên kia sông sáng rực trên cao ánh đèn của cầu, thấp chút là hàng đèn lung linh hai bên dọc theo con đường xi măng náo nhiệt những hàng xe.

Hình ảnh đó gắn chặt với tuổi thơ tôi sâu đậm đến nỗi thời gian mười mấy năm có thể khiến tôi quên đi nhiều thứ mà vẫn không quên dãy nhà nghèo bên sông hôm nào. Điều không thể quên thứ hai của tôi là cô bé có hai bím tóc đuôi gà. “Cô bé” hàng xóm lớn hơn tôi hai tuổi, người nhà thường hay gọi là Miu. Từ buổi trưa sau giờ học, đám trẻ con chúng tôi thường hay tụ tập chơi đủ các trò từ nhảy dây, trốn tìm, đến nhảy lò cò, ném lon. Đến chiều chúng tôi lại tụ tập thả diều tự làm, dù chúng thường không bay được xa vì giấy tập khá mỏng và dây diều không đủ chắc nhưng tiếng cười của đám trẻ con chúng tôi thì không bao giờ ngớt.

Tôi và chị Miu hay ngồi trên một ụ đất cao ăn cơm chiều và nhìn những đứa khác thả diều. Lúc này tóc chị Miu thường để xõa sau khi tắm xong. Mùi hương bồ kết nhuộm đầy những buổi cơm chiều của tôi từ ngày ấy.

Những ngày tháng vui vẻ ấy qua rất nhanh. Sự phát

triển của thành phố theo tốc độ vũ bão, và cơn bão đó cuối cùng đã đến nơi này. Mảnh đất quy hoạch lại và cuộc sống chúng tôi cũng chia cách mỗi người mỗi hướng từ đó. Tôi chỉ nhớ hôm ấy tôi với chị Miu đi học về, ba mẹ thường không đón chúng tôi nhưng hôm nay lại đứng đợi từ đầu dãy nhà. Chúng tôi được thông báo ngắn gọn là sẽ dọn đi nơi khác rồi nhanh chóng theo người lớn về nhà dọn dẹp. Tôi chỉ kịp nhanh chân theo mẹ đang kéo tay mình đi, ngoái đầu lại nhìn chị Miu đứng đó. Chị Miu hôm ấy vẫn cột hai bím tóc, cái áo học sinh trắng sáng lên dưới nắng trưa. Tôi thấy bóng chị nhỏ dần và biến mất. Chúng tôi chưa kịp nói với nhau lời tạm biệt. Đó cũng là lần cuối tôi nhìn thấy chị trong tuổi thơ mình... mãi cho đến rất lâu sau đó.

Lần gặp thứ nhất

Đó là năm đầu tôi vào đại học. Mười tám tuổi, tôi không còn là thằng nhóc da ngăm răng sún còi cọc ngày xưa. Giờ tôi cao gần một mét tám và cũng có chút da thịt. Khoản tiền đền bù giúp gia đình tôi tìm được chỗ ở mới. Ba mẹ chạy vay được một tiệm tạp hóa nhỏ, rồi đời sống khắp nơi tốt lên nên công việc buôn bán cũng thuận lợi. Nhiều thứ đã thay đổi nhưng như tôi đã từng nói, khu nhà nghèo và cặp bím tóc của chị Miu không bao giờ tôi quên. Nên khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của chị Miu trong trường, đôi chân tôi mềm nhũn ra vì hồi hộp. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ được gặp lại chị. Tôi vẫn không dám chắc khi chỉ nhìn thấy nửa mặt của người con gái đang ngồi trên băng ghế đẳng

trước. Mái tóc dài được cô gái cột cao lên nhưng vẫn không mất đi nét bông bênh ngày xưa. Tôi chậm chậm tiến lại gần mà tim đập thình thịch, không hiểu sao tôi lại ngửi thấy mùi bồ kết ngày xưa quanh đây. Như cảm giác có người đang nhìn mình, người con gái đó quay lại và nhìn tôi. Cả hai nhìn nhau chững lại trong vài giây rồi tôi nghe cô gái hỏi:

- Phải Phong đó không?

Gặp lại nhau cả hai chúng tôi vui không thể tả. Tôi nhận ra con người ta thường chuẩn bị tâm lý cho bản thân chấp nhận có những điều mất đi mà không thể nào gượng ép mà tìm lại. Nhưng rồi một sự tình cờ ngẫu nhiên đẹp đẽ, người ta vô tình gặp lại được điều tưởng chừng đã mất. Niềm vui sẽ không bùng nổ đâu, nó chỉ ngấm ngấm lan tỏa trong người, cứ lan tỏa như vậy đến nỗi miệng người ta cứ nở cười một mình suốt mà chẳng có lý do.

Dù rất vui nhưng giữa chúng tôi lại có chút ngại ngùng nào đó. Dẫu sao lần cuối gặp nhau khi ấy chúng tôi hãy còn là hai đứa trẻ nhỏ có thể vô tư cùng nhau tắm mưa. Giờ đứng trước tôi là một người con gái dịu dàng, đôi mắt đen láy, nụ cười duyên. Nhưng giờ chị lại thấp hơn tôi gần một cái đầu, tôi còn nhớ ngày xưa chỉ đứng tới vai chị... Chúng tôi tranh thủ hỏi nhau về gia đình, hàng xóm cũ. Câu chuyện cứ miên man trôi đi đến khi tiếng chuông vào học vang lên. Hai chúng tôi chia tay vội vã đến nỗi không kịp cho nhau số điện thoại hay địa chỉ email...

Lần gặp thứ hai

Tôi không gặp lại chị từ sau lần ấy. Thời gian cũng trôi qua rất nhanh. Hai năm sau lần gặp đó chúng tôi lại có dịp hội ngộ khi chị tốt nghiệp. Tôi có đến tham dự lễ tốt nghiệp của khóa ấy. Tôi đem theo một bó hoa để tặng chị. Không hiểu sao trong những bộn bề suy nghĩ suốt hai năm qua, thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ về chị, nhớ về những ngày xưa của hai đứa bên con sông. Nhưng giờ đây trong trí nhớ của tôi còn có thêm hình ảnh người con gái ngồi trên băng ghế lần ấy nữa... Tôi dõi theo từng nhóm sinh viên lên nhận bằng tốt nghiệp. Lòng thầm háo hức tưởng tượng đến ngày mình được đội khăn vuông, mặc áo cử nhân đứng trên đó. Tôi đã nhìn thấy chị. Chị cười rất tươi.

Tôi gặp chị ở hậu trường. Chị có vẻ rất bất ngờ và cảm ơn bó hoa của tôi rối rít. Tôi cũng gặp lại ba mẹ của chị, hai bác nhìn tôi vui mừng vì không thể nào nhận ra thằng nhóc Phong còi cọc ngày xưa. Chúng tôi nói chuyện vài câu rồi tôi xin phép ra về sớm. Tôi nghĩ chị cần thời gian bên gia đình và bạn bè nhiều hơn. Thật sự tôi rất mừng cho chị. Lúc chị cười mà hai mắt cứ sáng long lanh làm tôi nhớ đôi mắt của cô bé ngồi bên cạnh tôi ngày xưa, luôn thả hồn theo những cánh diều trên bầu trời cao. Suy nghĩ vu vơ, tôi chạy dọc trên con đường đầy bóng râm của khu trung tâm. Đây là con đường duy nhất có hàng cây cao mà tuổi chắc hơn hai đời người. Chắc hẳn nó cũng chứng kiến không biết bao nhiêu con người đã từng ngược xuôi qua đây. Bóng râm

thả xuống cả con đường và cả vào lòng tôi chút tươi mát. Suy nghĩ vu vơ một hồi tôi bỗng thẳng gấp xe lại, trong lòng thấy quặn lên một điều gì đó thật khó chịu. Tôi lại quên mất xin số điện thoại của chị một lần nữa!

Lần gặp thứ ba

Đó là một ngày sau gần năm tháng tôi tốt nghiệp. Khoảng thời gian tươi đẹp của thời sinh viên nhanh chóng đi qua. Ngày vào đại học, chúng tôi hi vọng thật nhiều. Ngày tốt nghiệp chúng tôi cũng ôm mộng thật nhiều. Nhưng quãng thời gian thực tại sau đó kéo chúng tôi đang lơ lửng trên mây té xuống cuộc sống đúng nghĩa một cái thật đau. Lượng sinh viên ra trường tràn đầy sức trẻ và hi vọng như tôi không hề ít, sự cạnh tranh khiến cho những ai nằm trong nhóm tiên tiến như tôi trở nên một màu, không thể thu hút được sự chú ý của nhà tuyển dụng. Tôi nằm suốt ở nhà trong buồn chán, khi hi vọng đã xuống gần đến số âm thì nhận được cuộc điện thoại từ chị. Chị nói chỗ làm bên chị đang cần tuyển một nhóm nhân viên kinh doanh. Một trong số các hồ sơ nộp vào công ty đó có đơn xin việc của tôi, chị nhận ra ngay.

Và tôi được gặp lại chị ngày đầu vào làm trong công ty. Chị là trợ lý bên bộ phận nhân sự. Trông chị lúc này rất khác. Chị mặc một chiếc áo sơ mi tay dài màu vàng nhạt, váy màu kem, tác phong nhìn rất chuyên nghiệp. Chúng tôi hẹn nhau cùng ăn trưa. Chúng tôi nói với nhau khá nhiều. Chị hỏi tôi đã có người yêu chưa. Tôi kể cho chị nghe về mối tình đầu của mình. Tất cả đều rất

nhẹ nhàng, ngọt ngào và không thể quên. Nhưng hình như vì chúng tôi yêu nhau khi còn là sinh viên, nên khi đã xa khỏi môi trường ấy, quan hệ của chúng tôi đổi khác đi một cách nhanh chóng. Xã hội thực tế, công việc, những mối quan hệ và bận tâm khác dần dần kéo người ấy xa tôi, và hình như chính bản thân tôi cũng từ từ xa cách. Chúng tôi không chính thức nói lời chia tay nhưng sự im lặng và vắng mặt của cả hai trong cuộc sống của nhau đã thay chúng tôi nói lên tất cả.

Chị im lặng nghe tôi nói. Thấy ngượng vì mình đã đi quá sâu vào chuyện riêng và làm không khí trở nên nặng nề nên tôi chuyển chủ đề hỏi sang chị. Chị cũng cười rồi chia sẻ mình đã có người yêu. Người đó lớn hơn chị ba tuổi, là trưởng phòng trong một công ty đối tác... Chúng tôi huyền thuyên với nhau suốt buổi. Ngồi đối diện chị và cùng ăn cơm trưa, tự nhiên tôi lại thấy nhớ cái thời hai đứa ngồi bên cạnh nhau ăn buổi cơm chiều trên gò đất...

Lần gặp thứ tư

Tôi cũng không ngờ là chị chuyển việc rất nhanh sau đó. Vì làm kinh doanh nên tôi thường không chạm mặt chị tại công ty. Chúng tôi vẫn giữ liên lạc thỉnh thoảng với nhau bằng tin nhắn. Nhưng công việc cuốn cả hai đi đến nỗi chưa bao giờ sắp xếp được lần gặp mặt nào.

Hơn một năm sau, chị nhắn tin hẹn tôi đi uống nước. Hôm ấy nhìn chị rất rạng rỡ, chị nói là tháng sau sẽ làm đám hỏi và mời tôi đến dự. Chú rể là anh trưởng phòng lần trước chị kể với tôi, giờ đã làm chủ một công

ty. Tôi hơi bất ngờ và thấy lòng mình chùng xuống. Chuyện tình yêu của chị có thể đi đến đoạn kết hạnh phúc đáng lẽ tôi phải mừng mới phải nhưng bản thân tôi cũng không hiểu sao mình lại có phản ứng như vậy...

Lần gặp thứ năm

Ba tuần sau, tôi nhận được tin nhắn hẹn gặp của chị vào khoảng mười giờ đêm. Linh cảm có chuyện không hay với chị theo tôi suốt đường đi đến chỗ hẹn. Khi tôi đến nơi thì đã thấy chị mặt mày nhợt nhạt và giàn giụa nước mắt. Người ấy lừa dối chị. Hẳn kể cho chị nghe về tình trạng xoay sở vốn đang khó khăn của công ty, mượn chị toàn bộ số tiền tiết kiệm để dành được, cùng với số tiền cả hai dự kiến cho đám hỏi và biến mất chỉ sau một đêm.

Lúc đầu chị tìm hẩn như một người điên. Chị sợ hẩn vì khủng hoảng mà làm chuyện thiếu suy nghĩ. Nhưng chị không ngờ công ty của hẩn đã chấm dứt hoạt động không lâu trước đó vì thiếu nợ. Mọi thứ liên quan đến hẩn biến mất, email, điện thoại, nhà trọ. Ngay cả người thân của hẩn cũng không biết hẩn đi đâu. Tất cả bốc hơi không còn tồn tại chỉ sau một đêm. Chị hoàn toàn suy sụp và không dám nói với gia đình bạn bè. Chị nói không biết gặp ai ngoại trừ tôi. Chị xấu hổ và đau đớn không dám đối mặt với điều này.

Nhìn chị khóc mà lòng tôi đau như cắt. Tôi ôm chị, để mặc cho nước mắt ướt đầm một bên vai. Tôi nói với chị: “Chị khóc đi, khóc hết nước mắt đi. Qua đêm nay rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi...”

Lần gặp thứ sáu

Sau đêm ấy chị tự giải quyết mọi chuyện đám hỏi và một mực từ chối sự giúp đỡ của tôi. Ba tháng sau, tôi gặp chị tại sân bay. Tôi nhìn mái tóc ngắn của chị mà thấy nhói lòng. Chị cắt đi mái tóc dài bấy lâu vì không muốn nhớ về kỷ niệm của chị và gã bạc tình đó. Hắn đã từng nói yêu chị vì mái tóc dài... Chị chuyển công tác ra Hà Nội. Chị nói công việc ngoài đó tương lai phát triển sẽ tốt hơn, phúc lợi tốt hơn... và có lẽ môi trường sống cũng tốt hơn cho chị.

Chúng tôi ôm nhau từ biệt. Không hiểu sao tôi thấy lòng mình buồn rười rượi, buồn hơn cả lần tôi ôm chị khi chị khóc.

Lần gặp thứ bảy

Thỉnh thoảng tôi lại nhớ về chị. Chúng tôi vẫn liên hệ qua email, qua tin nhắn hay Facebook. Tôi vẫn hay dõi theo cuộc sống của chị qua blog. Chị bắt đầu viết blog từ sau khi chuyển ra Hà Nội. Chị hay viết về những chiêm nghiệm của bản thân thông qua công việc và cuộc sống. Gần đây tâm trạng chị có vẻ thanh thản hơn rất nhiều, tôi có cảm giác chị đã lấy lại được cân bằng trong cuộc sống. Nhưng không biết sao tôi vẫn thấy sau những câu chữ ấy vẫn có một nỗi buồn ẩn giấu...

Cũng đã hai năm từ ngày chị đi rồi còn gì. Thời gian cứ trôi qua nhanh đến nỗi tôi không kịp nhìn lại tất cả. Công việc phát triển tốt đẹp khiến tôi không còn thời gian dừng lại để suy ngẫm điều gì nữa. Tôi bị cuốn vào vòng xoáy của những buổi họp, những chuyến công tác,

những dự án tiếp nối, những mối quan hệ xã giao hay hợp tác... Giây phút thông thả và nhẹ nhàng nhất là khi tôi được đọc blog chị viết.

Tôi biết bản thân mình đang có vấn đề. Tôi không muốn và cũng không dám đối mặt với tình cảm ngấm ngầm trong mình đối với chị. Giống như khi ta đứng trước một vườn hoa đẹp. Ta yêu quý nó, ta trân trọng nó và đồng thời ta cũng không dám lại gần nó. Ta sợ bước chân mình sẽ vô tình đạp lên những bông hoa, ta sợ bản thân sẽ là người hủy hoại điều mà mình yêu quý nhất. Vì ta yêu nên ta sợ.

Nàng vòng tay qua ôm lấy tôi. Đang chìm trong những suy nghĩ riêng nên tôi hơi giật mình. Tôi dễ yên vì biết nàng đang ngủ say. Nàng không phải người yêu của tôi. Chúng tôi có thể tán gẫu, hẹn hò, làm tình với nhau nhưng chúng tôi không yêu nhau. Nàng và tôi đến với nhau khi cả hai cảm thấy cô đơn hay mệt mỏi và cần có một người bên cạnh vào lúc đó. Người ta cần nhưng đó lại không phải điều người ta muốn...

Lần gặp thứ tám

Đêm ấy tôi không thể ngủ vì tin nhắn của chị vào buổi sáng. Chị hẹn tôi ăn trưa ngày hôm sau, chị vừa vào Sài Gòn công tác. Chúng tôi gặp nhau tại một nhà hàng trên tòa cao ốc nơi tôi làm việc. Dù đã sau nhiều năm, trang phục và cách trang điểm có thể làm chị khác đi nhưng lần nào gặp chị, tôi vẫn cảm nhận được sự gần gũi ngày xưa, ngày chị còn để hai bím tóc nhỏ... Chúng tôi ngồi với nhau khá lâu. Mỗi lần bên cạnh nhau, chúng

tôi lại có dịp lắng nghe về cuộc sống của nhau suốt quãng thời gian dài. Dù chỉ hiếm hoi gặp, nhưng chúng tôi nói với nhau còn nhiều hơn những người mà chúng tôi tiếp xúc hằng ngày. Tôi hỏi: “Chị có người yêu chưa?” Chị cười, nhìn tôi, lắc đầu. Rồi chị nhìn ra cửa sổ xuống phía vòng xoay... Tôi nhìn chị rất lâu, rồi cũng nhìn xuống vòng xoay...

Đôi lúc anh cảm thấy hai chúng ta như những vận động viên đường dài chạy trên một vòng tròn. Em chạy trước và anh chạy sau. Chúng ta cứ mãi rong ruổi theo một điều gì đó xa vời phía trước mà không thể nào bắt kịp lấy nhau. Chúng ta cứ mãi cuốn theo vòng tròn bất tận đó...

Tôi thông báo cho chị là mình sẽ ra Hà Nội công tác, và tranh thủ ở lại thăm chị vài ngày. Không hiểu sao chuyến công tác lần này lại làm tôi cảm thấy rất hồi hộp. Đã gần tám tháng kể từ lần chị gặp tôi ở Sài Gòn. Tôi đã thôi ngẩn ngơ nhớ trong mình lên tiếng. Tôi mong chờ từng ngày được gặp chị. Cảm giác đó vừa có chút gì đó hưng phấn, lại vừa xen lẫn một nỗi sợ gì đó rất vô hình.

Chị ra đón tôi ở sân bay. Mái tóc chị đã dài lại như ngày xưa làm tôi thoáng chút xúc động. Quả thật lúc gặp nhau, tôi chỉ muốn chạy đến ôm chị và nói tôi nhớ chị biết bao. Rất tự nhiên, tôi thay đổi cách xưng hô: “Cám ơn Dương đã thay mặt Hà Nội hiếu khách đón tiếp Phong nhé.” Em không phản ứng trước cách gọi của tôi. Từ hôm đó chúng tôi xưng hô bằng tên với nhau.

Những ngày trong tuần, buổi sáng tôi tranh thủ làm

việc với các đối tác. Đến tối lại là khoảng thời gian dành riêng cho em và tôi. Chúng tôi thả bộ khắp những hàng phố Hà Nội. Những buổi nói chuyện dường như không có giới hạn. Tôi chia sẻ với em những áp lực công việc, những vòng xoay hồi hải bất tận tuy mỗi mệt nhưng cũng đầy hấp dẫn của Sài Gòn. Em nói em vẫn nhớ Sài Gòn lắm, nhưng em đã trót quen với nét tĩnh lặng và bình yên của Hà Nội. Tôi hỏi em có muốn quay về Sài Gòn không vì dù sao gia đình em cũng ở trong đó hết. Em nói có nghĩ đến nhưng vẫn chưa quyết định. Tôi tin là em có ý muốn quay về, nhưng em đang cần một người đón em về và có thể che chở cho em để khi đối mặt với ký ức không còn cảm thấy buồn, đồng hành bên em để vững bước đi tiếp trong tương lai...

Khi bên cạnh em, tôi cảm thấy mình trở lại thời ngày xưa, trở lại thành một cậu nhóc còi sún răng, luôn mê mẩn nhìn theo đôi bím tóc nhỏ, luôn hít hà mùi bồ kết của cô bé hàng xóm mỗi chiều... Nhưng trong tôi có một điều gì đó đã khác... Tôi không chỉ muốn làm cậu bé ngày xưa để được bên cạnh em, tôi muốn trở thành người đàn ông có thể che chở và chăm sóc cho em... Tôi muốn hai chúng tôi có thể luôn ở bên cạnh nhau, không phải vất vả và chờ mong cho những lần gặp gỡ như vậy nữa.

Vì thế giới này tuy lớn mà lại rất nhỏ, xã hội này tuy chật mà lại vắng vô cùng, em biết không?

Đêm cuối cùng ở lại Hà Nội. Tôi và em dạo quanh con đường ngát một mùi thơm quyến rũ. Mùa này Hà Nội được ướp bằng hương hoa sữa. Con đường đêm vắng chỉ

có tôi và em, chúng tôi đi bên nhau và không nói gì nhiều. Tôi tiễn em về chỗ trọ. Chúng tôi đứng lặng bên nhau rất lâu. Tôi chủ động hôn lên trán em. Rồi tôi cúi xuống hôn lên bờ môi em, điều mà bấy lâu tôi khao khát. Môi em mềm mại và ươn ướt như những cánh hoa. Tay tôi lùa vào tóc em, làm tóc mượt như suối mát. Nỗi nhớ của tôi đã không còn là của tôi nữa, nó đã hòa vào nỗi nhớ của em, quyện vào trong nụ hôn của chúng tôi. Tôi ôm chặt em vào lòng mình. Tôi cảm thấy đôi vai em đang run. Tôi tha thiết muốn nói hết với em những điều trong lòng. Tôi tha thiết một tiếng yêu mà cả hai đều đã chờ đợi từ rất lâu. Chỉ cần tôi nói một lời thôi, tôi biết em sẽ đồng ý.

Nhưng tôi đã không nói gì cả. Em cũng vậy. Chúng tôi chia tay nhau. Em đứng nhìn tôi đi khuất. Tôi biết em vẫn đứng nhìn tôi. Cảm giác có một người yêu thương đứng chờ sau lưng mà mình vẫn phải đi xa khỏi họ chắc hẳn sẽ là điều kinh khủng nhất mà tôi từng phải chịu đựng.

Anh yêu em. Và anh cần chứng minh bản thân mình xứng đáng với tình yêu đó.

Lần gặp thứ chín

Em không ra sân bay tiễn tôi. Tôi biết em đã hiểu lầm mình nhưng tôi cần phải im lặng trong thời gian này. Tôi cần phải làm điều đúng đắn. Tôi về lại Sài Gòn, tranh thủ giải quyết công việc và hẹn gặp nàng. Tôi nói rõ mọi chuyện với nàng và mong là chúng tôi sẽ trở lại làm bạn với nhau, bạn bè đúng nghĩa. Nàng cười, có vẻ hơi buồn nhưng nàng nói là nàng hiểu. “Em chúc anh hạnh phúc.” Tôi tưởng chuyện này sẽ rất khó khăn cho

cả hai, nhưng dường như mọi chuyện đã đi qua rất nhẹ nhàng. Có lẽ vì chúng tôi chưa từng yêu nhau.

Nếu tôi muốn bắt đầu với em một cách nghiêm túc, tôi cần nghiêm túc với chính bản thân mình. Tôi muốn cuộc sống của mình chỉ hoàn toàn có em, không một hình bóng nào khác dù chỉ là thoáng qua. Và tôi muốn mình phải thật sự sẵn sàng khi tôi ngỏ lời yêu em. Tôi phải là người đưa em về lại đây, về lại Sài Gòn - nơi mà chúng tôi đã gắn bó với nhau từ những ngày ấu thơ. Tôi sẽ làm người đồng hành cùng em trên con đường của em từ nay về sau. Và tôi cũng sẽ không còn cảm thấy cô đơn trên con đường của mình khi đã có em bên cạnh nữa. Vì tôi biết em chính là tình yêu đúng nghĩa của đời mình.

Đã một tuần em cắt đứt liên lạc với tôi. Tôi gần như mất hết bình tĩnh. Tôi để lại tin nhắn trong điện thoại, email, facebook. Tôi gọi điện hỏi thăm người thân, những người quen của em nhưng không ai biết chuyện gì đã xảy ra với em cả. Tôi thấy mình trở lại chệnh vênh như những lần đầu cả hai gặp nhau, trở lại những lúc vô vọng không biết làm sao có thể tìm được em.

Tôi truy cập vào blog của em nhưng em đã ẩn tất cả những bài viết đi, chỉ để lại thông tin tài khoản. Vô vọng dù lòng cháy như lửa đốt, tôi dùng tài khoản blog của mình để viết entry đầu tiên trên tài khoản của mình. Ngày xưa đến giờ tôi chỉ dùng tài khoản đó để đọc blog của em mà thôi.

***“Chúng ta đã từng rất gần nhau rồi lại xa nhau.
Chúng ta đã tưởng chừng từng có nhau và lại mất.***

Xin em hãy lắng nghe chính con tim của mình và hãy nghĩ những điều tương tự đó cũng đang chất chứa trong tim anh. Anh xin em nếu có đọc được những dòng này hãy trả lời anh. Anh xin em đừng làm cho chúng ta phải hối tiếc vì bất cứ hiểu lầm gì khi chúng ta chưa thật sự hiểu về nó. Anh vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với em."

Tôi đã email xin nghỉ phép. Sáng mai tôi đã đặt chuyến bay sớm nhất ra Hà Nội. Tôi sẽ không để mất em bằng bất cứ giá nào một lần nữa. Tôi vẫn để nick online và không tài nào chợp mắt được. Đến gần nửa đêm máy tính tôi phát ra tiếng gọi. Tôi cuống cuống mở màn hình lên, là em! Em mở webcam, tôi nhìn thấy đôi mắt em ngấn nước. Chúng tôi nhìn nhau không nói nên lời nào...

Lần gặp thứ mười

Tôi có mặt ở Hà Nội sáu giờ sáng hôm sau. Tôi ngồi xe đến ngay chỗ trọ của em như sợ em biến mất. Chắc cả đêm qua em đã không ngủ và thức đợi tôi đến giờ. Tôi chạy đến ôm thật chặt lấy em và không thể ngăn bản thân mình lớn tiếng: "Em khờ lắm em biết không? Sao lại đối xử với anh như vậy? Em có biết anh lo đến như thế nào không?" Em im lặng không nói lời nào.

Tôi kể lại hết cho em nghe về tất cả, những suy nghĩ của tôi, mối quan hệ của tôi, tình cảm của tôi. Mắt em ngấn nước nhưng em cười, nụ cười hạnh phúc nhất của em mà tôi từng thấy. Em đặt vào môi tôi một nụ hôn nồng nàn. Nụ hôn ướt vị nước mắt của em. Tôi biết, từ bây giờ, chúng tôi sẽ không còn xa nhau nữa...

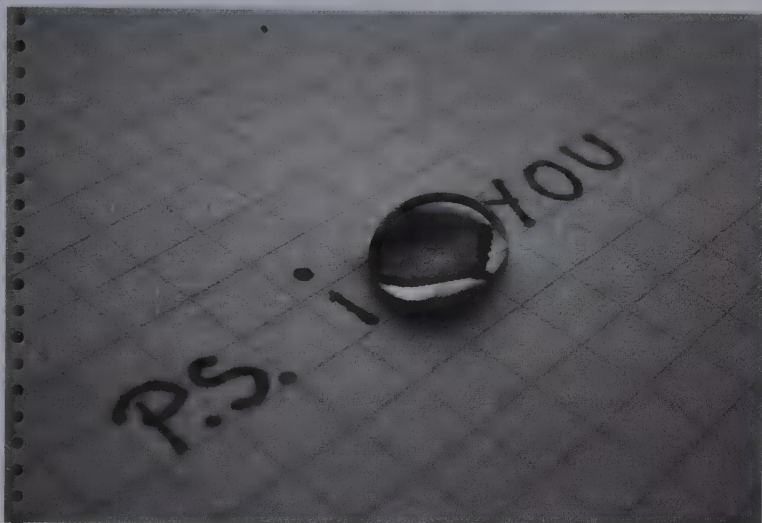

Qua gần hai mươi năm, khung cảnh hai bên bờ sông đã hoàn toàn thay đổi. Từ đại lộ bên này của trung tâm thành phố nhìn qua, những dãy nhà san sát nhau, những khu nhà cao tầng và cao ốc bóng loáng rực rỡ vươn lên dưới nắng. Bến phà ngày xưa giờ đã đến tuổi về hưu, chỉ còn nằm yên lặng lắng nghe gió sông thì thầm hoài niệm câu chuyện ngày trước. Con đường đất ngày xưa đã được mở rộng và trải dài thẳng tắp dọc theo bờ sông. Trên một bãi đất trống, mỗi chiều người ta vẫn thấy lũ trẻ thi nhau thả diều. Những con diều ngày nay sắc sảo và bay cao hơn ngày xưa nhiều lắm.

Tôi và em tản bộ dọc theo bờ sông. Dòng sông vào lúc hoàng hôn luôn đầy gió và nắng. Nhìn từ xa, con sông kéo dài tít đến tận chân trời không gợn một bóng mây. Nắng chiều thư thả trôi trên dòng nước lấp lánh. Ở phía chân trời nơi dòng sông chảy đi, nơi đó người ta không thể nhìn bằng mắt nhưng có thể thấy bằng hi vọng.

Em biết không? Những dòng sông dù đường đi có dài đến mấy, dòng chảy có quanh co thế nào rồi cũng sẽ về đến thiên đường. Những người yêu nhau, dù có gặp phải sự chia cách nào, có khó khăn bao nhiêu rồi cũng sẽ lại về bên nhau.

Hãy yêu khi còn có thể

Cảm xúc của bạn!

Handwriting practice lines consisting of ten horizontal dotted lines.

Tình yêu thì không có sai hoặc đúng

Nguyen Ni

Tình yêu của tôi. Không phải là một mối tình làm đau lẫn nhau. Không phải là một mối tình không được phép. Cũng không phải là một mối tình đáng thương. Tất cả đều không đúng. Nó giống như những tình yêu khác thôi. Chỉ là nó đến hơi chậm, nhưng không trễ. Chỉ là chúng tôi sẽ ở bên nhau. Khi còn có thể.

*

* *

Tôi mệt mỏi đưa mắt ra khỏi thứ ánh sáng nhức nhối của màn hình vi tính. Khẽ nhìn đồng hồ. Đã năm giờ ba mươi chiều rồi, chiều muộn với những bước chân hối hả trên những cung đường trong lòng thành phố Tokyo. Tôi ngược ánh nhìn lên tìm chút nắng rơi rớt giữa hoàng hôn, nhưng ngao ngán thấy bên trên chỉ

toàn là cao ốc chọc trời xám xịt, từng ánh đèn trắng vẫn đang oằn mình chiếu sáng trong các căn phòng làm việc chứa đầy những cái bao tử rỗng. Ừm. Tôi đói.

Chiều muộn rồi.

Tắt vội laptop, tôi bước ra khỏi quán cà phê quen thuộc, tìm một cái gì đó ăn cho yên bụng, rồi sẽ về nhà rồi sẽ làm tiếp những công việc còn dở dang. Chắc chắn thế, cuộc sống của tôi. Bây giờ đang là thế.

Tôi thuê một căn phòng vừa phải, nằm cách xa thành phố. Một phòng ngủ, phòng khách và toilet. Cửa sổ bằng gỗ màu trắng nhìn ra dòng sông nhỏ. Hướng về phía Đông. Tôi thường uể oải siết những vòm nắng đầu tiên vào cái khối cơ thể rã rời của mình. Tôi ra đi vào sáng sớm, buông thân vào giữa đám đông chật chội trên tàu điện ngầm, và cũng như vậy, tôi trở về nhà khi trời đã lấp lánh sao đêm.

Tối hôm đó cũng là một buổi tối mùa thu êm ả. Tôi gặp lại My.

Sau khi lại ăn một bữa qua loa đại khái, sau khi gục đầu ngủ một chút trên tàu điện. Tôi bước nhanh về nhà như mọi khi. Nhưng hôm nay bỗng dưng tôi thấy bất an lắm. Công việc, nó không ổn cho dù tôi có chăm chỉ đến đâu. Mọi thứ của tôi, vây quanh tôi đều không ổn.

Tôi đi ngang qua một tiệm hoa và cây cảnh. Và tôi quay lại, chợt tôi có ý định muốn mua một chậu cây gì đó để chăm bẵm. Hay chỉ là để có thứ ở nhà đợi tôi về. Sao cũng được. Cửa tiệm có cái tên "Libra" nom đáng yêu với màu xanh dương nhàn nhạt, có cô gái tóc gọn

xoăn màu đỏ đang lấp ló vẩy chút nước xuống những nụ hoa hồng đỏ rực, miệng khẽ ngâm nga một bài hát cũ.

- Chị có cần tôi giúp gì không ạ? - Cô gái bước đến khi thấy tôi cứ lúi húi mãi giữa những đám cây.

- À vâng, tôi đang muốn tìm một chậu cây nhỏ. Và..." - Tôi nói tiếp mà không ngược đầu lên - Và là một loài cây thật ầm ập.

Tôi biết ngay, vừa dứt lời, giọng cô gái nói xen lẫn giữa tiếng cười trong trẻo:

- Ô, cậu vẫn thật là thú vị. Vậy, cây ọt nhé?

Rồi rất nhanh nhẹn, cô cúi xuống và đưa cho tôi một chậu cây bé xíu.

- Cậu...

- Ừ. Mình đây - My nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng. Hệt như ánh mắt của cô bé con sáu năm trước.

- Vậy có được không? Chỉ mới gần bảy giờ tối...

- Không sao. Gặp lại cậu như thế này, mình còn thể ngồi yên và tiếp tục bán hàng à? - My kéo công tắc đèn xuống và bước ra bên ngoài. Treo lên cửa kính tấm bảng "Close".

Tôi ôm chậu ọt vào lòng, ngập ngừng hỏi My có muốn về nhà tôi uống trà không. My gật đầu. Chúng tôi đi bên nhau giữa một đêm đầu thu. Trăng tròn thật là tròn.

Từ hồi bé tôi đã rất ít nói. Thường cười cho có thôi. My thì ngược lại, cô nói nhiều lắm. Nói về đủ thứ trên bầu trời rồi dưới biển sâu. My có một tiếng cười rất lạ. Nghe nhẹ lòng. Như tiếng chuông khẽ vang lên giữa một cánh đồng hoang vậy. My hiền. My ầm ập.

Gặp lại nhau sau sáu năm dài đằng đẵng, hai đứa tôi chỉ lặng lẽ bước đi. Hai đôi bàn chân lặng lẽ dẫm lên đám lá khô xác xơ dưới chân. Tiếng lá vụn vỡ nghe nhói cả tim.

- Lâu lắm rồi, nhỉ?

My nói như ngữ điệu của những người xa lạ, bằng tiếng Việt, rõ ràng từng chữ một. Khiến tôi thấy hơi chên vênh. Không biết, từ lúc nào tôi đã chẳng còn nghe thấy tiếng của đất nước mình nữa. Tôi đã ở đây. Một mình mà.

- Cậu sang từ bao giờ, và tại sao thế?" - Tôi hỏi dồn dập.

- Được nửa năm rồi. - My đáp.

"Rôm rốp... rôm rốp". Âm thanh của lặng thinh đó lại đẩy lên một nỗi buồn ghê gớm.

- Chỉ là bỗng dưng mình muốn đi đâu đó thật xa... - My cắn môi. Những lúc My ngập ngừng, cô thường cắn môi. - Thật xa, đủ xa để nghĩ về mọi thứ đơn giản hơn - My nói. Ánh mắt My dịu dàng và bình yên ôm trọn lấy màn đêm.

- Thế, cậu đang chạy trốn à? - Tôi ngập ngừng hỏi nhỏ.

- Ừm... không hẳn.

- Cậu đang yêu? - Tôi cười yếu ớt.

- Ừ - My nói. Nhẹ tênh.

Tôi thoáng thấy cổ họng mình nghẹn đắng.

My quay sang ngắm nghía tôi hồi lâu, rồi cô cười.

- Cậu đẹp hơn trước nhiều đấy. Kiểu tóc rất hợp.

- Thế à. Chỉ là, mình cắt tóc ngắn để đỡ vướng hơn thôi. Vả lại..." - Tôi bỏ dở câu nói.

My rất xinh. Từ hồi bé đã xinh lắm rồi. Dáng My mảnh khảnh và gương mặt nhỏ nhắn. Làn da trắng, có phần xanh xao. Vừa nhìn đã thấy mong manh. Nhưng My không yếu đuối, không yếu đuối một chút nào. Tôi luôn trấn trở rằng, chẳng rõ cái sức mạnh vô hình ẩn trong thân thể bé nhỏ kia rốt cuộc là có tên là gì. Tôi không trả lời được. Chỉ biết rằng đối với bất cứ ai My cũng sẽ mang lại cảm giác cô đủ mạnh mẽ và sự tinh khiết. Để có thể vỗ về những linh hồn đã lấm lem.

Một cơn gió lớn ủa tới cuốn lấy những xác lá về trời.

Về tới gần nhà, tôi nghe phảng phất trong gió phong vị dịu dịu và ướt đầm của dòng sông, xen lẫn chút vị bánh mì nướng ngọt lịm rồi tan ra trên đầu lưỡi. Bóng dáng mùa thu đang dần rõ rệt theo những chút se lạnh. Tôi gấp gấp mở cửa phòng, gấp gấp đặt vội chậu ớt lên bệ cửa sổ, gấp gấp nấu nước pha trà. Trà nóng chắc sẽ khiến câu chuyện nồng ấm hơn.

Tôi thật không muốn thấy My quá xa tôi. Như bây giờ. Như bây giờ thì đau lòng lắm.

Đặt ấm trà xuống bàn, tôi rót vào hai cái tách nhỏ. Một cái màu hồng. Một cái màu xanh.

- Gặp lại cậu. Mình đã bất ngờ lắm đấy. - Tôi nói thêm - Cứ như là nằm mơ vậy.

- Trà ngon thật - My đáp.

Tôi không chịu nổi cảm giác rời rạc này, tôi thấy khó chịu nên tôi hơi lớn tiếng.

- Cậu sao thế? Cậu đã thay đổi. Hay cậu nghĩ mình đã thay đổi?

- Ai rồi cũng thay đổi. Cậu biết đấy, sáu năm rồi cơ mà. - My vẫn nhẹ nhàng. Càng khiến tôi thấy bức hơn. Cho dù đó là lẽ đương nhiên, cái điều mà My nói ấy. Là lẽ đương nhiên.

Chúng tôi đã lớn rồi. Đã thật già, thật già và thật cần cỗi.

- Mình cũng bất ngờ lắm chứ. Cứ nghĩ rằng suốt đời này cũng không gặp lại cậu nữa.

Giọng My đều đều, rất bình thản, đến nỗi tôi có cố gắng hình dung về bất ngờ của cô ấy cũng chẳng được.

- Vậy mà... Đã gặp lại cậu rồi đấy. Tuyệt vời nhỉ? - My không nhìn tôi. Tay cô vẫn vờ quai của chiếc tách màu hồng. Đầu hơi cúi xuống. Rồi chợt My ngược nhìn tôi và hỏi

- Cậu sống cùng ai à?

- Không. Một mình mình thôi.

- Thế, người yêu?

- Không có.

My cầm chiếc tách màu hồng lên, môi cắn lại. Rất nhanh.

- Vậy cái tách này dành cho ai?

- Mình thấy xinh, nên mua. Còn cậu, là người đầu tiên chạm môi vào nó.

Phải. My là mối tình đầu của tôi. Tôi đơn phương thôi. Chẳng rõ, My biết hay không.

Năm mười lăm tuổi, tôi biết mình không là một đứa con gái bình thường. Tôi quen My từ khi còn bé xíu, hai đứa học cùng lớp vẽ mùa hè dành cho thiếu nhi. Hồi đó

chúng tôi chơi thân với nhau, đơn thuần và trong sáng. Nghĩ lại, thì ngày xưa hai chúng tôi trắng tinh như là Thiên sứ vậy. Bất kể đứa trẻ nào cũng từng là Thiên sứ.

Lên cấp ba, chúng tôi gặp lại nhau trong cùng một lớp. Tất nhiên, chúng tôi vẫn thật thân thiết với nhau. Chỉ khác là, tôi đã không còn như trước. Tôi thích My.

Tôi đã bị trục xuất khỏi Thiên Đường.

Sáu năm trước, ở Việt Nam. Tình cảm đó là thứ không được phép tồn tại. Mà có lẽ bây giờ vẫn thế thôi. Tôi biết. Tôi biết và tôi biết tôi phải dập tắt cái ánh sáng chỉ mới le lói trong trái tim mình.

Nhưng có lẽ, đã quá muộn. Không dừng lại được nữa. Nên tôi chọn cách bước tiếp.

Thật lặng lẽ bên My. Tôi tìm mọi cách để có thể ở bên My như một cô bạn gái thân thiết. Tôi để tóc thật dài. Tôi ăn mặc thật nữ tính. Tôi cùng My bàn tán về những anh chàng đẹp trai. Tôi làm mọi thứ.

Rồi tôi kết thúc mọi thứ. Tôi sang Nhật. Tôi chạy trốn.

Tôi không thể cứ sống với nỗi bất an rằng, một ngày nào đó, tôi sẽ cười thật tươi và nhìn My tìm thấy tình yêu của cô ấy. Còn tôi?

Tôi không tiếp tục được. Tôi sẽ chết mất nếu cứ phải tồn tại một cách trống rỗng và giả dối. Tôi đang làm đau chính mình.

Mười tám tuổi. Tôi chỉ muốn mình tan biến. Thế rồi tôi cũng tan biến. Ít nhất thì là khỏi cuộc đời My từ đó. Hẳn cô ấy giận tôi lắm.

"Giận mình cũng được. Ghét mình cũng được. Nhưng xin cậu. Xin cậu đừng quên đi những ngày tháng cậu có mình."

Tôi đã rất muốn nói như thế với My. Vào cái lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ấy.

Nhìn từ đằng sau lưng, trông My lúc nào cũng như đang khóc.

- Cậu có giận mình không? - Tôi hỏi dè dặt.

- Nhiều lắm! Nhưng mà... rất lâu sau, mình đã nghĩ khác" - My chợt cười. Vẫn là nụ cười thật ấm áp quẩn quýt ôm lấy tôi. - An đi vì cậu ấy muốn thế. An có lý do của riêng cậu ấy. Và có cuộc sống mà cậu ấy đã chọn... Mình đã nghĩ thế đấy. Nên mình không còn giận cậu một tí nào. Chỉ là... Là mình hụt hẫng thôi. Vì cậu đã chọn một thế giới không có mình."

My nói rồi uống cạn ly trà. Cô ấy đứng lên vội vã và nói phải về. Tôi trơ người mất mấy giây. Vội vã theo My ra cửa. Đứng trước cửa, tôi hỏi:

- Cậu. Sẽ lại tới uống trà chứ?

- An này.

- Sao My?

- Ra đi một mình như thế, cậu thấy nhẹ nhàng lắm phải không?

Tôi không trả lời. Đứng ở cửa nhìn mãi. Nhìn mãi cho tới khi không còn nhìn thấy nữa.

Từ đằng sau lưng, trông My lúc nào cũng như đang khóc.

Tôi. Ra đi rồi, tôi có nhẹ nhàng hơn không? "Có nhẹ nhàng hơn không? Có nhẹ nhàng hơn không?" - Chợt tôi

bật nói thành lời. Và tôi ngồi trượt xuống trên sàn nhà, mắt mở to. Trống rỗng. “Mình không hề thấy nhẹ nhàng. Không thấy một chút nào cả!”

Đêm hôm đó, tôi đã khóc suốt đêm. Khóc vì cái gì, tôi chẳng rõ nữa.

Tôi sốt cao những hai ngày. Trong hai ngày này, tôi chỉ suy nghĩ, rồi ngủ, rồi lại suy nghĩ, rồi lại vùi mình ngủ. Tôi nghĩ về My. Tôi nằm mơ thấy cô ấy và những chuyện của ngày trước. Những ngày mà tôi có My. Chúng tôi có nhau.

Cái giây phút tôi đặt chân lên máy bay để ra đi, tôi đã thấy mình không phải đang sống nữa, mà là đang trôi. Tôi trôi. Rồi cái gọi là “chi phí sinh hoạt và học tập” nhấn chìm tôi tự bao giờ. Từ bao giờ mà tôi đã quên đi My và tất cả.

Nhưng quên không phải là một sự giải thoát.

Nó chỉ làm tôi khổ sở hơn những khi ký ức trở lại thôi.

Ngày thứ ba, trời mưa từ sáng. Tôi tỉnh giấc khi cơn mưa trở nên nặng hạt hơn, tạo thành tiếng lóc cóc trên mái nhà. Tôi nằm lại một lúc lâu, nhưng không ngủ được, chột lại thả tâm trí theo một miền quá khứ xa xôi. Một ngày mưa nào đó...

Cửa sổ... đêm qua hình như tôi chưa đóng cửa sổ, còn cả cây ốt nữa. Tôi quần chăn quanh mình và vội bước xuống giường. Những trái ốt còn bé xiu đã ướt nhẹp nước mưa. Những trái ốt nhỏ màu xanh. Tấm rèm cửa màu trắng. Tất cả đều đang rung rinh.

*
* *

Tôi ra đường với chiếc dù trong suốt, tay ôm chậu ớt. Mưa rơi xuống trên đầu, chạm phải mảnh dù bằng ny lông, mưa vỡ tan và trượt dài. Giày tôi ướt sũng.

Tôi dừng lại trước cửa tiệm Libra, dưới mưa trông đáng yêu như một bức tranh bằng màu nước. Tôi treo dù lên cây móc ở dưới mái hiên, rồi bước vào, đưa mắt tìm My giữa rất nhiều loài hoa. Tôi muốn tìm loài hoa dành riêng cho mình, một mái tóc hơi xoăn màu đỏ.

- Cô gái, tìm gì thế? - Tiếng một phụ nữ vang lên, rồi ngay sau đó người cũng xuất hiện, một phụ nữ có vẻ đã hơn ba mươi tuổi. Nhưng rất đẹp. Là con lai, tôi nghĩ nhanh.

- À xin lỗi, cho tôi hỏi có My ở đây không ạ?

- Ồ, cô gái nhỏ người Việt Nam ấy à?

- Vâng, là cô ấy đấy.

Người phụ nữ đẹp kia chợt ngấm nghĩa tôi hồi lâu rồi cười thật tươi.

- Em, là An phải không?

Tôi bước từng bước về nhà. Như là đang đi trong một giấc mộng. Trong đầu, tôi nhắm đi nhắm lại những lời nói của người phụ nữ ấy một cách rời rạc. *"My dễ thương. My hay kể về người cô ấy thích, My đến Nhật vì một lời hứa với người con gái ấy, My thường đỏ mặt. Và cô ấy đã xin nghỉ việc ở đó rồi, hai ngày trước. Không liên lạc được".*

Tôi... tôi phải làm sao?

Tôi lúc nào cũng chỉ biết lo sợ và trốn chạy. Tôi viện đủ lý do để vui lấp đi tình yêu ấy. Bao giờ cũng thế, hôm qua hay hôm nay, quá khứ hay tương lai. Tôi mãi mãi vẫn ôm lấy chính mình rồi ủ mình vào cô độc, cô độc trong cái lớp áo len mà tôi cứ ngỡ là an toàn. Nhưng chưa bao giờ tôi trốn thoát khỏi cái giá lạnh của sự bất an và sợ hãi.

Tôi sai rồi. Tôi đã làm đau chính mình. Và đã làm đau cả người tôi yêu thương nữa.

Một tình yêu như thế, một tình yêu làm đau lẫn nhau...

*

* *

Tôi về Việt Nam, ba tháng sau đó. Sau khi giải quyết mọi thứ, tôi bỏ công việc thiết kế rồi làm ở tiệm Libra khoảng hơn hai tháng. Để níu kéo một cơ may rằng My sẽ quay lại thăm cô chủ. Nhưng tuyệt nhiên, My vĩnh viễn biến mất. Tôi cay đắng hiểu được cái cảm giác của My khi mà tôi bỏ lại cô ấy một mình.

Khi thấy không còn gì để phải tiếc nuối, tôi lại thu dọn đồ đạc và ra đi.

Căn phòng nhỏ có cửa sổ màu trắng hướng ra bờ sông, vào một đêm mùa thu, tôi cùng My uống trà, dù chỉ một lần duy nhất.

Căn phòng nhỏ có cửa sổ màu trắng hướng ra bờ sông, mỗi lần trời mưa to tôi lại mất ngủ.

Căn phòng nhỏ có cửa sổ màu trắng hướng ra bờ sông. Giờ trống trải đến mủi lòng.

Tôi chẳng mang theo gì nhiều, tay vẫn ôm chậu ớt.

Ở sân bay, tôi chợt nhớ ánh mắt vô cùng dịu dàng của My, sáu năm trước, My đã nhìn tôi bằng đôi mắt đen huyền ấy mà nói rằng: “Tuy chẳng biết là bao giờ, mình sẽ sang Nhật Bản tìm An”.

Khi ấy, tôi chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Tôi vốn dĩ luôn xem My như một đứa trẻ nhỏ. Tôi vẫn luôn nghĩ, My chẳng biết gì đâu, nhưng chỉ cần cô ấy cười là được rồi.

Khi gặp lại tôi, My không hề cất tiếng cười nghe nhẹ lòng như tiếng chuông của cô ấy. Không hề.

- Em đang nghĩ gì thế?

- Một vài chuyện, không có gì.

Tôi cười nhạt và lại cúi xuống bản vẽ nháp cho sản phẩm mới. Quân vẫn ngồi đối diện tôi, nhẩn nha uống ly cà phê của mình, uống mãi vẫn không hết. Ngồi yên được một lúc, anh chàng lại cần nhần.

- Em đừng có vẽ nữa, nói chuyện với anh chút đi.

- Anh chán thì về đi, em đâu giữ.

- Em lì thật.

- Quá khen!

Quân dẫn mạnh cái tách cà phê xuống bàn. Đứng lên, cầm áo khoác và bỏ đi.

- Này, Phan Ngọc Tú An! - Quân quay lại sau năm phút. Tôi đặt bút chì xuống và ngược lên.

- Nói đi. Em nghe.

- Em yêu ai đó rồi à?

- Vâng. - Đột nhiên tôi lễ phép, có lẽ do vẻ mặt Quân trở nên nghiêm túc.

- Thế, bao giờ mới hết yêu?

- Không phải là bây giờ.

Quân nhìn tôi hồi lâu rồi thở dài. Trông cũng tội tội. Lát sau Quân đưa cho tôi bó hoa hồng đỏ rực và lời nói rằng: "Anh thích em".

Tôi hỏi đùa: "Chỉ thích thôi?"

- Anh không thể yêu em được.

- Vì?

- Em không bao giờ muốn người khác yêu em à?

- Anh nói vậy... là sao? - Trong một thoáng, tôi nghe tim mình đập mạnh.

- Thật khó để nắm bắt được suy nghĩ của em. Nếu muốn người khác yêu, thì em phải để người ta chạm vào chính con người em chứ. Em ở đây, ngay trước mắt anh. Nhưng thực sự anh biết rằng chưa bao giờ anh gần được bên em.

Tôi im lặng. Thật lâu. Khẽ ôm bó hoa hồng đầy những gai là gai, vào lòng.

Trước khi đi, Quân cúi xuống bên tôi, nói nhỏ vào tai tôi. "Tình yêu của em, thật đáng thương."

Sau lần đó, Quân không lẽo đẽo theo tôi nữa. Nhưng những lời anh ta nói, vẫn không ngừng ám ảnh tôi.

Vào một sáng chủ nhật, tôi chợt thấy mình cô đơn. Mỗi khi thấy cô đơn hay buồn phiền, tôi lại đi dọn dẹp căn nhà nhỏ của mình. Tôi lau nhà, tôi rửa chén, tôi giặt

áo quần. Bỗng một mảnh bìa cứng rơi từ túi áo khoác màu đen của tôi xuống đất. Mảnh bìa rất đẹp theo phong cách vintage, được viền bằng những họa tiết hoa li ti. Trên đó là tên của một flower shop.

“Warm Pepper” - Tôi đọc thành tiếng. Là tiệm hoa mà Quân đã mua hoa hồng.

- Cho tôi một cây ớt ấm áp.

Tôi bước vào tiệm hoa và hỏi. Mái tóc đỏ gợn xoăn của cô gái đang thấp thoáng giữa những chậu hoa chột quay về hướng tôi.

- Nhưng quý khách đã có một cây như vậy ở nhà rồi cơ mà. - Cô gái lạnh lùng đáp.

Tôi nhún vai: “Vì chỉ có một, nên chẳng thấy ấm áp tí nào.”

Nói rồi không kịp để My trả lời, tôi vội vàng bước đến bên cô, tay tôi vẫn ôm chậu ớt của mình. Đã hai năm rồi kể từ khi tôi mang nó về Việt Nam.

Tôi nhẹ nhàng cầm tay My lên và hỏi:

- My này. Mình yêu cậu. Và cậu có muốn bước vào thế giới của mình không?

Tình yêu của tôi. Không phải là một mối tình làm đau lẫn nhau. Không phải là một mối tình không được phép. Cũng không phải là một mối tình đáng thương.

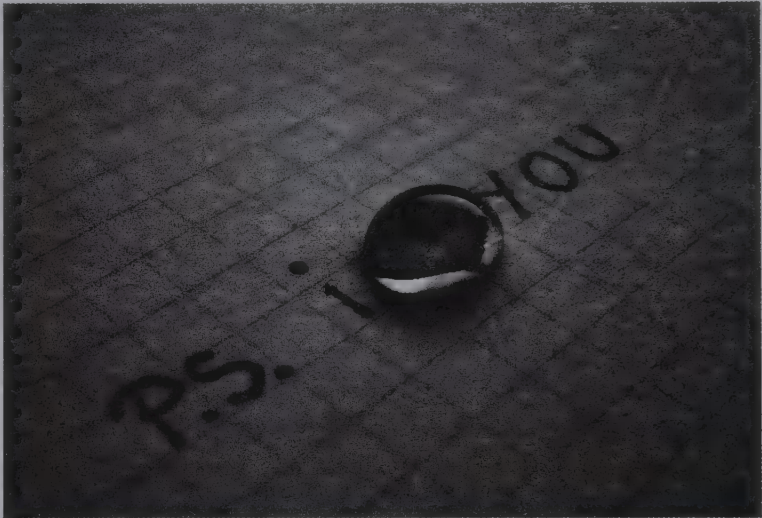
Tất cả đều không đúng.

Nó giống như những tình yêu khác thôi.

Chỉ là nó đến hơi chậm, nhưng không trễ.

Chỉ là chúng tôi sẽ ở bên nhau. Khi còn có thể.

Cảm xúc của bạn!

A series of horizontal lines for writing, preceded by a vertical column of dots on the left side.

Chuyện kể từ hai thế giới

Tiêu Dao

Mỗi lần chứng kiến một cuộc đi không có ngày về, chứng kiến người ở lại khóc than tiễn kẻ ra đi, tôi lại chợt nghĩ: “Ai sẽ đau hơn? Kẻ còn sống? Hay người đã khuất?” Sẽ chẳng ai biết cả, vì nỗi đau không bao giờ có thể là một thứ đem mà đo đếm hay so sánh được. Có lẽ chính vì thế, con người chúng ta sống trên đời này phải cần có một trái tim để biết yêu thương, chia sẻ và đồng cảm, đúng không?

*

* *

I. Những yêu thương dang dở...

1. Cái ôm lạnh

Căn phòng trắng. Rèm cửa trắng. Trang phục Nhi mặc trên người cũng màu trắng. Con bé trông thật yếu

đuối và mệt mỏi. Ngồi tựa lưng vào áo quan, Nhi có lẽ vừa thiếp đi sau một hồi khóc quá nhiều. Những vệt nước mắt khô vẽ lên đôi má bầu bĩnh những hình thù ngoằn ngoèo. Nhân muốn đưa tay lau mắt cho con bé. Nhân muốn đắp chiếc chăn lên thân hình gầy guộc đang run lên từng đợt kia.

Nhưng không thể!

Vì Nhân chỉ là một hồn ma.

Tấm rèm cửa cuốn tung lên sau luồng gió lạnh thốc vào đột ngột. Gió thổi tung mớ tóc lòa xòa trên gương mặt tái nhợt của Nhi. Con bé lại rùng mình. Nhân cau mày, không buồn quay lưng lại, lên tiếng:

- Lại là người, Âm Sứ! Người tới đây làm gì?

- Ta có nhiệm vụ canh giữ người.

- Đồ dai như đĩa, biến đi và để ta yên. Tới hạn ta sẽ tự xuống, không trốn đâu mà phải bám dính để giày ta như thế!

Đáp lại sự phẫn nộ của Nhân, Âm Sứ chỉ mỉm cười đầy khiêu khích, nhún chân nhảy lên trên chiếc quan tài, ung dung ngồi xuống, khoanh chân lại, chống tay vào má và chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt Nhi:

- Em gái người rất xinh!

Nhân xốc tới, đá văng tên khó ưa ra khỏi chiếc quan tài của mình, gầm lên:

- BIẾN!!!

- Người không muốn tới ôm cô bé một chút sao?

- Nhiều chuyện! Người không ngậm miệng lại được à?

- Nhân này...

- Đừng gọi ta là Nhân - Nhân thấy cái tên mình bây giờ thật sự rất lố bịch, anh không còn là người, giờ anh là ma - Gọi chó, mèo, gấu, lợn gì thì tùy người.

- Hừm. Thôi được rồi, gấu anh này, ôm con bé một chút có lẽ sẽ xoa dịu cơn ác mộng đang dày vò nó bây giờ đây.

Xoa dịu? Nhân nhìn gương mặt bất an trong giấc ngủ chập chờn của em gái. Hai anh em đã nương tựa nhau mà sống mười tám năm trời. Mười tám năm không có tin tức của cha. Mười tám năm không có tình thương của mẹ. Nhi vẫn nói: Với mọi người anh cô có thể là một tên xấu xa, nhưng cô biết, anh là người đàn ông vĩ đại nhất trên đời. Anh bỏ học, làm đủ mọi việc để kiếm tiền nuôi cô ăn học. Anh ân cần như một người cha và dịu dàng như một người mẹ... Thiếu anh, cô sẽ sống ra sao?

Nhân chưa xót nhớ lại cái lúc chiếc xe phân khối lớn xoay ngang ra, hất anh văng lên vệ đường; lúc ấy, anh biết mình sẽ chết. Anh tham dự cuộc đua xe cá độ với mong muốn có tiền đóng học phí cho em gái, có điều... cái mà anh nhìn thấy lại là...

Nhân nhìn thấy người ta chở anh máu me bê bê vào bệnh viện. Thấy thân hình mảnh mai của Nhi rơi như một chiếc lá khô xuống thềm cửa khi được gọi tới nhà xác. Thấy con bé hàng giờ ngồi bên quan tài mình mà khóc, mà gọi tên anh.

Ngày mai, người ta sẽ chôn anh.

- Người thực sự không muốn sao? - Âm Sứ lặp lại.

Nhân cười chua chát. Để làm gì? Cái ôm của một người đã chết ư?... Nếu biết không thể làm thì tốt nhất đừng làm, nếu biết làm được cũng không đưa lại kết quả gì thì càng nên tránh, nếu một lời xin lỗi là xong hết mọi chuyện thì sẽ chẳng bao giờ có thứ gọi là tổn thương, nếu ôm con bé mà có thể lấp đầy những đau đớn huých hoác trong tâm hồn nó thì anh sẽ ôm Nhi tới lúc gãy lìa hai tay cũng không buông, nhưng... bây giờ cái ôm của anh lại chỉ làm em gái anh thấy lạnh hơn mà thôi, anh sẽ không làm như thế.

Vì anh bây giờ chỉ là một hồn ma.

Nhi khẽ cự mình, đôi mày nhíu chặt, môi con bé mấp máy mơ hồ gọi: "anh ơi!". Gương mặt non nót thẳng thốt đến nhói lòng.

- Nếu người thực sự không muốn thì ta đi nhé? - Âm Sứ gieo mình bay là là trong không trung, ngoái lại vẫy tay.

- Chờ đã! Ta... thật sự... có thể sao? - Nhân cúi đầu, bối rối - Ý ta là chúng ta không thể chạm vào người trần, chúng ta không có hình hài nên linh hồn ta sẽ xuyên thẳng qua người họ, không phải sao?

- Nếu được ta giúp, người có thể. - Âm Sứ cười chắc nịch, lấy ngón trỏ chỉ lên trán Nhân - Xong rồi, không làm phiền anh em người nữa.

- Cảm ơn...

Nhân lướt nhẹ nhàng đến bên Nhi, rụt rè thử chạm vào gương mặt con bé. Đúng thật, ngón tay anh không

bị xuyên qua cơ thể cô. Chậm chạp, Nhân đẩy nhẹ Nhi vào lòng mình, ôm chặt cô bé đang ú ớ trong cơn mơ có vẻ không lấy gì làm dễ chịu. Một cái ôm lạnh. Nhưng là vòng tay yêu thương. Cúi người đặt lên tóc em gái một nụ hôn, anh thì thầm: “Xin lỗi, Nhi. Hãy tự chăm sóc tốt cho bản thân đấy nhé!”

2. Quên em đi nhé?

Như mở mắt, cả căn phòng xoay tròn trước mắt cô. Chao đảo. Vòm nhà trắng toát. Giường sắt lạnh lạnh. Mùi cồn lan tỏa. Như nhớ ra rồi, đây là bệnh viện. Cô lão đảo ngời dậy, tìm một chiếc áo khoác. Cô thấy lạnh. Nhưng không có chiếc áo nào hết. Vậy thì, Minh đâu?

Nếu Minh đến đây, nhất định anh sẽ mang áo khoác tới cho cô, vì anh biết phổi cô không tốt, cô rất dễ bị nhiễm lạnh. Nếu anh vẫn chưa tới thăm cô, anh có thể đi đâu chứ?

Như xoay nắm cửa phòng, loạng choạng bước ra hành lang. Đôi chân trần của cô thấy gai gai trên sàn nhà lạnh buốt. Nhưng cô không tìm thấy đôi dép. Mà cô lại phải đi tìm Minh ngay.

Trí não Như vẫn còn đang quay cuồng. Những mảnh ghép rời rạc của vụ tai nạn đêm đó tràn về. Cô thấy máu, rất nhiều máu. Cô thấy gương mặt trắng bệch, hoảng hốt của anh. Cô thấy chiếc chemise trắng anh mặc loang đầy máu tươi. Cô... Á, đầu cô sắp nổ tung rồi! Như gắng sức chạy nhanh thật nhanh ra khỏi bệnh viện, chỉ sợ có ai đó tóm cô lại không cho đi. Cô phải tìm anh!

Nhưng chẳng ai buồn ngăn cô lại. Hoặc giả họ không nỡ ngăn cản cô? Như lao đi như bay trong khi trí nhớ vẫn đang cố gắng một cách tuyệt vọng xâu chuỗi những sự kiện của vụ xô xe. Chết tiệt! Anh đang ở đâu hả Minh?

Những bước chân vô tình đưa cô tới cổng nghĩa trang. Thôi được rồi, Như thừa nhận, việc đầu tiên cô muốn làm là tới đây, chỉ để chắc chắn rằng không có một ngôi mộ mới nào viết tên chồng sắp cưới của cô.

Vụ tai nạn xảy ra trước lễ cưới một ngày. Đêm đó, cô và anh đang đi trên đường thì chợt nghe thấy tiếng rú ga càng lúc càng gần. Ánh đèn pha sáng choang. Ánh sáng ấy đến giờ vẫn ám ảnh tâm trí cô. Trong bức màn sáng nhòe nhoẹt ấy, cô thấy một bé gái năm tuổi thành linh đuổi theo quả bóng ra giữa lòng đường, một cậu bé tầm đang học cấp ba hốt hoảng chạy theo. Ánh sáng chói lòa hắt thẳng vào mặt cô. Rồi cô thấy bàn tay anh đã rời khỏi tay cô từ lúc nào. Ánh sáng tắt lịm. Âm thanh cũng tắt ngấm. Và máu. Rất nhiều máu... Như ôm đầu, ngồi thụp xuống. Không! Anh chắc chắn không sao đâu!

Rồi cô chợt thấy anh, là anh, là Minh của cô, đang đứng giữa những hàng mộ trong nghĩa trang. Cô thở phào. Anh còn sống!

Như lao như bay về phía Minh, tới khi còn cách anh khoảng chục bước chân thì bỗng thấy anh cất tiếng nói:

- Em thật là tệ hại!

Như đứng sững lại. Anh vẫn đang quay lưng về phía cô. Anh biết cô đến ư? Như bước những bước chậm lại

về phía anh, cố lấy lại hơi thở sau nửa tiếng đồng hồ chạy học tốc. Anh vẫn tiếp tục nói mà không quay lại:

- Chúng ta vẫn tổ chức lễ cưới phải không em?

- Tất nhiên rồi - Như thăm thì - Đồ ngốc!

Cô đã đến rất gần anh, chỉ còn vài bước chân nữa. Chợt cô khựng lại khi nghe anh nói:

- Anh có nên tha thứ cho sự phản bội của em? Tha thứ cho việc em muốn rời bỏ anh ngay giữa lúc này?

Đợi đã! Anh nói gì? Phản bội? Cô phản bội anh? Không, tại sao lại thế? Tại sao sau khi cô tỉnh dậy mọi thứ lại trở nên như vậy? Anh hiểu lắm nên mới không tới bệnh viện thăm cô?

- Không, Minh! Không bao giờ có chuyện phản bội! Nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra đi!

Cô gào lên, chạy về phía anh, nhào tới ôm anh. Nhưng... Cô vừa chạy xuyên qua người anh?

Như sững sờ đứng lại, không tin vào mắt mình. Cô đang nhìn thấy nụ cười thật tươi của bản thân ở ngay trước mắt. Giọng anh chậm chậm rót vào khoảng không sau lưng cô:

- Anh có nên chấp nhận sự này không Như?

Cô nhìn bức di ảnh với nụ cười tươi rói hạnh phúc của mình đang yên vị trên chiếc bia còn rất mới, rồi lại hoang mang quay lại nhìn anh đang đứng ngây người ở sau lưng cô.

Anh không chết. Người chết trong vụ tai nạn ấy là cô.

Đầu Như ong lên dữ dội. Trong luồng xoáy ánh sáng,

cô thấy mình buông tay anh, nhào ra kéo đưa bé vào vệ đường. Rồi mọi thứ trở nên trắng xóa. Anh ôm cô, lay cô, gọi cô. Áo anh ướt đẫm máu. Máu của cô.

Phải, cô đã nhớ ra. Cô, thật sự, đã chết rồi!

Như tiến lại gần Minh, muốn chạm vào gương mặt tiều tụy của anh. Có điều, những ngón tay cô lại nhẹ nhàng xuyên qua người anh. Cô ở đây, ngay trước mặt anh mà anh không hay biết. Cô gào, cô thét, cô gọi tên anh mà anh không thể nghe. Cô muốn ôm anh để an ủi mà không thể chạm tới. Cô muốn khóc mà không có nước mắt để tuôn rơi cho nhẹ nỗi lòng.

Như bước vòng ra sau lưng anh, nhẹ nhàng tiến tới áp sát người Minh, cẩn thận vòng tay qua người anh. Rất cẩn thận để không bị chạy xuyên qua người anh một lần nữa. Hãy để cô, một lần nữa, được ôm anh từ phía sau, dù cho là cái ôm không thể siết chặt, cái ôm không còn chút hơi ấm của một hồn ma.

Cả người Minh bỗng nhiên giật thột. Một luồng khí lạnh chạy khắp tứ chi anh. Anh bần thần rồi bất chợt vùng dậy, hét to:

Như!!!

Cô run bắn người, hấp tấp lùi lại phía sau. Minh đang kêu gào tên cô, đang ngó Đông ngó Tây, đang như điên loạn lục tìm cô giữa nghĩa trang hun hút gió.

Như, là em phải không? Như!

Cô ở đây, ngay bên anh, chỉ có điều anh không thể thấy cô. Cô hiểu. Là cô không thể tiếp tục ở bên anh.

Run run gửi tới anh một nụ hôn gió, cô nhắm chặt mắt, thì thầm:

- Tạm biệt! Hãy quên em đi và sống hạnh phúc nhé anh!

3. Đừng nói rồi bỏ đi như thế!

- Cậu có thôi đi không hả?

Khanh hét to và nhìn lên trần nhà, giữa những cánh quạt trần thành hình ló ra một khuôn mặt trắng bệch, nhợt nhạt, cười với cô bằng nụ cười mỉu máo của đứa trẻ sắp bị đánh đòn.

- Xuống đây cho tôi! - Khanh chỉ vào cái ghế bên cạnh, quát một lần nữa, vẻ mặt kiểu ta đây sắp không chịu đựng nổi nữa rồi.

Dũng nhún chân nhẹ nhàng nhảy xuống, đáp người xuống bên cạnh Khanh:

- Cậu có giết tớ tớ cũng không làm đâu!

- Muốn hay không cũng phải thử! - Khanh kiên quyết lôi cái bật lửa và bộ quần áo giấy cô đã gần như thức trắng đêm để may theo mẫu mới nhất trên trang tạp chí hôm qua ra, mang tới cái hộp nhỏ ở góc nhà đốt. Tro vừa cháy hết thì bộ quần áo cũng hiện ra trước mắt Dũng. Khanh quay lại, vỗ hai tay vào nhau, cười đắc ý:

- Giờ thì thay mau!

Mặt Dũng dài ra:

- Cậu cứ giết tớ đi!

Khanh khoanh tay trước ngực, biểu cảm lộ ra trên

gương mặt khắc rành rành ba chữ: KHÔNG - KHOAN - NHƯỢNG, và Dũng biết bản án đã được tuyên. Cậu thở dài nãy nề:

- Quay mặt đi!

- Để làm gì? - Khanh vờ hỏi, mắt chớp chớp, mỉm cười ranh mãnh.

- Nay, dù có là một con ma thì tớ cũng cần không gian riêng để thay đồ nhá - Dũng ầm ức hét to - thôi được rồi, cậu không muốn quay đi thì để tớ tàng hình vậy!

Một lúc sau, Dũng hiện ra trong bộ đồ tươm tất tôn lên dáng người dong dỏng cao. Khanh, mắt sáng rực, tuyên bố:

- Thấy chưa? Tớ đã làm thì cậu có phúc ba đời mới được mặc đấy, phụng phịu cái gì!

Rồi cô bé cười hớn hở, đeo cái túi lên vai:

- Nào, bây giờ thì chúng ta bắt đầu buổi hẹn hò!

Dũng biết, bây giờ cậu là một hồn ma. Khanh cũng biết cô đang hẹn hò với một con ma - kẻ mà mới ba ngày trước thôi vẫn còn là cậu bạn cùng lớp dễ thương của cô. Họ có cả thấy bốn mươi chín ngày cho cuộc tình gà bông éo le này. Hẹn hò, không nắm tay, không ôm, không hôn, chỉ đơn giản là níu giữ từng khoảnh khắc, cố ghi dấu lại từng kỷ niệm, trước khi cậu phải ra đi, mãi mãi.

Cả hai sẽ không bao giờ quên buổi tối hôm đó - buổi tối của ba ngày trước, Khanh mở cửa bước vào phòng và suýt hét lên vì giật mình khi thấy có ai đó đang ngồi

trên giường. Theo phản xạ, Khanh đưa tay chạm vào công tắc đèn.

- Đừng bật đèn! - Giọng nói rất khẽ, mơ hồ vang lên.

- Dững?

Khanh ngờ ngợ lên tiếng, cô thật không thể tin được cậu lại có thể ở đây trong phòng của cô vào lúc gần mười hai giờ đêm như thế này, và tại sao lại là trong phòng cô? Cậu ta đã lên đây bằng cách nào?

- Cửa chính không thể đi vào mà mình không biết, cửa sổ không có dấu hiệu bị phá, vậy cậu ấy đã vào phòng mình bằng cách nào? - Sau một tiếng cười nhẹ, Dững tiếp lời - Có phải cậu đang nghĩ thế không hả, cô nàng mê Sherlock Holmes?

- Ừ, ờ... - Khanh vẫn chưa biết phải làm gì tình huống lạ lùng này - Hôm nay cậu lạ lắm đấy Dững.

- Khoan nói về việc tớ lạ như thế nào nhé, bây giờ, cậu yên lặng nghe tớ nói được không? - Giọng Dững càng lúc càng trở nên mơ hồ - Khanh này, tớ thích cậu, nhiều lắm ấy, từ tận năm mới vào lớp mười một cơ...

Khanh dựa hẳn người vào tường, cô gần như nín thở vì những gì Dững nói. Im lặng. Và im lặng kéo dài.

- Nói gì đi chứ? - Giọng Dững van lơn.

- Ừ, tớ... cũng vậy!

- Vậy... thì tốt! - Lại một tiếng cười mơ hồ nữa vang lên - Thế thì, tớ đi đây!

- Khoan... đã!

Khanh cuống quýt bật dậy, vô tình chống tay vào

công tắc đèn. Ánh sáng bùng lên soi khắp căn phòng. Và cô phải đưa tay lên bịt miệng mình để ngăn cổ họng phát ra tiếng hét. Bố mẹ cô đang ở dưới nhà.

- Chúa ơi! Cậu bị sao vậy Dũng?

Chiếc áo phong của Dũng giờ đã ướt đẫm máu, máu loang lổ trên gương mặt điển trai và chảy dài dọc theo cánh tay. Toàn máu là máu.

- Tớ giúp cậu cầm máu nhé? - Cuối cùng thì trí não của Khanh cũng hoạt động lại sau những cú shock liên tiếp của tối nay, cô nhào đi lấy hộp y tế rồi chạy đến bên Dũng. Cô cúi người cầm tay cậu.

Nhưng... Tay cô chỉ chạm vào khoảng không. Một khoảng không lạnh buốt.

-Dũng? - Khanh ngơ ngác ngẩng lên, nhìn Dũng bằng ánh mắt đầy kinh ngạc.

Đáp lại cô là một nụ cười buồn:

- Tớ đã bảo cậu đừng bật đèn rồi còn gì?

Phải, Dũng đang đứng trước mặt cô đây chỉ là một hồn ma, chính xác là cậu đã trở thành ma chỉ mới ít phút trước, khi cậu cố gắng cứu một em bé đang băng qua đường. Dũng đã nhiều lần tự hỏi chết thì sẽ như thế nào, bây giờ thì cậu đã biết. Nó thậm chí nhanh tới mức cậu còn chả kịp thấy đau. Chỉ đơn giản là bỗng thấy cơ thể nhẹ bỗng, rồi lơ lửng bay lên, rồi thấy cái thân xác phàm tục của mình đang nằm đó. Và nhận ra là mình đã chết. Nhưng không đơn giản thế. Vì cậu còn có rất nhiều chuyện phải làm, rất nhiều điều phải nói. Cậu đã cứ vậy mà bay tới đây.

- Tớ phải đi đây, sống tốt nhé Khanh, và cảm ơn vì cậu đã cho tớ câu trả lời tớ muốn nghe nhất.

Khanh vẫn đứng như trời trồng, hộp y tế tuột khỏi tay từ lúc nào, còn gương mặt thì đầm đìa nước mắt. Rồi cô bất chợt vùng dậy:

- Đừng có nói thích tớ rồi bỏ đi như thế! Đồ ngốc!

- Tớ... đã là một con ma rồi đấy, tớ có thể làm gì bây giờ?

- Tớ không biết! - Khanh lắc đầu loạn xạ, giọng bắt đầu lạc đi - tớ không biết, nhưng cậu đừng đi, đừng đi như thế...

Những chữ cuối cùng nghẹn lại nơi vòm họng, cô muốn giữ cậu lại nhưng không chạm được vào cậu, nếu cậu đi, cô không có cách gì níu giữ. Cô sẽ phải nhìn cậu ra đi ngay trước mắt mình với đôi tay vô dụng này sao?

Dững thờ dài:

- Khanh này, tớ chỉ có bốn chín ngày nữa để ở lại trần gian thôi, cậu đừng có trẻ con như thế được không?

- Vậy thì - Khanh ngẩng đầu, quả quyết - ***Trong bốn chín ngày đó, hãy hẹn hò với tớ đi!***

4. Bản tin

"Theo thông báo nhận được, vào tối hôm qua, vào hồi... ngày... tháng... năm..., một vụ tai nạn mô tô thảm khốc do đua xe đã xảy ra tại đoạn đường... khiến cho một tay đua và hai người đi đường tử vong. Nạn nhân gồm có:

Nguyễn Hữu Nhân - tay đua xe.

Lê Ngọc Như - giáo viên trường cấp hai A.

Đỗ Minh Dũng - học sinh lớp 12 trường B..."

Này bạn, đã bao nhiêu lần bạn nghe thấy những bản tin như thế này? Nhan nhản! Cái cuộc đời này mỗi ngày đâu có thiếu những cuộc sinh ly tử biệt? Nhưng bạn có biết đằng sau mỗi bản tin khô khan đó có ẩn chứa bao câu chuyện của những số phận con người hay không? Có lẽ là nhiều hơn ta tưởng. Tuy nhiên, câu chuyện thì cũng chỉ là câu chuyện, chỉ là, những dang dở ấy khiến lòng ta thấy đau nhói, phải không?

II. Những bản giao ước

Nụ hôn đêm Giáng sinh

Anh chậm chậm thả bước trên đường. Phố ngập ánh đèn. Sao lấp lánh cháy giữa vòm nhung huyền ảo. Gió len lén lùa tung vạt khăn quàng.

Họ. Trên phố. Tay trong tay.

Anh. Trên phố. Một mình.

Đêm Noel. Và không có Thủy.

Anh thở dài. Gió lùa cay cay đôi mắt. Hai tuần trước, Thủy chào anh, xách vali lên máy bay sang Canada công tác. Cô nói hôm nay cô sẽ trở về.

Anh đứng lại trước nhà thờ. Có lẽ anh đợi chờ một phép màu của Jesu cho đêm nay. Một món quà Giáng sinh không tưởng.

Rồi, bất chợt, đập mạnh vào tiềm thức của anh, anh nhìn thấy cô ấy.

Cao hơn mét bảy, quyến rũ trong chiếc đầm đỏ rực ôm sát người và đôi bốt ngang gối, mái tóc dài buông xõa, gương mặt đẹp như một ảo ảnh, người con gái đẹp như bước ra từ giấc mộng ấy đang chạy thẳng về phía anh.

Không. Là đang lao tới.

Không hiểu sao lúc ấy người anh cứng đờ lại, để mặc cho cô dùng cả hai tay mà túm lấy anh, dùng cả hai tay mà ghì lấy má anh xoay tới xoay lui ngấm ngấm khuôn mặt anh.

Tay cô đang run. Run dữ dội.

Trong khoảnh khắc, cô thở ra rất nhẹ nhàng; rồi, yếu điệu, cô nhón chân, đặt lên môi anh một nụ hôn mãnh liệt.

Người anh đông cứng lại. Hãy nghĩ coi, bạn đang đứng trên đường thì bỗng nhiên một cô nàng xinh đẹp xa lạ lao bổ tới bên bạn, sầm soi như thể bạn là một con khủng long còn sót lại, và cuối cùng là tặng cho bạn một nụ hôn mùi mẫn hơn cả phim Hàn. Không biết bạn sẽ thế nào chứ nào anh thì vẫn chưa thể phân tích kịp chuỗi kịch tính liên tiếp vừa xảy đến.

Khi anh hoàn hồn đẩy cô ra thì cả con đường hàng trăm người đã vây quanh hai người với con mắt tò mò. Trái với vẻ mặt rất mất bình tĩnh của anh, cô ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh, bình thản nhấn mạnh từng chữ, từng chữ:

Em yêu anh. Em chấp nhận lời cầu hôn của anh.

Đầu anh xoay vòng vòng. Tới giờ, anh biết chắc hai điều.

Thứ nhất, anh chưa hề gặp cô trước đây.

Thứ hai, anh chỉ cầu hôn duy nhất một người.

Đó là Thủy.

*

* *

Hai người ngồi trong một quán cà phê nhỏ khá ấm áp. Sau tất cả những gì vừa xảy ra, anh theo cô tới đây để nghe một lời giải thích; và cũng bởi vì cô đã nhắc tới tên Thủy.

Anh còn nhớ, hai tuần trước, Thủy lên máy bay đi công tác. Cô nói hôm nay cô sẽ trở về.

Sáng hôm sau, anh nghe tin chuyến bay của cô gặp nạn. Có ba người sống sót. Nhưng không có tên cô.

- Tôi là một trong ba người sống sót, tôi tên Trang - Cô gái xinh đẹp quay sang nở một nụ cười buồn - tôi ngồi cạnh Thủy trên chuyến bay ấy.

- Chuyện đó thì liên quan gì...

Ý anh là liên quan gì tới hành động kỳ lạ của Trang tối nay, nhưng cô ngắt lời anh:

- Anh có thể chỉ im lặng lắng nghe không? Tôi và bạn gái anh đã có một cuộc nói chuyện nho nhỏ trước khi vụ tai nạn xảy ra ít phút. Lúc ấy, máy bay bắt đầu lắc dữ dội, ai cũng hiểu tình hình sẽ càng lúc càng tệ hơn. Mọi người la hét, cầu nguyện, trấn an nhau, nhưng bạn gái anh thì khác.

Cô ấy hỏi tôi: “Cô có điều gì nhất định phải làm mà chưa kịp không?”

Tôi gật đầu. Ánh mắt lấp lánh, cô ấy bảo tôi, giọng chắc nịch: “Vậy hãy hứa với nhau đi, nếu ai trong hai ta còn sống thì hãy giúp người còn lại hoàn thành tâm nguyện được không?”

Hơi bất ngờ, nhưng tôi vẫn gật đầu. Con người thật là kỳ lạ phải không? Dù biết cái phần trăm sống sót của mình gần bằng không thì vẫn cứ không ngừng và không ngừng hi vọng. Trang dừng lại, trao cho anh một cái nhìn lạ lùng, rồi tiếp, giọng run run.

- Cô ấy, ngay lập tức, nhào người sang hôn tôi, nóng bỏng không kém gì nụ hôn tôi vừa trao anh đầu. Tôi suýt bị lên cơn đau tim. Máy bay sắp rơi, còn tôi thì đang bị một cô gái kỳ lạ khóa chặt môi. Đẩy Thủy ra, tôi muốn tát cho cô ấy một cái, nhưng kịp nhận ra tay cô ấy đang cầm một tấm ảnh. Tấm ảnh cô vừa rút vội từ trong ví ra. Ấn tấm ảnh vào tay tôi, Thủy thở dốc: “Là anh ấy. Nếu còn sống, cô hãy tìm anh ấy giúp tôi, chuyển nụ hôn này tới anh ấy, và nói với anh ấy rằng tôi yêu anh ấy, tôi... chấp nhận lời anh cầu hôn”. Anh có tin vào số phận không? - Mắt Trang rục lên những tia lửa - Tôi đã không tin cho tới khi tôi, một cách lạ lùng, là một trong ba người sống sót. Người ta nói trong suốt một tuần hôn mê, tay tôi luôn nắm chặt tấm ảnh của anh mà Trang trao. Thật không tin nổi, tôi có thể tìm thấy anh nhanh đến thế, vào ngay chính đêm Giáng sinh như thế này, ơn Chúa...

- Không, là cô ấy! - Cuối cùng, anh cũng có thể mở miệng nói, nước mắt đã chực trào qua hai khóe mi - Cô ấy đã dẫn đường cho cô, phải vậy không?

2. Con đồng ý!

Chỉnh lại chiếc áo vest đen cho ngay ngắn, Thành mỉm cười, quay sang cô dâu của mình:

- Chúng ta sắp tổ chức đám cưới rồi, anh sẽ bế em lên lễ đường nhé?

Nhà thờ ngập trong màu lan trắng tinh khiết, Thành ôm vợ mình trên tay, bước đi giữa những chùm bóng bay và hoa tươi, tới trước lễ đường, nụ cười hạnh phúc nở trên môi.

Khách khứa tham dự lễ cưới chỉ có bố mẹ hai bên, em trai Thành và Trang. Thành thì thầm với cô dâu trên tay mình:

- Không đông vui như mình dự định em nhỉ? Nhưng họ đều là những người quan trọng nhất của hai ta, em có vui không?

Cha sứ đứng chờ Thành bước tới, khóe mắt vội rơi một giọt lệ. Dù biết trước sẽ phải thấy cảnh này nhưng hình ảnh chú rể mỉm cười ôm di ảnh của cô dâu tiến vào lễ đường vẫn khiến ông thấy quá đau lòng. Tội nghiệp hai con người trẻ tuổi!

- Thành, con có đồng ý lấy Thủy làm vợ, suốt đời yêu thương và chăm sóc cô ấy cho dù có việc gì xảy ra?

- Con đồng ý!

Thành tự tin trả lời, mắt nhìn thẳng vào mắt cha sứ,

cái nhìn khiến ông thấy đau lòng đến nỗi không thể chịu đựng, vội quay sang “cô dâu”, ông run run cất tiếng:

- Thủy, con có đồng ý...

Giọng của cha sứ dường như bị nghẹn lại. Dưới kia, mọi người đều không tìm được nước mắt. Chỉ có Thành lại là người bình tĩnh nhất. Anh vẫn giữ nụ cười trên môi, quay sang nhìn chăm chú vào bức ảnh của Thủy với đôi mắt chờ đợi. Anh chờ cô trả lời.

Người Thủy run lên. Cô không ngờ anh làm vậy vì cô. Kết hôn với một người đã chết ư? Tuyên thệ với một tấm ảnh ư? Anh làm vậy chỉ vì cô đã đồng ý lấy anh sao? Nếu sớm biết có ngày này thì cô đã không trì hoãn dù chỉ là một giây nào cả. Nếu sớm biết thế thì ngay khi anh cầu hôn cô đã nói cô đồng ý. Họ sẽ lấy nhau, sẽ hạnh phúc, ít nhất là một khoảng thời gian, dù ngắn ngủi, trước khi cô chết. Liệu như vậy thì anh có bớt đau hơn bây giờ không?

Bây giờ, cô đứng đây, ngay bên anh, nhưng anh không nhìn thấy. Cô gọi anh, anh cũng không thể nghe. Cô, đến nắm tay anh còn không được, nói gì đến cùng anh trao nhẫn cưới? Nhưng cô vẫn hạnh phúc, vì anh đã tuyên thệ tình yêu của mình với cô trước Chúa. Dù cô đau lòng, vì biết rằng cô đã làm tổn thương anh. Người run lên từng đợt, cô thì thầm khó nhọc:

- **Con đồng ý!**

Không ai có thể nghe thấy lời nói của một con ma nếu con ma đó không hiện hình. Anh cũng không ngoại

lệ, cô biết. Nhưng, ngay lúc ấy, Thành đột nhiên quay lại, nhìn thẳng vào cha sứ với nụ cười mãn nguyện:

- *Cô ấy đồng ý rồi, thưa cha!*

III. Chia ly và tái ngộ

1. Chúc em ngủ ngon.

Phòng cấp cứu.

Mùi máu tanh, mùi cồn, mùi kháng sinh hòa vào nhau. Cô y tá trẻ luống cuống, trán mỗi lúc một ướt đầm mồ hôi. Vị bác sĩ trẻ nhú mày, anh đã cố hết sức có thể, nhưng ca này... Người phụ nữ gào đã muốn đứt hơi. Bây giờ, cô chỉ có thể thở từng cơn đứt quãng, nhưng vẫn đang gồng mình lên rặn.

- Gắng lên - cô y tá vuốt tóc người sản phụ - em bé sắp ra rồi, ráng lên chị!

Người phụ nữ thở dốc sau một đợt gắng sức chưa có kết quả, níu tay cô y tá, thều thào:

- Anh ấy, cho tôi gặp anh ấy!

- Việc này...

Cô y tá đưa cái nhìn khẩn cầu về phía vị bác sĩ. Anh nhú mày suy nghĩ, rồi gật đầu. Ánh mắt anh càng lúc càng bắn khoăn. Cô y tá ngược lên dò hỏi:

- Có lẽ ta phải mổ thôi, cô ấy quá yếu, không thể tiếp tục được đâu, e là cả hai mẹ con sẽ...

- Tôi biết - vị bác sĩ trầm ngâm - nhưng cô ta thuộc nhóm máu AB-Rh, trong kho bây giờ lại không có

nhóm này, nếu mổ thì người mẹ này chắc chắn sẽ chết do mất máu.

Người phụ nữ thở ngày càng yếu, cô nắm chặt tay chồng, cái nhìn xoáy vào bác sĩ, giọng van lơn:

- Đưa bé, làm... ơn... cứu nó!

*

* *

Tiếng trẻ con khóc vang lên khắp căn phòng, cô y tá thở ra nhẹ nhõm, quay lại thông báo:

- Một bé trai bụ bẫm anh ạ!

Nhưng người chồng dường như không nghe thấy lời cô. Anh đã ngồi đây, bên vợ mình, trong suốt cả cuộc phẫu thuật. Chưa một giây nào, bàn tay nhỏ nhắn của chị không nắm chặt lấy tay anh. Nhưng giờ, những ngón tay chị đang lỏng dần. Chị đã nắm tay anh hai mươi tám năm trời. Từ khi hai người còn nhỏ xíu. Từ khi hai người vẫn mới chỉ là đôi bạn thân nhà cạnh nhau. Tới tận bây giờ, khi kết hôn và chung sống với nhau đã ba năm nay. Chị luôn nắm chặt tay anh, cùng anh bước qua mọi nỗi đau, mọi khó khăn. Cho tới bây giờ...

Chị đã buông tay anh.

Cô y tá quay người giấu dòng nước mắt. Vị bác sĩ tựa lưng vào tường đầy bất lực. Họ không thể cứu chị.

Cả thế giới của anh dường như bị mất hết âm thanh cùng sắc màu. Không có tiếng đứa trẻ khóc. Cũng không có sự hiện diện của hai người thầy thuốc. Chỉ có chị - nhợt nhạt và tiều tụy - đang nằm bất động trên bàn mổ.

Anh dịu dàng vuốt lại mái tóc rối bù của chị, đặt đôi tay chị ngay ngắn lại bên người, rồi anh chậm chậm cúi xuống, đặt nhẹ một nụ hôn lên đôi môi nhợt nhạt:

- Em đã làm rất tốt. Chúc ngủ ngon!

2. Con đã từng gặp cô ấy.

Phong chưa từng biết mặt mẹ của mình, vì mẹ cậu qua đời từ khi cậu còn rất nhỏ. Bố cậu không hề treo bất cứ một tấm hình nào của mẹ ở trong nhà, có lẽ bố cất mẹ ở đâu đó, cho riêng bố, một đâu đó mà cậu không bao giờ có thể tìm được, dù cố gắng tới đâu. Không phải Phong chưa từng hỏi bố, nhưng đáp lại cậu chỉ là sự im lặng buồn bã. Cậu cũng đã từng thử lục tung những nơi có thể để tìm một thứ gì đó của mẹ, hình như là hồi cậu sáu tuổi thì phải? Những nơi có thể lục lọi mà một đứa bé sáu tuổi có thể nghĩ ra thì có bao nhiêu cơ chứ? Nên tất cả những gì cậu tìm thấy chỉ là một cái khăn quàng. Nhưng nó thuộc về mẹ. Tối hôm ấy, Phong ôm chiếc khăn quàng đi ngủ, mùi hương thoang thoảng bay vào trong giấc mơ. Cậu đã mơ thấy được mẹ ôm trong vòng tay.

Cuối năm Phong học lớp một, kinh tế ngày càng khó khăn. Một hôm, bố gọi cậu lại, ôm cậu vào lòng và hỏi:

- Nếu từ ngày mai bố tăng ca về muộn, con có thể ở nhà một mình lâu hơn một chút được không?

- Được ạ! - Phong ngây thơ gật đầu - Con sẽ trông nhà cẩn thận, không mở cửa cho người lạ, không nghịch phá gì cả ạ!

- Ừ, ngoan lắm! - Bố mỉm cười, xoa xoa mớ tóc đen lòa xòa của cậu.

Nhưng có vẻ bố không thật yên tâm cho dù cậu đã hứa sẽ cẩn thận. Bằng chứng là, tối hôm sau, một cô trông rất hiền tới, giới thiệu:

- Cô sẽ ở đây để trông cháu khi bố vắng nhà Phong ạ! - Cô ấy cười, ấm áp.

Phong chơi cùng cô rất vui. Cô dạy cậu làm hết những bài tập về nhà. Cô nấu cho cậu những món ngon mà cậu chưa từng nếm trước đây. Cô thậm chí còn hát ru cậu ngủ. Khoảng thời gian chờ đợi bố bây giờ trở thành những giây phút vui vẻ nhất của Phong trong ngày. Cậu cảm giác như bao đứa trẻ khác, được quán quýt bên mẹ của mình, được làm nũng, được chăm sóc, được yêu thương. Cậu cảm ơn bố vì món quà này.

Bố từ đó phải đi làm tăng ca ngày càng nhiều, hình như bố rất yên tâm khi giao cậu cho cô bảo mẫu, bằng chứng là bố về nhà mà không hề hỏi han gì cô đã trông cậu ra sao, cô làm việc có tốt không. Phong cũng không kể với bố gì cả. Cậu là một đứa trẻ rất ngoan, cậu không muốn làm phiền người bố đã quá vất vả mệt mỏi của mình bằng những câu chuyện trẻ con. Cô tới chơi với cậu mỗi ngày, cho tới tận khi cậu học lớp năm, chỉ có điều, chưa bao giờ cô ôm cậu vào lòng hết, dù cậu rất muốn được như vậy. Cậu chỉ muốn thử cái cảm giác được nằm trong lòng mẹ. Một lần. Dù chỉ một lần. Phong bảo với cô: "Bố cháu không muốn chia sẻ mẹ với cháu".

Cô cười hiền: "Là bố không muốn làm cháu buồn".

Phong ngây thơ nhõng nhẽo: “Cô làm mẹ hai của cháu được không?”

Cô lại cười: “Bố cháu không đồng ý đâu”.

*

* *

Phong mỉm cười, không hiểu sao cậu lại nghĩ tới cô vào lúc này nhỉ? Hôm nay là sinh nhật mười lăm tuổi của cậu, và đây là lần đầu tiên bố đưa cậu tới thăm mộ mẹ. Cuối cùng thì cậu cũng sẽ biết mặt mẹ ruột của mình sau mười lăm năm tồn tại trên cõi đời này. Có lẽ cậu thấy cô rất giống mẹ cậu, trong tâm trí cậu, cô chính là người mẹ tuổi ấu thơ.

- Đây là mẹ con đấy Phong.

Bố giọng run run, chỉ cho cậu một tấm bia nhỏ. Phong hướng đôi mắt nhìn theo tay bố rồi chột cứng người lại. Ánh mắt hiền hậu. Nụ cười ấm áp. Là cô. Chính là người mẹ trong tuổi thơ của cậu. Không thể nhầm lẫn!

- Bố xin lỗi vì bây giờ mới cho con gặp mẹ mình, có lẽ vì bố vẫn chưa sẵn sàng...

- Không - Phong cười thật tươi - Con đã gặp cô ấy trước đây, nhưng không biết đấy là mẹ thôi ạ!

Bỏ mặc bố chết trân với cái nhìn kinh ngạc đứng bên cạnh, quay sang ngôi mộ, cậu cúi đầu lễ phép:

- Đã lâu không gặp mẹ, con chào mẹ!

3. Chỉ là đôi lúc...

Bạn thích xem phim ma chứ?

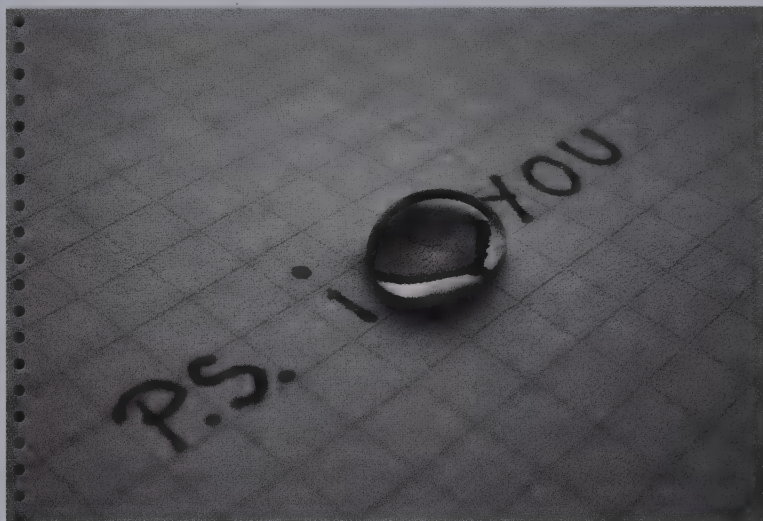

Bạn có sợ ma không?

Oan hồn, báo thù, chết chóc, kinh hoàng, ... đó đều không phải là những gì tồn tại trong thế giới song song này của tôi. Tôi chỉ muốn đi vào những góc khuất còn sót lại trong mỗi câu chuyện rất đời thường, những tình cảm tưởng bình dị mà mãnh liệt, để trái tim mình có thể mở rộng hơn một chút, một chút, ... Hồn ma đâu có gì đáng sợ? Đáng sợ có chăng là số mệnh đã khiến họ phải trở thành hồn ma, bỏ lại những người còn sống đau đớn trong cuộc sinh ly tử biệt.

Mỗi lần chứng kiến một cuộc đi không có ngày về, chứng kiến người ở lại khóc than tiễn kẻ ra đi, tôi lại chột nghĩ: "Ai sẽ đau hơn? Kẻ còn sống? Hay người đã khuất?" Sẽ chẳng ai biết cả, vì nỗi đau không bao giờ có thể là một thứ đem ra mà đong đếm hay so sánh được. Có lẽ chính vì thế, con người chúng ta sống trên đời này phải cần có một trái tim để biết yêu thương, chia sẻ và đồng cảm, đúng không?

Cảm xúc của bạn!

This image shows a completely blank white page with no visible content, text, or markings.

Lãng yêu

Dương Bình Yên

Đêm hôm ấy, dưới vầng trăng có phép màu nhiệm và ánh sáng tình yêu, có những tiếng cười và nụ hôn không bao giờ dứt. Gió đưa những yêu thương của một thuở không lời bay xa. Có một gã khờ cảm thấy bình yên lạ.

*

* *

Cũng là con đường ấy chút lá rơi ngân nga giai điệu vu vơ. Vẫn là cánh cổng sắt ấy in hằn lớp vỏ han gỉ của thời gian mà nay đã khác rồi.

Người ta nói hắn là một gã trai si tình, khờ khạo. Phải hắn đang chờ đợi, đang tự ru mình trong những hoài niệm xa xăm, tự vỗ về mình bằng cái khái niệm niềm tin, hi vọng và lời hứa hẹn vô văn tự.

Có những buổi chiều, gã lang thang quanh căn nhà ấy, đưa mắt qua cái hàng rào chẳng đầy hồng đại và dâm bụi, nhìn chăm chăm vào cái khoảng sân trống vắng rồi lắc đầu thở dài ngao ngán, quay đi. Hắn nhớ cô bé ngày nào vẫn ngồi lê la khoảng sân ấy chờ hắn đến chơi ô ăn quan, chơi bắn dây chun, và để nghe hắn kể những câu chuyện không đầu không cuối.

Người ta bảo hắn là một thằng bé kỳ lạ vì hắn có một tình bạn thơ bé kỳ lạ, chẳng chọn ai mà lại chọn một con bé câm tịt nguyên để tâm sự, phải chăng là có vấn đề. Tình cảm vốn dĩ là vấn đề khó lý giải, không thể đoán trước và tính toán, nó có thể bất chấp mọi quy luật logic mà khoa học đề ra. Hắn nói: *"Người ta câm về mặt thể chất nhưng tâm hồn và trái tim thì không câm lặng, ánh mắt thì biết nói lên tất cả"*.

Một buổi chiều của 10 năm về trước, khi đang tha thần đi học về ngắm nhìn những con diều chao liệng trên trời hè vi vu tiếng sáo diều, gã bắt gặp mấy đứa trẻ lớn bé lít nhít quây lại đùa thì chửi, đùa thì dúm đầu và đẩy một con bé đi. Con bé không biết chống cự, ánh mắt bất lực nhìn chúng nó. Trông con bé kìa, quần áo xộc xệch thảm thương, khuôn mặt nhọ nhem theo kiểu con nhà không được chăm sóc dạy dỗ cẩn thận. Sao con bé im lặng thế, nói gì đi chứ sao lại để chúng nó bắt nạt thế kia, chí ít phải biết khóc để ăn vạ chứ. Máu anh hùng nổi lên, hắn đến hét to:

- Sao chúng mày làm thế?

Lũ trẻ lờ đi:

- Ê, con cầm, lần sau mà giành đồ với tao thì... - Nói đến đây một đứa bé lại dúm nó một cái? Đoạn quay sang thằng bé - Nó bị cầm chỉ biết ăn và đi giành đồ chơi của người khác thôi, xấu lắm. Mẹ nó thì cướp chồng của người khác, còn nó thì bé tí mà biết cướp đồ của người khác, nói rồi một đứa khác đẩy nó một cái ngã nhào.

Hắn khi ấy, ngần ngợ không biết nói gì, nhìn lũ trẻ đi mất rồi cúi xuống đỡ con bé kia dậy. Con bé nhìn thấy hắn mừng rỡ tay vẫn cầm chiến lợi phẩm vừa dành được là một con búp bê trên tay, ê a vài câu, mãi sau mới chịu đứng dậy.

Hắn vốn cũng là một đứa trẻ mồ côi thiếu sự chăm sóc của mẹ, từng bị chúng nó trêu chọc và bắt nạt nên tự dung thấy tự sâu trong lòng có một niềm đồng cảm dung dị. Hắn lấy cái khăn trong cặp, lau mặt cho con bé, trông con bé cũng tầm tuổi như đứa em gái nhỏ ở nhà của hắn, mà anh trai thì phải biết bảo vệ cho em gái vậy thôi. Ừ, trông con bé cũng xinh xắn đấy, da trắng hồng, mắt sáng như sao lấp lánh, mỗi tội không biết nói.

Hắn lau bàn tay đầy bụi bẩn và còn vài vết máu rớt vì vừa bị cào cấu cho con bé rồi dắt nó đi, con bé vút tay hắn ra, như sợ hắn cướp mất con búp bê, thái độ không mấy nhã nhặn. Mà hình như nhà nó cũng gần đây thì phải. Thoáng thấy một bóng người đi trên chiếc xe đạp cà tàng, hai bên hông xe chất đầy giấy vụn và đồng phế liệu hỏng, hắn nhận ra đó là cô bán đồng nát vẫn đi về qua ngõ. Con bé mắt sáng lên, trở nên nhanh nhẹn, nhảy như chân sáo đi về phía chiếc xe đạp còn quay mấy

vòng. Hôm nay cái xe đường như nặng hơn mọi hôm, nó đi lại gần nhìn thấy cô áo ướt đầm mồ hôi, tần ngần tháo cái khăn bịt mặt ra nhìn con gái âu yếm rồi, quay sang nhìn nó:

- Cháu là? Con bé nhà cô lại nghịch dại gì rồi phải không?

- Không đâu cô ạ, em nó vừa bị bọn trẻ trong xóm bắt nạt và đánh vì giành đồ chơi với chúng nó, lần sau cô đừng cho em ra ngoài nhiều.

- Cháu ngoan quá! Cảm ơn cháu.

Hắn chăm chú nhìn cô, nghe nói gần 30 mà cuộc đời cay đắng quá, một mình cò nuôi đứa con tật nguyền, gã chồng hờ mất rồi chả để lại được gì ngoài những lời cay đắng và độc địa của thiên hạ, rồi sự lo lắng cho đứa con thơ ngây tật nguyền bị kỳ thị. Những vết rạn nơi khoé mắt đã tố cáo những trần trọc và dằn vặt hàng đêm.

- Em nó không có bạn đâu, mọi khi cô khoá cửa vào ấy chứ, nhưng nghĩ cũng tội không thể để nó ở trong nhà mãi được, mà có mấy lần nó tự mở được khoá đi ra ấy. Giá mà nó được như mấy đứa trẻ cùng trang lứa.

Tiếng ho khan kéo dài nặng nhọc như đè lên trong không gian nổi ám ảnh vô hình. Trời đã chiều, hắn gật đầu chào cô rồi ra về, quay lại cười tươi, giơ tay vẫy chào con bé câm, mắt tròn xoe nhìn nó, giơ tay lên khua khua điệu bộ như một đứa trẻ năm tuổi.

Từ bé, hắn là một thằng con trai nhạy cảm biết nghĩ

về gia đình. Hấn hiểu cả những giọt nước mắt của cha rơi trong lòng mỗi ngày xuân thấp nén nhang lên bàn thờ của mẹ, hiểu cả những trần trọc hàng đêm của ông ấy. Hấn nhìn cuộc sống bằng một trái tim biết yêu thương.

Mấy lần sau, hấn vô tình đi qua nhà con bé câm, thấy nó bị nhốt trong nhà, đưa cánh tay ra khỏi cổng sắt, bàn chân dướn lên như cầu cứu một sự giúp đỡ, trông nó như một cánh chim khát tự do, khát cái cuộc sống bên ngoài khung cửa sắt. Hấn bước lại, dúm vào tay nó một nắm dây chun, chiến lợi phẩm chiều nay hấn giành được. Con bé tròn xoe mắt lần nay nhìn hấn cười thật tươi, ê a cảm ơn. Hấn thấy con bé cũng không khó bảo lắm đâu, nhìn nó chơi ngoan ngoan với đám đồ chơi cũng dễ thương đấy chứ!

Rồi một vài lần nữa, hấn qua đó, thấy cánh tay con bé giơ ra vẫy chào, cánh tay vùng vẫy muốn thoát khỏi cánh cổng giam cầm nó với khung trời rộng ngoài kia, cánh tay muốn bỏ cái vỏ kỳ thị để hoà nhập với thế giới xung quanh đầy màu sắc, hấn lại đưa mắt qua song cửa. Con bé nhìn thấy người bạn tự dung vui vẻ lạ thường, khép nép và biết điều không quậy phá nữa.

Hấn dạy con bé chơi ô ăn quan, chơi bắn bi bắn dây nịt, chơi xếp hình. Hấn làm tặng con bé mấy cái chong chóng và đặt lên bãi cỏ xanh, nó tíu tít cười nhìn chúng quay vù vù trong gió. Con bé bướng bỉnh nghịch ngợm, có đôi khi làm hấn phát bực muốn hét lên nhưng nhìn nó cười chẳng hiểu sao hấn hết bực mình. Hấn đọc được trong mắt nó những suy nghĩ. Phải, nếu không nói được

con người ta có hàng trăm ngàn cách khác để diễn tả những gì mình nghĩ cho người khác biết. Khi nó hờn, nó sẽ bặm môi, lúc tức giận, hai con mắt của nó giương to hết cỡ, tay ngo nguậy không yên còn lúc vui nó sẽ cười tít mắt. Đơn giản thôi!

Ngày tháng trôi đi trong những niềm vui thơ bé, trong ánh mắt cười của trẻ thơ lấp lánh bình yên. Có ai lại như hần đem hết buồn vui tâm sự kể hết tuốt tuần tuốt kể cho một con bé chăm từ chuyện bị điểm kém, bị bạn bè trêu chọc, chuyện chi buồn đều được giải bày hết. Hần kể cốt chỉ để cảm thấy có người bên cạnh, biết rằng mình không lạc lõng. Mỗi lần ấy, con bé chăm chỉ im lặng, nghe hần nói, không biết nó hiểu gì không nhưng cũng có đôi khi gật gật, đôi khi trong mắt nó có một nỗi buồn màu nâu.

Ngày con bé đi học xa, hần biết tin tự dưng thấy buồn, lẽ ra hần phải vui vì cô bé được biết đến ánh sáng của tri thức được cấp sách tới trường như bao người khác, được hoà nhập nhưng điều ấy đồng nghĩa với việc cô bé phải xa hần mà không biết là bao lâu nữa. Hần tự dưng ghét cái dự án ấy chỉ vì nó mà hần không còn người để tâm sự nữa. Dự án hỗ trợ dạy trẻ em câm điếc hoà nhập với cộng đồng về nơi cô bé ở, thế là từ nay đôi tay ấy đã không còn phải vùng vẫy để thoát ra khỏi cánh cửa ấy nữa. Lần đầu tiên người ta thấy cô bé tự mở cánh cửa sắt giam cầm bao lâu nay cùng mẹ bước ra ngoài đi tìm một chân trời mới.

Ngày đưa cô bé đi, mẹ cô gọi hần đến, hần tự dưng

thấy cái gì ghen ngào trong lòng mà một thằng con trai 15 tuổi không biết gọi nó là cái gì, hấn chuẩn bị một món quà cho cô bé, đó là một hộp chong chóng đầy màu sắc, vì hấn muốn mỗi khi gió thổi chong chóng quay tròn, cô bé sẽ cười, chỉ vậy thôi. Cô bé cầm món quà, ề a cảm ơn, mắt cười tí� bịn rịn nhìn hấn rồi quay đi, bất chợt lúc hấn đi rồi được mấy bước, cô bé chạy lại hôn chụt vào má hấn một cái rồi ngượng ngùng chạy đi mất. Hấn bất ngờ đỏ mặt, có chút gì đó nhẹ nhẹ vu vơ len lỏi trong tim rất ngọt và êm dềm.

Hấn thấy nhớ cô bé, biết bao giờ mới được gặp lại, với một người bình thường đi xa đã khó liên lạc huống chi một người như cô bé không biết nói, chưa biết đọc biết viết gì hết. Nhưng từ sâu thẳm con tim, hấn vẫn tin vào một ngày nào đó. Vì hấn biết cô bé sẽ biết rằng ở một nơi nào đó, có một người bạn ấu thơ luôn bên cô và nhớ về cô.

Mấy năm rồi, hấn vẫn tin và đợi chờ như thế. Hấn chờ đợi chút tin tức hiếm hoi từ mấy bà hay tám về hai mẹ con cô bé giờ ra sao, chắc có lẽ giờ này số phận đã thay đổi hai mẹ con đã khác. Rồi hấn gối đầu nghĩ về những kỷ niệm ngày xưa, nhớ ánh mắt cô bé im lặng nghe hấn luyện thuyên kể chuyện, nhớ đôi môi hờn giỗ và cái hôn rất vội lúc chia xa. Nhớ, nhớ lắm. Có hôm hấn nghe loáng thoáng người ta bảo, mẹ cô bé xuống đó vào làm nấu ăn trong một viện dưỡng lão nào đó, cô bé được đi học trong trường dành cho học sinh câm điếc và có chút tiền bộ.

Hắn ở nhà, tự mua sách, xem tivi người ta dạy về giao tiếp bằng ngôn ngữ cử chỉ để một ngày nào đó có thể nói chuyện với cô một cách thật sự chứ không phải qua ánh mắt nữa. Hắn thấy mình viễn vông và phì cười. Hai mươi tuổi, hắn có mối tình đầu với cô bạn sinh viên cùng lớp đại học. Cô gái xinh xắn đảm đang nhưng mỗi lần hắn nói, cô đều không muốn lắng nghe mà chỉ muốn được chiều chuộng như một bà hoàng bắt người khác phải cung phụng. Hắn mệt mỏi và những lúc cãi vã lại nhớ đến cô bé khi xưa.

Một ngày nọ, hắn về quê, cố tình đi bộ về nhà qua cái ngõ xưa ấy đường dài thêm gấp đôi để chỉ tìm thấy một điều gì đó thân thuộc và bình yên. Càng lớn những suy nghĩ và phiền muộn càng dày lên, hắn lầy lội trong đống rác của chính mình mà không tìm được ai để giải thoát. Hắn nhớ cô bé ấy, và tự hỏi không biết giờ cô đang ở phương trời nào, chợt mỉm cười vu vơ và hắn đi. Rồi hắn suýt ngã ngựa khi nhìn thấy một cô gái cao ráo xinh xắn đang quét cổng, bàn tay miết vào một làn rêu bên khung cửa, đôi môi chúm chím thổi những hạt bụi bay, đôi mắt biết cười đang nhấp nháy. Hắn thấy tim mình đập rộn ràng, bước thật chậm để tiến gần từng chút một để nhìn vào khuôn mặt ấy, rõ nét từng chi tiết. Bất chợt hắn thấy tim mình khựng lại, có cái gì nghẹn ứ trong cổ họng, hắn thốt ra thật khẽ mà thật rõ ràng: "Hương!"

Cô bé thấy một hình bóng quen thuộc, nghe thấy tiếng nói, quay lại, nhìn chăm chăm vào ánh mắt đang

nhìn mình, mỉm cười và tự chỉ vào mình. Phút lơ đãng ban đầu, họ nhận ra nhau, hần định ôm chầm lấy cô bé mà chợt nhớ ra là giờ cả hai đã lớn. Hai người họ bắt đầu câu chuyện sau thoáng bất ngờ bằng ngôn ngữ cử chỉ và những tiếng ê a. Hương dịu dàng và xinh đẹp, càng lớn càng duyên dáng, duy chỉ có nụ cười tíu mắt như một đứa trẻ không hề thay đổi. Những ngày ấy hần như được gặp lại chính mình ngày xưa, được kể lại những câu chuyện đời của mình sau bao năm hội ngộ. Hần bất ngờ khi Hương biết viết, họ trao đổi với nhau qua những mẫu giấy nhớ màu vàng xinh xinh và những sms nhỏ.

Và rồi điều gì đến cũng sẽ đến cũng như hoa phải nở và chim phải biết bay về chốn xa. Một buổi tối, hần nhớ Hương và nhắn cho cô một cái tin: "I love you". Không có reply, hần hồi hộp đến nao lòng hơn cả lần đầu tỏ tình.

Rồi một vài ngày nữa, không thấy Hương nói gì, hần bắt đầu suy nghĩ, có lẽ Hương đã có người yêu, dù sao hần vẫn muốn nói với Hương điều đó.

Sau những ngày im lặng, Hương hẹn hần đến nhà, như ngày xưa sau cánh cổng sắt ấy, hai người bạn ngồi trên cái xích đu bằng gỗ, nói những chuyện vu vơ, hần lại duyên duyên và Hương lại mỉm cười như thường lệ. Hần ngắt mấy bông hoa cỏ sữa trắng như những nhánh lau khô tặng cho Hương và nhìn cô âu yếm, hần lấy hết can đảm một lần nữa thì thầm:

- Dù sao chẳng nữa... Anh vẫn yêu em!

Hương quay mặt đi không cười nữa, cô quay đi hướng khác, đôi mắt nhìn về xa xăm như không hiểu.

- Mình xin lỗi vì đã làm phiền Hương - Nói rồi hấn cúi đầu, bật dậy và định lao nhanh về phía trước.

Bỗng một bàn tay kéo hấn ở lại. Trong gió thoảng, mấy khóm hồng nhung đưa hương thơm ngan ngát, có tiếng ai đó cất lên xé tan màn đêm:

- Em yêu anh!

Hấn sững người lại, chân trùng xuống, quay mặt thật nhanh về phía Hương, xúc động và bất ngờ đến nỗi, hấn suýt ôm chầm lấy cô:

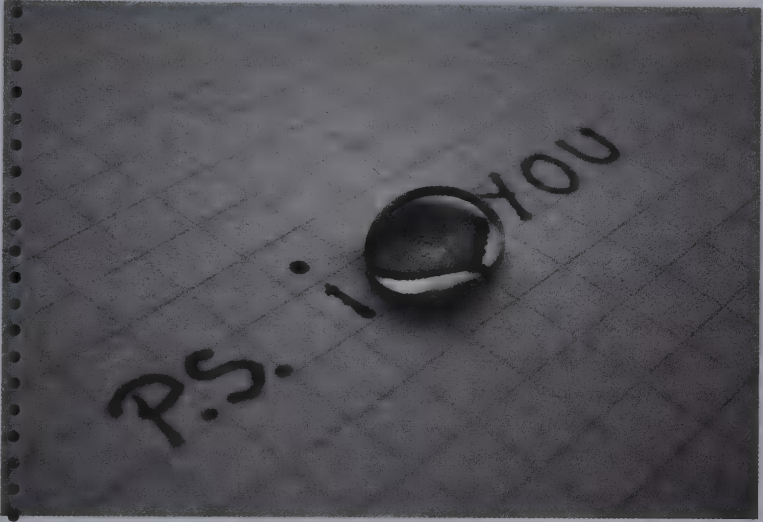
- Trời, em biết nói sao, em nói lại xem nào, có thật em yêu anh không?

Tim hấn như nhảy tung ra khỏi lồng ngực khi nghe thấy tiếng Hương nói. Hấn lấy tay tự tát vào mặt cho đến khi Hương cầm cổ tay ngăn lại.

- Vâng, khi em đi kiểm tra ở dưới trường các bác sĩ nói rằng em bị chứng chậm nói, và qua tập luyện và điều trị em học nói dần dần và nói được. Thực ra, đã từ lâu rồi, em đã nghe được hết và hiểu những lời anh nói, em không định im lặng lâu đến thế chỉ là em muốn đợi. Xin lỗi vì em chưa bao giờ chia sẻ với anh được bất kỳ điều gì, nhưng em... em... yêu anh.

Đêm hôm ấy, dưới vầng trăng có phép màu nhiệm và ánh sáng tình yêu, có những tiếng cười và nụ hôn không bao giờ dứt. Gió đưa những yêu thương của một thuở không lời bay xa. Có một gã khờ cảm thấy bình yên lạ.

Hãy yêu khi còn có thể

Cảm xúc của bạn!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Tất cả chúng ta
trong tình yêu cũng chỉ là một

Hi Tường

Trong cuộc đời của mình, ai không từng có những lỗi lầm và hối tiếc? Ai không từng hi vọng vào tương lai và mong muốn hạnh phúc? Ai không từng trải qua những đau đớn, hụt hẫng và xót xa? Ai không từng yêu? Tôi, bạn hay bất cứ con người nào trên thế gian này. Đồng tính, dị tính hay vô tính đi nữa... Tất cả chúng ta - trong tình yêu - cũng chỉ là một thôi.

*

* *

Một cuộc phỏng vấn

Hôm nay anh có cuộc hẹn phỏng vấn với một người đồng tính. Tòa soạn dự tính làm một chuyên đề về vấn

đề này khi nhận ra sự quan tâm của xã hội đang ngày càng tăng cao. Đề tài này được nêu lên để thăm dò trực tuyến ý kiến của độc giả và nhận được khá nhiều phản hồi tích cực. Trong số đó, có một email đề nghị muốn được tiếp xúc với bên anh để kể lại một câu chuyện. Và anh được chia nhiệm vụ đến gặp người này.

Đối tượng phỏng vấn của anh là một người đàn ông tuổi trung niên. Để tạo cho ông sự thoải mái và tiện cho anh để hiểu rõ hơn về cuộc sống của ông, anh đã chọn địa điểm gặp mặt ngay tại nhà ông vào buổi chiều. Ngôi nhà nhỏ một tầng của ông nằm khiêm tốn như một nốt lặng giữa con hẻm rộng và nhộn nhịp các hàng quán. Ông tiếp anh tại phòng khách đơn sơ không có gì ngoài chiếc bàn và vài cái ghế nhựa cùng cây quạt máy cũ kêu tạch tạch suốt khi quay. Ông đã ngoài 50, mái tóc hoa râm được chải sát đầu bóng loáng. Ông mặc một chiếc áo sơ mi tươm tất và bỏ áo vào quần. Sự chần chừ gọng gàng quá mức của ông không gây được thiện cảm nơi anh mà có vẻ còn tác động ngược lại (hay do bản thân anh vẫn còn có thành kiến với những người như ông...).

Anh đặt máy thu âm lên bàn và đề nghị bắt đầu những câu hỏi theo như dàn ý đã soạn sẵn nhưng ông từ chối. Ông nói chỉ muốn chia sẻ một câu chuyện của mình cho những ai quan tâm. Anh đồng ý. Dù sao đó cũng là một cách hay để khai thác cuộc sống của ông và anh có thể về chỉnh sửa lại thành một bài phỏng vấn như ý muốn.

Ông nói câu chuyện của mình liên quan đến một

người - người yêu duy nhất của ông trong suốt bao năm qua. Ông quen người ấy vào năm ông 28 tuổi và lúc đó người yêu của ông đã ngoài 30. Họ gặp nhau tại một buổi tiệc dành riêng cho những người cùng giới. Những buổi tiệc này thường được tổ chức khá kín đáo vì sự dị nghị của xã hội ngày trước. Đây là một nơi thích hợp cho những người cô đơn như ông. Ông đã tham gia qua vài lần nhưng vẫn chưa tìm được người mà mình muốn. Lý do là vì người ta đến đây tìm bạn tình còn ông thì không, ông đến đây tìm người yêu. Họ thường gặp nhau, tán tỉnh nhau, vui với nhau qua một đêm rồi sáng hôm sau đường ai nấy đi. Ông không muốn như thế.

Và người ấy đã thật sự đến, chỉ sau lần đầu gặp mặt, họ đã biết mình thuộc về nhau. Vì người ấy cũng giống như ông, là những người khao khát tình yêu hơn là tình dục. Họ hẹn hò và yêu nhau nửa năm thì mới chính thức thuộc về nhau. Anh cảm thấy người đàn ông này rất kỳ lạ. Từ những gì biết về người đồng tính, mặc dù đã rất cố gắng tránh nhưng anh vẫn mang một tư tưởng kỳ thị là họ đến với nhau chỉ vì sự thỏa mãn thể xác. Đồng ý là khi yêu nhau thì tình dục chính là sự thăng hoa trong tình yêu nhưng anh không tin rằng người đồng tính có tình yêu thật sự.

Người ấy của ông đã kết hôn và có một đứa con. Nhưng cuộc sống của người ấy chưa bao giờ hạnh phúc vì được là chính mình. Chỉ khi bên cạnh ông, người ấy mới cảm thấy hạnh phúc - ông nói với anh như thế. Họ vẫn như những cặp tình nhân khác, hẹn hò, nhưng nhớ,

yêu thương và khao khát lẫn nhau nhưng tất cả đều phải diễn ra một cách âm thầm và lặng lẽ. Ông nói mình đã từng rất cô đơn suốt bao năm trước khi gặp được người ấy. Nhưng nỗi cô đơn đó chỉ như những cái lạnh ngoài da thịt, không là gì so với cơn rét buốt trong tim mỗi khi ông lẻ loi và nhớ đến người ấy.

Anh im lặng và ghi chép. Ông nhìn anh rồi bất chợt dừng câu chuyện và hỏi anh: “Cậu thấy tôi rất nhẫn tâm và ích kỷ đúng không?” Anh nhìn ông một hồi và không đáp. Ông đứng dậy và lấy ra một cuốn album, trong đó có một tấm hình hai người đàn ông ôm lấy nhau ngoài biển. Anh dễ dàng nhận ra ông là người trẻ hơn đang vòng tay siết chặt lấy người đàn ông trung niên đỉnh đạc, trên môi là nụ cười rất hạnh phúc. Ông nói đó là chuyến đi xa duy nhất của hai người. Hai ngày đó là 48 tiếng hạnh phúc nhất mà ông từng có. Họ nắm tay nhau suốt những quãng đường, họ bơi song song với nhau dưới biển hoàng hôn. Họ im lặng bên nhau đi dọc theo bờ biển giữa đêm, nụ hôn của họ hòa theo vị mặn của gió biển. Họ quấn lấy nhau mọi lúc có thể, họ làm tình với nhau, rồi ôm chặt nhau nói chuyện suốt đêm không ngủ. Ông say sưa kể như đang được quay về quá khứ. Anh chăm chú lắng nghe, không còn ác cảm ban đầu dù ông mô tả tỉ mỉ cả chuyện riêng của hai người. Phải chăng tình yêu của hai con người này chân thành đến nỗi dù không thuộc về thế giới của họ, bất cứ con người nào đã từng yêu, đang yêu hay vẫn luôn tin tưởng vào tình yêu đều có thể thấu hiểu?

Nhưng rồi những tháng ngày hạnh phúc đó cũng qua nhanh. Mọi chuyện đã không thể qua mặt được vợ của người ấy. Bà ấy đến tìm ông, chải rửa, van nài và cả khóc lóc. Ông im lặng và đón nhận tất cả trong sự dằn vặt đau đớn của chính mình. Mặc dù trong thế giới của ông, tìm được một tình yêu chân chính như thế chắc chỉ có một lần trong đời và không phải ai may mắn cũng có, nhưng ông cũng không thể lạnh lùng và nhẫn tâm đạp đổ hạnh phúc gia đình của người khác. Ông quyết định chấm dứt mọi liên lạc với người ấy và chuyển đi nơi khác sinh sống.

Ông nói, những tháng ngày đó chắc hẳn là địa ngục đối với cả hai. Anh hiểu nỗi đau ấy. Không có điều gì có thể đau hơn khi cả hai con người yêu nhau nhưng lại không thể đến được với nhau. Sau hai năm, khi mà ông tưởng mình đã có thể quên đi tất cả thì người ấy tìm ra ông. Ông còn nhớ mãi khi mình vừa mở cửa thì một bóng người đã ập tới ôm chặt ông đến nỗi nghẹt thở. Người ấy khóc và nói nhớ ông, nói yêu ông, người ấy điên cuồng tìm ông suốt hai năm qua và không thể sống thiếu ông. Ông đau đớn và bất lực để những thương nhớ vỡ òa trong mình. Họ lại cuốn vào nhau. Ông kể đến đây thì đôi mắt hoe đỏ và lặp lại câu hỏi với anh lần nữa: "Cậu thấy tôi rất nhẫn tâm và ích kỷ đúng không?"

Anh nói mình không tiện phát biểu ý kiến cá nhân của mình và nói với ông: "Tình yêu không có lỗi..." Có vẻ như câu nói đó thật sáo rỗng. Cả gia đình và người thân của người ấy lên án ông. Gia đình và người thân không

còn muốn nhìn mặt ông. Họ xấu hổ. Ba ông day nghiêng: “Mày bị cái bệnh quái gở đó chưa đủ hay sao mà còn đi phá hoại gia đình người khác?” Ông nói mình đã sống giữa hạnh phúc và đau buồn, giữa những niềm vui và dằn vặt suốt những ngày đó. Ông nói mình đã rất nhẫn tâm và ích kỷ, nhưng ông không thể làm khác đi.

Một lần ông thức dậy sớm, ông nằm đó và nhìn con người đang nằm đối diện mình. Mái tóc lòa xòa, đôi mi dài rậm, bên hàm lún phún râu. Tay người đó đang ôm lấy ông. Người đó đang ngủ và miệng người đó vừa nhoẻn một nụ cười, nụ cười hiền lành của những đứa trẻ thơ mỗi khi chúng biết mình đang được an toàn. Người ấy cần ông bảo vệ. Người ấy cần ông yêu thương. Suốt những năm tháng cuộc đời đã trôi qua của người ấy là một chuỗi bi kịch, những hoang mang về giới tính, những khao khát luôn phải giữ kín, những nỗi đau không được sống thật với chính mình, những cô độc trong bóng tối. Và hơn ai hết ông sẽ là người hiểu rõ nhất vì chính bản thân mình cũng như vậy. Nên người ấy cần có ông. Ông cảm thấy mình cần phải ở lại bên cạnh người ấy, dù cho đó là một quyết định nhẫn tâm hay ác độc như mọi người đã lên án.

Ông nói giai đoạn đó cả hai đã phải trải qua rất nhiều điều như một người phải chống chọi với căn bệnh hiểm nghèo, một căn bệnh không giết chết người lập tức nhưng sẽ dằn vặt cả hai đến suốt đời nếu họ cứ còn bên nhau mãi. Họ đã sống bên nhau với nhiều nụ cười và cũng nhiều nước mắt.

Cho đến một ngày người ấy nói với ông là sẽ ly hôn, và chuyển hẳn vào ở với ông. Ông nghĩ có thể đó sẽ là một kết cục cho tất cả, dù chưa phải là kết thúc tốt nhất. Ông chờ tin người ấy một tuần, rồi hai tuần, một tháng, rồi hai tháng. Linh cảm điềm xấu nên ông nhờ người dò la tin tức. Ông như ngã khụy khi biết người ấy đã mất cách đây hai tháng ngay sau khi về trong một tai nạn giao thông. Vợ người ấy không đồng ý ly hôn, cả gia đình và họ hàng tạo sức ép, cãi vã, mâu thuẫn, trong một cơn giận không kiểm soát, người ấy đã bỏ đi và lái xe vượt quá tốc độ. Và một tai nạn đã xảy ra... Không ai báo cho ông biết, mọi người cố ý giấu nhẹm, mọi người cố ý chia cắt hai người kể cả khi người ấy đã chết. Kể cả khi giờ đây hai người đã cách biệt âm dương. Ông không thể trách họ đã hận mình đến như thế. Ông chỉ biết khóc vì không thể nào nhìn mặt người ấy một lần cuối.

"Chuyện đã xảy ra cách đây gần mười năm. Và từ đó tôi cũng không yêu một ai khác nữa. Tôi sống một mình." Ông kết thúc câu chuyện và nhìn anh. Toàn thân anh cứng đờ, dây thần kinh anh căng ra và tim đập mạnh liên hồi như vừa trải qua một chuyến đi cảm giác mạnh dài ngày. Anh im lặng một hồi lâu rồi lấy lại sự tỉnh táo và hỏi:

- Tại sao bác không tìm một người khác để khỏi phải lủi thủi một mình.

- Vì tôi không nghĩ mình có thể yêu ai được nữa. - Ông cười rồi trả lời anh một cách rất tự nhiên.

- Anh có bao giờ yêu chưa? - Ông đột nhiên hỏi ngược lại anh.

- Dạ rồi. Cháu và người yêu hiện tại đã quen nhau được hơn ba năm. - Anh trả lời. Anh thấy hình như mình đã không còn khoảng cách với người đàn ông trước mặt nữa.

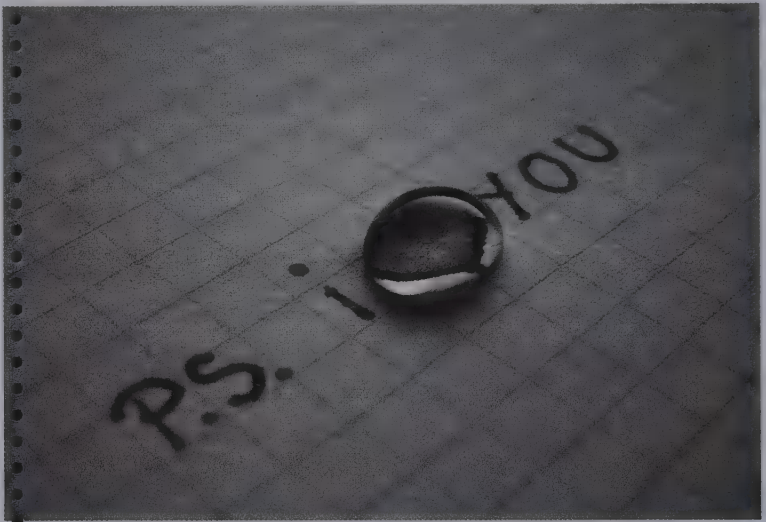
- Vậy thì tôi hi vọng, cậu sẽ hiểu câu chuyện của tôi.
- Ông cười hiền từ.

Họ trao đổi thêm một số vấn đề rồi anh xin phép ông ra về.

Tối hôm ấy, anh viết một mạch lại câu chuyện của ông. Hầu như anh không chỉnh sửa gì. Anh cảm thấy nếu mình viết thêm từ ngữ nào khác vào câu chuyện này thì đều làm mất đi ý nghĩa của nó.

Nhưng sau đó, anh quyết định thêm một đoạn ngắn dưới bài viết của mình:

"Trong cuộc đời của mình, ai không từng có những lỗi lầm và hối tiếc? Ai không từng hi vọng vào tương lai và mong muốn hạnh phúc? Ai không từng trải qua những đau đớn, hụt hẫng và xót xa? Ai không từng yêu? Tôi, bạn hay bất cứ con người nào trên thế gian này. Đồng tính, dị tính hay vô tính đi nữa... Tất cả chúng ta - trong tình yêu - cũng chỉ là một thôi."

Cảm xúc của bạn!

Những khung cửa lá

June

Khi đã có một người cần ta mang đến niềm vui, một người để tin yêu nghĩa là ta đã chạm được đến trái tim của họ. Nhưng một khi trái tim của họ tha thiết tìm đến những chân trời mới, ta không thể trói buộc nó bằng lòng vị kỷ. Yêu và được yêu đã là một cái kết đẹp cho những người yêu bằng cảm tình và cảm giác.

*

* *

Những giọt mưa màu trắng xóa lướt nhẹ bằng trên ô cửa trong suốt. Từng giọt đậu bên cửa sổ bằng những chuyển động điêu luyện nhờ gió. Có giọt rong ruổi từ trên mái nhà, lượn vòng qua những đường ống nước xung quanh viền mái, lại thêm một đoạn lướt đi như lơ lửng trên những tấm kính ở nhà vườn và cuối cùng rơi

xuống trong một cú hích thật nhẹ của gió. Chốt hạ ở một vị trí không thể hạnh phúc hơn, cạnh những khóm hoa hồng được cắt tỉa xinh xắn. Có gì đó gọn nổi lo sợ không đến được với khóm hoa ngay kia mà phải tan đi trong niềm tiếc nuối và thắm vào những thớ gỗ in hằn kỷ niệm trên khung cửa sổ.

Trong lần xây nhà cách đây đúng mười năm, bố nói với hai cô cậu về một dự định quan trọng mà việc thực hiện không hề đơn giản. Một ngôi nhà ở thảo nguyên xanh ngút mắt này. Ẩn hiện sau màn thông reo vi vu và cách biệt với phố núi bằng một dải rừng nhỏ. Ông nói với con bằng chất giọng trầm ấm nhưng sang sảng:

- Bố muốn đem về những con vật gần gũi như vài chú cún, một cô mèo mướp tròn trĩnh, một chú ngựa khỏe mạnh bác Khôi hứa cho từ khi nghỉ làm ở vườn hoa.

Cô con gái thêm vào:

- Và chốn cỏ hoa tươi tắn quanh năm như ở vườn hoa thành phố cũng sẽ mọc lên bao quanh ngôi nhà.

"Tuyệt vời quá nhỉ" - Nguyên lẩm bẩm một mình như mĩa mai lời đề nghị lãng xẹt của chị gái. Làm thế nào để thu nhỏ cả một vườn hoa rộng mấy nghìn ha vào một nơi tựa như ngọn đồi có cối xay gió chỉ chiếm một góc bé tẹo của nó? Nhưng Nguyên vẫn chờ đợi sự ra đời của vườn hoa thu, như một niềm phấn khích là lạ. Nguyên tưởng tượng mình ngồi vắt vẻo trên chiếc xích đu ngắm nhìn thế giới nhộn nhịp ở thung lũng, hay đùa nghịch với mấy chú cún trên bãi cỏ xanh mướt.

Mọi thứ sẽ thành hình sớm thôi. Nguyên nghĩ thầm.

*

* *

Năm đó Thảo, cô chủ nhỏ vừa tốt nghiệp cấp 3, được nhận học bổng du học Pháp bậc đại học. Nguyên lên lớp 10. Kế hoạch gây dựng một ngôi nhà vững chãi ngự trị trên thảo nguyên bình yên được xúc tiến cho kịp hoàn thành trước thời điểm cô chủ đi Pháp. Cuối cùng sau sáu tháng miệt mài làm việc, bố cùng mấy người bạn thợ xây cũng cho ra đời một ngôi nhà y hệt bản phác thảo, đáng để ăn mừng đến hết năm. Ngôi nhà mang dáng dấp của kiến trúc Pháp đúng theo nguyện vọng to lớn của những con người yêu nước Pháp.

Nói điều gì thêm nữa với một ngôi nhà đầy đủ tiện nghi nhưng được tối giản bằng những chi tiết có gam màu trầm làm từ chất liệu gỗ. Điều đặc biệt là nếu ai đó có dịp ghé qua nơi này sẽ không quên được khung cửa sổ ở mặt bên của ngôi nhà. Trên vòm cửa cong cong có chiếc biển nâu sẫm ghi tựa đề của một bài hát ngày bé cô chủ sáng tác, *Rose of Paradise*. Để kỷ niệm những ngày tập tễ hát hò viết lời tiếng Anh, bố cô đã khắc từng nét chữ thật tinh xảo để tặng con gái, như một món quà trước ngày cô ra nước ngoài học.

Và ô cửa đã phai nhạt biết bao điều trân quý trong suốt những tháng năm đó.

Khung cửa rộng và to như cánh cửa nhà thờ, mang hơi hướng của những ngôi nhà châu Âu cổ kính. Rêu phong thành từng đám tạo nên mảng xanh tự nhiên bên dưới ô cửa. Những tấm kính trong suốt mang đến cảm

giác mềm mại ấm áp mỗi buổi tối dưới ánh sáng màu vàng tươi tắn của chiếc đèn chùm. Mùa thu đi qua phố, người đứng trong nhà có lúc đã mềm nhũn người ra vì một cú đánh ghen của những chiếc lá. Đôi chiếc có đầu hơi nhọn còn mềm như chúm chím vào nhau, rơi theo nhịp tự do và chỉ đợi chạm đất để được cuốn theo về miền Nam chỗ có con sông bãi cỏ làm bạn. Tất cả đều được nhìn qua ô cửa hoa hồng.

Chiều chiều, những người bạn bồ câu hay đậu bên cửa sổ nhặt nhanh từng vụn bánh mỳ vương vãi còn thơm nức của cô chủ. Mùi bánh crepe thơm ngậy đặc sệt vị trứng gà đồng quê, khác với vị nhàn nhạt toàn lòng trắng của những quả trứng gà công nghiệp thỉnh thoảng cô chủ vì tiện vẫn hay ghé qua cửa hàng trên phố mua về. Trong những lúc gom góp miếng ngon còn sót lại hình như có đôi còn bón cho nhau. Đôi mắt hiền lành của chim mái long lanh như muốn vút bay lên nền trời xanh thẳm kia cùng với người bạn gần nhà đã âm thầm dõi theo từ lâu mà không biết.

*

* *

Cậu chủ là một người lãng mạn, thích văn học Pháp, cũng từng tha thiết vào trường chuyên học thứ ngôn ngữ yêu đương đó nhưng dự định không thành vì lý do thiếu sót. Cậu chuyển sang hẹn hò với một thứ tiếng cũng thú vị không kém, tiếng Nga. Tình yêu với những gì thuộc về đất nước của hàng thuyền dương hay điệu Kachiusa như một món salad tinh thần mà người ta chỉ

có thể nghiện chứ không tính đến chuyện cai nghiện. Nguyên gặp My, cô bạn nhỏ xinh cũng yêu nước Nga bằng niềm ham muốn bao bọc thế giới rộng lớn đó trong tim.

Một ngày cuối tháng 10, Nguyên hẹn My ở khung cửa sổ bên nhà, nói chuyện về những bản tình ca Nga êm đềm. Giá như lúc này có dòng sông nào đó chảy quanh nhà cậu cũng muốn thử đứng bên triền sông cầm cây đàn mandolin ngân lên những khúc ca tuổi trẻ nhiệt thành.

- Cậu thực sự biết chơi một thứ nhạc cụ nào đó chứ? - My tò mò.

- Tất nhiên rồi - Nguyên đáp như chẳng thể có lời nào hay hơn để chứng minh niềm tự tôn với những gì cậu đã được học - Tớ có thể chơi được organ hay piano. Nhưng ở bậc cửa này không có ổ cắm, nên điều đó có vẻ không thực tế cho lắm.

My buông mái tóc đen nhánh trong một cử chỉ vô cùng nữ tính, trái ngược hẳn với những đường nét sắc sảo trên khuôn mặt cô. Cũng nóng lòng muốn được nghe một khúc xuân tình trong tiết trời ấm áp này, My vội vàng đưa ra một lời gợi ý.

- Tớ thấy trong gian gần nhà bếp có đặt một chiếc guitar, cậu có thể chơi nó chứ?

Nguyên lúng túng trong một thoáng rùng mình bởi cơn gió. Rồi đứng dậy vỗ ngực.

- Có thể lắm chứ. Sự khác biệt giữa những nhạc cụ bộ dây không làm khó tớ mấy. Tớ biết rõ vài thứ mà cậu có thể không ngờ tới đấy.

Nguyên bước vào nhà, lấy hết dũng khí cầm chiếc đàn và tự nhủ sẽ cố gắng gảy một bản nào đó đơn giản theo trí nhớ từ những ngày học lỏm bố chơi đàn.

Và một bản tình ca không mấy nuột nà vang lên trong những cơn gió cuối chiều. Đây rầy những nốt chêngh phô. Có chỗ sường sượng như âm sắc bị bóp méo đi như thể ai đó nhặt một cái ống nhôm rồi đặt chiếc đài radio vào trong đó. Nhưng My thấy lòng ấm lên, ngân một nốt trong veo và nở một nụ cười đón nhận khe khẽ.

Lần đó My không hề biết rằng cô đã trở thành nguồn cảm hứng cho những bài viết của Nguyên trong cuốn sổ ghi chép. Nguyên có viết truyện ngắn và đam mê vài điều nho nhỏ. Chừng đó chắc cũng chưa đủ làm nên điều gì to tát nhưng những mẩu chuyện có dung lượng ngắn đăng trên tạp chí địa phương cuối tuần luôn là chất xúc tác cho ước mơ viết lách của Nguyên. Bài kiểm tra tiếng Pháp với đề bài “một ấn tượng sâu sắc của bản thân về người mình yêu thương” đã được Nguyên viết trong niềm phấn khích như thể đứa trẻ lớp 3 viết văn tả về khu vườn. My đã sững sờ đến độ không thể thốt nên lời khi cầm trên tay bài viết của Nguyên, và một chuỗi những xúc cảm được nối tiếp. Khôi hài. Hay ho theo kiểu phiêu lưu. Và một chút yêu thương rất nhẹ được kể bằng giọng điệu ngụ ngôn.

“Em cứ như thể con mèo mướp nằm cuộn mình ấm áp trong chăn mỗi mùa gió lạnh. Ban đầu tôi tưởng em chả có chút tương đồng nào với cái sự chăm chỉ mà tôi tự huyễn hoặc khi đón em về nhưng dù gì đi nữa, em

cũng là con mèo mướp không hề lười. Em còn biết bắt chuột cơ mà. Cách bắt chuột của em vô cùng sáng tạo và khôi hài. Mỗi khi có chú chuột nào kém may mắn lọt vào tầm nhìn và tầm để ý của em là ôi thôi xong, em lấy ngay cái bát tô to rón rén nhón từng bước chân điêu luyện như mèo Tom đến bên chú chuột nhỏ rồi “lấy hết sức bình sinh” chụp cái bát tô lên người nó sao cho ôm trọn cái thân thể múp míp hôi hám và chỉ chừa mỗi cái đuôi.

Và đây, nghệ thuật của nàng mèo mướp là đây, nhanh tay xoay cái bát tầm chục vòng để cái thứ to lù góm ghiếc bên trong say mềm mà bị thôi miên khả năng phản xạ. Rồi bằng cách nhẹ nhàng nhất, em cầm đuôi con chuột đã gần như sững sốt đến độ chóng mặt bởi những động tác nhanh như cắt của cô chủ, rồi xách nó quăng vào cống trả về nơi tổ ấm yêu thương. Chậc. Lắm lúc em đã có thể sát hại chú chuột không-hề-bé-nhỏ ấy bằng bàn tay của một cô nàng mèo mướp không-có-móng-vuốt, nhưng cuối cùng, trong giây phút ngập ngừng trước sự chênh vênh giữa hai bờ sống chết của con vật đó, em lại tha thẩn nghĩ và thông dong bước đi phóng thích nó như thể chuột là bạn thân của mọi nhà và là bạn rất thân của mấy nàng mèo như em vậy. Thật là, đến cả mấy họa sĩ thiết kế show Tom and Jerry cũng chả ngờ đến sự có mặt đầy nhân đạo của nàng mèo như em trên đời. Khà khà. Nhưng tôi lại được dịp cười khoái chí trước mỗi kỳ tích bắt chuột của em đấy, em biết không?”

*

*

*

Mùa xuân năm cuối cấp, My nhận được học bổng đi du học Nga. Sau bao nhiêu ngày tháng học hành vất vả, trầy trật ôn thi đội tuyển quốc gia và trở thành thành viên trụ cột của câu lạc bộ tiếng Nga thuộc các trường chuyên trong khu vực, tự thấy những điều mình được học còn quá ít ỏi so với niềm ham muốn được chiếm lĩnh thế giới màu sắc ngay phía trên, cách Tổ quốc không xa.

Thế giới đó vừa gần gũi vừa xa xôi, vừa quen vừa lạ, hết như những tia màu ký ức dội về trong đêm hoài niệm của một người đi tìm trí nhớ. Ở đó, tuyết phủ trắng khắp nơi. Những bông trắng của rừng làm cảnh cây rủ xuống, nghiêng nghiêng trong đêm giáng sinh hết như ông người tuyết trong câu chuyện mẹ cô từng kể. Ở đó có lúc lộng lẫy trong ánh đèn quảng trường Đỏ nhộn nhịp, cũng có lúc lạnh lẽo ảm đạm như hầu hết những nơi có tuyết khác.

Cô tìm gì ở nơi xa ấy, ngoài ước mơ được học tập tại nơi bản xứ? Cô chạy trốn khỏi rừng thông âm u và lại tìm đến với một nơi có thể sẽ còn lạnh lẽo hơn trong nỗi cô độc khi mùa đông đến? Phải chăng ám ảnh về năm tháng thanh xuân của mẹ, cái ngày mẹ cô phải ngậm ngùi chôn năm đất cuối cùng xuống mộ người chồng bà hằng yêu quý sau một tai nạn công trường khốc liệt, đã thôi thúc My vượt qua mọi thách thức của cuộc sống tưởng như êm đềm ở chốn thảo nguyên xanh này, đến với miền đất mới mong góp nhặt những điều bé nhỏ có thể đỡ dần mẹ sau này?

Nguyên biết tin. Lúc đầu cậu không nói gì. Chỉ biết

nắm những mảnh lá non trong vườn rồi lặng lẽ ngồi xuống bên My. Nguyên đã sớm dự cảm về một điều gì đó trở nên mong manh hơn mỗi ngày, trong những giấc mơ về My, nơi cô cầm những chùm hoa phong lan trắng trong khu vườn vẫy chào Nguyên từ xa rồi cứ thế đi mãi, Nguyên đuổi theo mà chỉ kịp nhìn thấy bông hoa bay đi theo gió trong thoáng chốc rồi mất hút.

- Cậu thực sự muốn đi chứ?

- Tớ muốn chắc chắn. Còn vài tháng nữa. Tớ sẽ cố gắng tìm ra câu trả lời trước khi mọi chuyện giữa chúng ta kết thúc.

Kết thúc? Những ngôn từ lạc đi đâu đó trong Nguyên. Giờ đây là một thứ quẩn quanh như một chiếc xe đi qua vùng đầm lầy, cố nhấn ga để thoát khỏi mà không được. Vùng vẫy tìm lối đi trong vô vọng. Những gì cả hai đã cùng trải qua chẳng lẽ không thể khiến My suy nghĩ lại? Rồi một ý nghĩ về người thân xẹt ngang khiến Nguyên tỉnh táo lại. My đã không còn vô tư như mùa hè năm lớp 10 khi cả hai thân nhau trong chuyến đi picnic với lớp nữa. Nhưng có lẽ cô cũng trưởng thành hơn. Cô nghĩ cho gia đình, cho mẹ và hạnh phúc sau này nhiều hơn con đường độc bước của mình. Nguyên khó có thể làm gì để thay đổi quyết định đó, chỉ có một điều khiến cậu vững tâm hơn. Ai rồi cũng phải lớn. Đâu thể trẻ con mãi được.

My bước đi lặng lẽ trong sự va quệt bối rối của bàn tay mềm yếu với những giọt nước mắt. Đó là cách duy nhất mà cô có thể làm để bảo toàn tất cả những yêu thương đang bao bọc xung quanh cô, ở trong cô. Và chỉ

một bước đi lơ nhịp, nó có thể tan biến như những màu khói sương chiều về ở phố huyện. Lang thang đơn độc. Những giọt ươn ướt còn nóng ẩm lặn trên gò má thanh tú của My. Nguyên hoang hoải nghĩ về nỗi lo sợ và cả niềm tin của My, rồi tự thấy mình ích kỷ vô cùng khi giữ người mình yêu thương trong một bầu không khí vô cùng tẻ nhạt. Ở đó hiếm thấy gương mặt của những ước mơ My từng nuôi dưỡng. Ở đó My sẽ vẫn xinh đẹp như Tinkerbelle nhưng mãi chỉ sống trong chiếc hộp tí hon và nhìn thế giới ngoài kia bằng đôi mắt yếu ớt.

Nguyên chợt nghĩ đến câu nói của một người bạn vong niên. *"Khi đã có một người cần ta mang đến niềm vui, một người để tin yêu nghĩa là ta đã chạm được đến trái tim của họ. Nhưng một khi trái tim của họ tha thiết tìm đến những chân trời mới, ta không thể trói buộc nó bằng lòng vị kỷ. Yêu và được yêu đã là một cái kết đẹp cho những người yêu bằng cảm tình và cảm giác".*

Nguyên nhận ra những sinh vật sống xung quanh ô cửa, có thứ còn mơn mớn xanh non, có thứ đã úa tàn, cũng có thứ đã nằm sâu dưới lớp cỏ tươi tốt. Nhưng Nguyên cảm nhận được mỗi loài đều có thêm một mầm sống, một cách liên tục. Hình như trong những điều mà ta hằng trân quý, chẳng có điều gì ra đi mãi mãi. Một lúc nào đó, nó sẽ trở về, ở lại, hiện diện quanh ta. Chỉ đợi ta đi tìm. Gặp lại. Và yêu thương lần nữa.

*

*

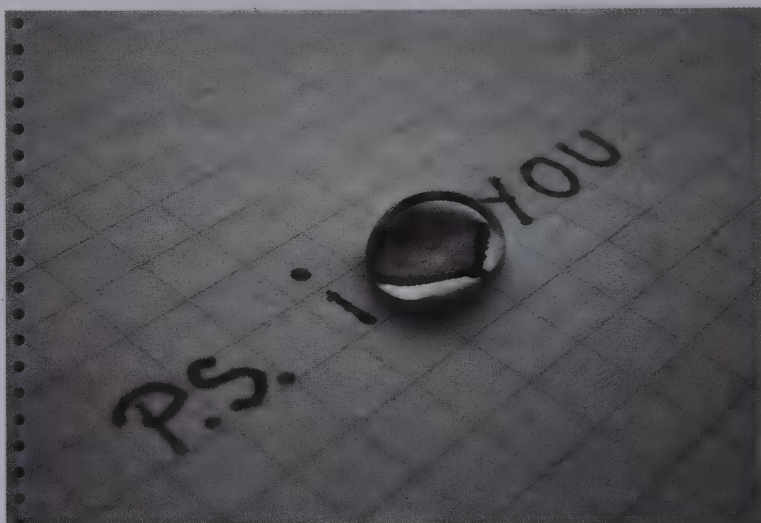
*

Ngày My bay cũng là ngày Nguyên nhận được giấy báo nhập học. Nguyên trúng tuyển vào khoa ngôn ngữ Nga của trường Nhân văn. Đam mê thời đi học của cậu giờ đã được thoả sức sống tự do mà không bị những ràng buộc khác níu chân. Nguyên vẫn cất giấu trong ngăn kéo, cạnh ô cửa sổ thần bí, một cuốn album chụp lại những khoảnh khắc đáng nhớ trong ngày hai đứa đi chơi ở đồi Mộng Mơ.

Một tấm ảnh đã hơi cũ vì không được ép plastic, có ô cửa sổ mùa hè xanh mát. Nguyên không sao lý giải được cả một giàn hoa hồng trồng trên chỗ nhô ra ở tầng trên lại rơi đúng vào lúc Nguyên bấm click. Khung cửa sổ mất hẳn chữ Rose, điểm nhấn vốn dĩ của nó. Nhưng trong ảnh, My cười tươi như chưa bao giờ cười như thế. Đồi môi quyến rũ hòa quyện cùng muôn màu cỏ cây mùa hè, thơm như vị dâu rừng hoang dại cô thích mê.

Mấy bông hoa trong vườn khê rung theo điệu slow chậm chậm vang lên từ một góc nào đó của thị trấn. Đám cỏ dại xanh thẫm một màu cũ, lấp lánh dưới những giọt trong vắt ban sớm. Leng keng chuông gió, ngân lên thanh âm đón những mùa nắng đẹp.

Cảm xúc của bạn!

Hôm nay chúng ta vẫn yêu nhau

Thắm Nguyễn

Ngày hôm nay, nếu có cơ hội yêu thì bạn hãy cứ yêu, hãy cứ yêu khi còn có thể, đừng lo sợ ngày mai. Nếu bạn luôn lo sợ rằng ngày mai bạn còn được hạnh phúc trong tình yêu không thì chính là bạn đang lãng phí tình yêu của hôm nay.

*

* *

Tôi 27 tuổi, có hai hình xăm trên người, thích đi bar, thích rượu mạnh, thích du lịch, thích hàng hiệu và thích trai đẹp, tôi có phong cách sống hiện đại, nhưng tôi vẫn còn trinh.

Thời nay, bọn trẻ chỉ cần yêu nhau hôm trước hôm sau đã đi nhà nghỉ. Tôi không ác cảm cũng không cổ vũ điều đó, thiên hạ làm gì kệ họ, còn tôi, vì sao tôi vẫn còn

trình ư? Tôi tuyệt đối không tôn thờ chủ nghĩa trình tiết, điều đó chẳng có giá trị gì với tôi cả, bình thường tôi yêu đương rất lãng nhãng, tôi cả thèm chóng chán, tôi sợ nếu tôi một lần ngủ với đàn ông thì sau này tôi sẽ luôn buông thả bản thân. Hơn nữa tôi rất sợ có thai ngoài ý muốn, tôi không biết tại sao họ lại có thể phá thai, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ đi đứa con của mình. Hiện tại tôi vẫn đang đi thuê nhà, thu nhập hàng tháng của tôi không thấp, nhưng cũng chỉ đủ để tôi trang trải các chi phí cá nhân, tôi không thể có con khi tôi chưa thể cho nó một cuộc sống tốt nhất.

Bạn có thể sống hết mình cho ngày hôm nay, nhưng tuyệt nhiên bạn không thể buông thả tất cả bản thân mình cho ngày hôm nay, vì mỗi khoảnh khắc qua đi không thể nào quay lại, nhưng bạn vẫn phải có trách nhiệm với tương lai của mình.

Khi tôi bắt đầu một mối quan hệ nào đó, đối phương thường nghĩ tôi sống rất thoáng, chỉ tán tỉnh vài hôm, đã đề nghị tôi về nhà riêng của họ để ăn tối, tôi cười khẩy "Chỉ ăn tối thôi ư?" Mắt đối phương lập tức hấp háy như kiểu sắp có tôi đến nơi, nhưng không dễ thế đâu, sẽ không ai thuyết phục được tôi làm bất cứ điều gì, trừ khi tôi muốn thế.

Tất cả các mối tình của tôi đều giống nhau, gặp nhau rồi thích, rồi hẹn hò, khi một trong hai người cảm thấy chán thì thẳng thắn chia tay, có khi tôi là người chủ động, cũng có khi đối phương chủ động, tất nhiên cũng có buồn, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng

sau bất cứ mối tình nào. Tôi không có thói quen phải sống chết vì tình yêu, cuộc sống còn rất nhiều thứ tuyệt vời, không chỉ có mỗi tình yêu.

*

* *

Tối thứ bảy tôi ngồi ở quán cà phê quen và lướt Facebook, Việt xuất hiện trước mặt tôi nở một nụ cười rạng rỡ.

- Xin chào.

Tôi cố gắng để nhớ xem người này tôi quen sao? Theo thói quen và theo phản xạ, tôi chỉ cần 2s để mô tả về người đối diện, Việt đeo đồng hồ Rolex bạc, dùng nước hoa BVL hương gỗ. Cũng không xoàng, tôi nhún vai hỏi:

- Xin lỗi bạn là... ?

- Chúng ta là bạn bè trên Facebook, em không nhận ra anh sao? Anh tên Việt, chúng ta gặp nhau bốn năm trước trong một buổi gặp gỡ dành cho những người làm nhân sự.

À thì ra thế, tôi bắt đầu thấy có chút quen quen (dù chẳng quen thì tôi cũng cứ nghĩ vậy, vì anh ấy đang đeo một chiếc Rolex cơ mà). Việt ngồi xuống, chúng tôi bắt đầu nói chuyện giống như những người bạn cũ lâu ngày gặp lại. Việt đề nghị trả tiền cà phê, nhưng tôi nói để tôi trả, tôi thấy có lỗi vì tại sao tôi lại có thể quên mất một người đẹp trai như Việt. Tôi khiến Việt hơi đỏ mặt, tôi cảm thấy rất buồn cười, với tôi trong tình yêu, quyền چرا چم, chinh phục đối phương không phải lúc nào cũng thuộc về đàn ông.

*

* *

Không cần biết tôi hay Việt ai thích ai trước, nhưng chúng tôi nhanh chóng hẹn hò. Chúng tôi không bám nhau như sam, chỉ gặp gỡ nhau vài ngày trong tuần, đi ăn tiệm, đi cà phê, đi mua sắm, đi bar cùng bạn bè, tất cả các mối tình trước của tôi cũng đều diễn ra như thế, một hôm Việt nói với tôi:

- Thứ bảy đến nhà anh được không?

Tôi cười thầm trong bụng, đàn ông nào cũng giống nhau, nhưng tôi không bao giờ trách họ, tôi giả bộ ngây thơ hỏi: "Để làm gì?"

- Anh có mấy người bạn ở Sài Gòn ra, anh muốn mời chúng nó đến ăn tối, anh muốn giới thiệu em với chúng nó.

A, hóa ra tôi nghĩ hơi sai, tôi nhanh chóng lấp liếm:

- Anh muốn em nấu ăn ư? Em thậm chí chưa bao giờ biết cầm một nồi cơm như thế nào cho khỏi nhão.

- Em chưa bao giờ nấu ăn sao?

Tôi nhún vai:

- Chưa! Em sống một mình, không thích bày vẽ, nấu xong cũng chẳng ăn mấy, tội gì làm khổ bản thân.

- Nhưng ít ra em cũng nên học nấu vài món chứ?

Tôi nhìn Việt chăm chăm.

- Em biết em rất ích kỷ, cả xã hội lên án những người như em, nhưng em có quan điểm sống của riêng em, cuộc sống của em là của em, em sẽ sống và làm những gì em muốn, em không thích nấu ăn.

- Nhưng một người phụ nữ khi kết hôn, thì cần phải từ bỏ một số đặc quyền chỉ có khi còn là con gái. Một phụ nữ khi đã kết hôn, không thể chỉ nghĩ cho bản thân, không thể chỉ làm những gì mình thích - giọng Việt có phần gay gắt.

- Stop! - Tôi cắt ngang lời Việt đang nói - Em chưa muốn nghĩ xa xôi như vậy đâu!

- Vậy em chưa từng có ý nghĩ chúng ta yêu nhau và sẽ kết hôn với nhau sao? Em coi anh giống như bao nhiêu người đàn ông trước, hẹn hò yêu đương vui vẻ chán thì chia tay sao?

- Anh đừng so sánh mình với bất kỳ ai, em yêu anh cũng không giống như yêu bất kỳ ai, với em mỗi mỗi tình đi qua em đều rất tôn trọng, em không đặt nặng nề vào tình yêu chung thủy, nếu như một lúc nào đó hai người cảm thấy chán người kia, thì tốt nhất nên chia tay.

- Trước khi yêu em, anh đã từng yêu rất nhiều người, nhưng em là người đầu tiên anh có suy nghĩ muốn kết hôn với em, em có hiểu điều đó có ý nghĩa lớn như thế nào với anh không?

Tôi dừng lại nhìn gương mặt Việt, gương mặt gần như tuyệt vọng của Việt lúc này khiến cho tôi cảm thấy có lỗi vì đã phản ứng như vậy. Yêu nhau đã ba tháng nhưng Việt chưa bao giờ đòi hỏi gì ở tôi, vậy mà Việt đã nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn với tôi. Không giống những người đàn ông trước, chưa cần nghĩ đến chuyện có kết hôn hay không, họ chỉ nghĩ xem làm thế nào để đưa tôi lên giường trước.

Tôi biết mình đã làm Việt giận, tôi xoa dịu Việt:

- Vậy bây giờ anh muốn em phải làm gì?

Việt ôm tôi.

- Em có thể vì anh mà đi học nấu ăn không? Anh không cần em phải nấu ăn giỏi, nhưng chí ít em cũng nên biết nấu vài món, vì anh là con một, bố mẹ chỉ có mình anh, mẹ anh luôn muốn anh kết hôn với một phụ nữ kiểu truyền thống, anh biết em không phải kiểu người phụ nữ như vậy, anh đã yêu em thì anh sẽ chấp nhận mọi thứ thuộc về em, nhưng anh muốn em cũng cố gắng một chút vì anh, như vậy có được không?

Tôi hơi bất ngờ với đề nghị này.

- Anh thật sự muốn thế sao?

Việt khẽ gật đầu.

Có ai đó đã nói: "Để yêu một người thì không cần cố gắng, chỉ cần có thích thôi là đủ. Nhưng để tiếp tục yêu một người thì cần phải cố gắng".

Tôi có muốn tiếp tục yêu Việt không?

Cuối cùng tôi cũng chùn bước, tôi từ bỏ một vài quan điểm sống ích kỷ của mình, tôi cũng muốn cố gắng, để tiếp tục ở bên Việt.

Ngày ngày tan giờ làm, thay vì việc đi ăn tiệm, tôi tất bật đi ra chợ, mua nào cá, nào thịt. Trước nay giá thịt lên hay xuống cũng chưa từng là mối quan tâm của tôi, nhưng bây giờ thì khác, tôi biết giá thịt nạc bao nhiêu, thị ba chỉ thế nào... Chỉ là thịt thôi, nhưng cũng có rất nhiều loại...

Việt là thực khách trung thành của tôi, ngày đầu tiên tôi rán trứng, trứng bên dưới cháy đen, ở giữa vẫn sống, tôi kho cá, cá nát như tương... Việt vẫn say mê ăn, Việt làm cho tôi có một cảm giác ấm áp kỳ lạ.

*

* *

Việt dẫn tôi về gặp bố mẹ Việt, Việt không sống cùng bố mẹ, bố mẹ Việt ở trong một con hẻm nhỏ, trên phố cổ, mẹ Việt rất đẹp, giọng bà nhẹ như gió. Mẹ Việt nhìn tôi một lượt, vẻ mặt không tỏ thái độ yêu quý, hay ghét bỏ, rất bình thản. Mẹ Việt nói với anh:

Con sang bà nội, đón ông bà nội qua ăn cơm.

Việt hớn hờ như đứa trẻ lên 3, vui vẻ chạy đi ngay, trước khi đi còn nói thầm vào tai tôi:

“Cơ hội tốt để lấy lòng mẹ chồng”.

Anh đi rồi, còn lại mình tôi, tự nhiên tôi thấy mình lạc lõng, mẹ Việt vẫn bằng vẻ mặt bình thản ấy, quan sát tôi một lượt. Bà nhíu mày khi nhìn thấy hình xăm nhỏ ở sau cổ tôi, mái tóc ngắn cũn của tôi.

Bà hỏi tôi, sinh năm bao nhiêu, tôi nói tôi sinh năm 86, mặt bà đổi sắc, bằng cái giọng bình tĩnh nhất bà nói:

- Nó là con trai duy nhất của bác, là con độc nhất của gia đình bác, là cháu đích tôn của dòng họ, bác hi vọng nó gặp và yêu được một người phụ nữ chín chắn dịu dàng, thời nay lắm người con gái tự cho mình sống buông thả, không biết lễ nghĩa là gì, loại con gái như vậy tuyệt đối đừng hòng bác đồng ý.

Lời nói không nặng không nhẹ, nhưng xuyên thẳng vào lòng kiêu hãnh của tôi, tôi cố gắng nở nụ cười, như cố tỏ vẻ không biết bà đang ám chỉ tôi.

- Quê cháu ở xa phải không?

- Vâng ạ, nhà cháu cách đây hơn 100 km.

- Ở nhà bác ít người, ông bà nội ngoại hai bên đều ở đây cả bác trai thì yếu, bác cũng vậy, không mong nó lấy vợ xa, chỉ mong nó lấy vợ gần nhà thôi.

Tôi vẫn tiếp tục giả ngu, chỉ cố gượng cười.

- Bố mẹ cháu làm gì?

- Dạ bố mẹ cháu là nông dân - Tôi nhìn thẳng vào mắt mẹ anh, và trả lời với chất giọng đều đều kiêu hãnh và tự hào.

- Mẹ Việt cười rất nhạt: Ở, nhà bác thì cũng chẳng giàu có gì, nhưng ba đời nhà bác đều là gia đình công nhân viên chức cả.

Tôi sinh ra trong một gia đình bình thường ở nông thôn, bố mẹ quanh năm làm ăn vất vả, nhưng từ bé đến lớn họ đã dạy tôi: *"Bố mẹ không thể nào cho con của cái, không thể nào cho con một chỗ làm tốt, bố mẹ chỉ có thể cho con ăn học thành người, còn cuộc đời của con, con phải tự quyết định lấy"*.

Tôi đi học, ra trường, tự đi xin việc, tự kiếm tiền, tự lo cho cuộc sống của mình, mỗi tháng dù bố mẹ không cần tôi vẫn gửi cho bố mẹ một khoản tiền nhất định, tôi luôn tự hào về bố mẹ, chưa bao giờ cảm thấy phải xấu hổ, khi nghe mẹ của anh nói những lời nói cay độc như vậy, nước mắt muốn trào ra, nhưng tôi nhất định không

khóc. Tôi định cãi lại bà, vài lời kia của bà, tôi thừa sức đối đáp lại khiến cho bà ấy phải tức phát điên lên, tôi thật sự muốn làm như vậy, nhưng bà ấy là mẹ anh, là người tôi yêu, nên tôi cố gắng im lặng.

- Bác nghe nói, con gái ở quê lên Hà Nội rất hư, ngủ với đàn ông để kiếm tiền ăn chơi, nhà đã nghèo nhưng lại đua đòi.

Tôi cười cười:

- Cháu nghĩ, không phải cứ con gái ở quê lên là hư, ở quê hay ở thành phố cũng có người này người kia.

Mẹ Việt cười nhạt:

- Ừ, thôi chẳng mấy khi cháu đến chơi, để bác nấu mấy món mời cháu, khẩu vị của người Hà Nội có nhiều khác biệt người ở quê, không phải ai cũng nấu ăn hợp khẩu vị với người nhà bác.

Khi nghe mẹ Việt nói đến đây, thì quả là quá sức chịu đựng của tôi, tôi có thể từ bỏ anh, nhưng không thể từ bỏ lòng tự trọng duy nhất này của mình được, tôi lễ phép đứng dậy

- Dạ vì cháu không phải người Hà Nội gốc, nên cháu sợ là cháu không ăn hợp khẩu vị của người Hà Nội, cháu xin phép bác.

Tôi cầm túi bước ra cổng, bằng một dáng vẻ nhẵn nhụi lạnh lùng, tôi muốn bà ấy nhìn thấy bản lĩnh của tôi. Khi bước ra khỏi cánh cổng, nước mắt tôi thi nhau chảy. Tôi nhủ thầm trong bụng: "Có gì phải khóc chứ!". Nhưng nước mắt vẫn cứ chảy, bao uất ức, bao tức giận, bao tổn thương...

Tôi lên taxi, Việt gọi điện tôi không nghe máy, tôi tránh mặt Việt, tôi biết Việt không có lỗi gì, nhưng tôi căm ghét mẹ Việt vô cùng, tôi không muốn bị tổn thương, tôi muốn kết thúc với Việt.

Người ta nói rằng: *“Nếu bạn yêu một người, bạn sẽ sẵn sàng từ bỏ mọi thứ thuộc về bạn, để chỉ ở bên cạnh người ấy thôi”*. Với tôi thì đây là một quan điểm sai lầm. Tình yêu kỳ diệu, nó có thể thay thế được nhiều thứ, nhưng không thể thay thế tất cả mọi thứ trên đời, nếu bạn chấp nhận từ bỏ mọi thứ để tiếp tục yêu một người, vậy khi bạn mất đi tình yêu ấy rồi, bạn sẽ còn gì? Tôi sẽ không bao giờ từ bỏ mọi thứ để có được tình yêu.

Nhưng tôi chưa từng biết rằng, tình yêu lại có nhiều màu sắc như vậy...

Tôi chủ động hẹn gặp Việt, tôi không dám nhìn thẳng vào gương mặt Việt lúc này, tôi biết sau khi tôi bỏ về, mẹ Việt sẽ không để anh ấy yên, chắc chắn một người như bà ấy sẽ ra sức ngăn cản.

- Anh xin lỗi - Việt cất giọng nhẹ nhàng.

Tôi lắc đầu:

- Anh không có lỗi gì cả. Cho dù em có yêu anh, nhưng em vẫn không thể thay đổi bản thân được. Em có cố gắng học nấu ăn, thì em cũng không thể có thời gian vùi đầu một ngày hai bữa trong bếp. Cho dù anh có lấy em, em có mặc trên người cả đồng hồ hiệu, bố mẹ em vẫn là nông dân. Em không cần xấu hổ vì điều đó, không ai có quyền được làm tổn thương lòng tự trọng của em.

Việt hút thuốc, tôi chưa bao giờ thấy anh hút thuốc.

- Có thể em không tin, nhưng anh đã bắt đầu thích em từ rất lâu rồi. Anh add facebook của em cách đây hai năm, trong một lần nhìn thấy em trên facebook của một người bạn chung. Anh nhận ra em là cô bé đã tham gia buổi offline bốn năm trước, khi đó anh đứng ở trên chia sẻ kinh nghiệm của những người làm HR, em ngồi ngay đầu tiên, liên tục ngáp, liên tục nhìn điện thoại, em rời đi khỏi ngay khi anh vừa kết thúc phát biểu. Khi anh add facebook của em, anh thấy cuộc sống của em lúc nào cũng tràn đầy màu sắc, lúc nào em cũng vui vẻ, lúc nào em cũng làm chủ được cuộc sống của mình, em làm được bất cứ điều gì em muốn. Rất nhiều lần anh muốn tiếp cận em, nhưng anh cảm thấy em luôn trong trạng thái hèn hờ với một ai đó, lần gặp em ở quán cà phê cũng không phải vô tình, anh thấy em thường xuyên check in ở đây vào những ngày cuối tuần, nên anh cũng hay lên đây ngồi. Anh đã mấy lần nhìn thấy em, nhưng lần nào em cũng đi cùng bạn, anh ngồi ngay cạnh em, nghe em nói chuyện với bạn bè của em. Anh còn biết em có rất nhiều quan điểm sống kỳ quặc, thậm chí ích kỷ, nhưng em biết trân trọng bản thân, biết giữ gìn bản thân mình.

- Anh... ?

Việt không để tôi có cơ hội cắt ngang tiếp tục nói:

- Anh chưa bao giờ đề nghị chúng ta vượt quá giới hạn, không phải vì anh không muốn, vì anh tôn trọng em, anh biết không ai thuyết phục bản thân em làm gì nếu em không muốn. Anh thật sự rất rất yêu em.

Tôi òa khóc nức nở, đây là lần đầu tiên tôi khóc trước mặt Việt, tôi thật sự tốt như vậy sao? Việt thích tôi như vậy sao? Tôi chưa từng tin rằng có người đàn ông nào yêu tôi một cách nghiêm túc như vậy, tôi chưa từng biết rằng, tình yêu lại có nhiều màu sắc như vậy.

Tôi nói với Việt:

- Anh có thể rất rất yêu em, nhưng anh cũng cần yêu gia đình anh nữa, cũng giống như em cũng phải yêu gia đình của em. Chúng ta không thể chỉ sống cho tình yêu của mình, cuộc sống của chúng ta cũng không phải chỉ có tình yêu của hai đứa là đủ. Với em nếu phải hi sinh bất kỳ điều gì cho tình yêu, thì đó cũng chỉ là một tình yêu tạt nguyên, anh đừng hi sinh gia đình mình cho tình yêu, em cũng sẽ không hi sinh lòng tự trọng của em cho tình yêu...

- Em muốn chúng ta chia tay sao?

- Không, hôm nay anh vẫn đang yêu em phải không? Em cũng vậy? Tại sao chúng ta phải chia tay hôm nay? Em luôn cho rằng cuộc sống nằm trong tay mình, mở tay ra nắm tay là úp tay xuống, tất cả đều do chính bản thân mình quyết định, tình yêu của em dành cho anh cũng vậy, do chính em quyết định, em sẽ không vì bất cứ điều gì mà từ bỏ, cho đến khi chính em hoặc anh muốn thế.

*

* *

Tôi quyết định đến gặp mẹ Việt.

Giọng mẹ Việt vẫn rất nhẹ, bà cho tôi thấy bà là một người được giáo dục trong một gia đình cực kỳ truyền thống:

- Cháu và nó từ đầu đến cuối không hợp nhau, tuổi của hai đứa cũng khắc nhau, là cháu khắc nó, nó là đứa con duy nhất của bác, cháu không cần nói gì, không cần thuyết phục bác, dù bác đồng ý thì cả ông bà cô dì nội ngoại hai bên của nó cũng không đồng ý.

Câu trả lời cương quyết của bà không làm tôi ngạc nhiên, tôi hiểu con người của bà, bà rất hà khắc, lời của bà nói tuyệt nhiên không bao giờ thay đổi. Tôi đến không phải để xâu xin mẹ Việt, tôi chỉ muốn cố gắng một lần, và làm tất cả những gì tôi có thể làm.

- Cháu xin lỗi vì hôm trước cháu đã bỏ về, nhưng cháu nghĩ cháu cũng là một cô gái tốt, cháu có lòng tự trọng của cháu, và cháu nghĩ cháu xứng đáng được tôn trọng. Cháu hiểu ý của bác, nhưng cháu sẽ không chia tay anh ấy, tình yêu của cháu dành cho anh ấy là do cháu quyết định, từ bỏ hay giữ lại cũng do chính cháu quyết định, không ai có thể quyết định thay cháu được. Cháu hứa sẽ không bước chân vào nhà bác, khi chưa được sự cho phép của bác. Cháu rất yêu mẹ cháu, nên cháu tin anh ấy cũng rất yêu bác. Cháu cũng sẽ không bao giờ để Việt phải chọn cháu hay chọn gia đình, bởi vì cháu nghĩ rằng không ai được phép lấy gia đình của mình ra để đánh đổi bất cứ điều gì.

Mẹ Việt nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc. Tôi chào mẹ Việt ra về.

*

* *

Ai nói cứ tình yêu là phải vĩnh cửu, phải sống chết ở bên nhau? Tôi cho rằng nếu bạn có thể chết vì tình yêu thì tình yêu đó là thứ tình yêu bất hạnh nhất trên đời, người ta yêu nhau là để được hạnh phúc vui vẻ bên nhau, chứ không phải yêu nhau để cùng chết bên nhau.

Tình yêu của tôi và anh cứ thế, chúng tôi vẫn tiếp tục yêu nhau, mẹ anh, gia đình anh vẫn tiếp tục phản đối, nhưng Việt luôn động viên tôi rằng: “Mẹ chỉ phản đối anh cưới em, chứ mẹ anh không phải đối anh yêu em”. Nếu tôi là một đứa con gái khác có thể tôi sẽ tự ái vì câu nói này của Việt, nhưng tôi không tự ái, tôi biết Việt nói đúng. Có thể chúng tôi sẽ không thể cưới nhau, nhưng điều đó không quan trọng, tôi và Việt luôn nghĩ rằng: “Hôm nay còn có thể yêu nhau thì cứ tận hưởng trọn vẹn ngày hôm nay”. Chúng tôi cũng không biết, không thể đoán được ngày mai đang có gì chờ đợi chúng tôi, có thể mẹ Việt sẽ đồng ý chấp nhận tôi, cũng có thể một ngày kia chúng tôi sẽ tự nguyện chia tay nhau, vì không còn cảm thấy hòa hợp nữa...

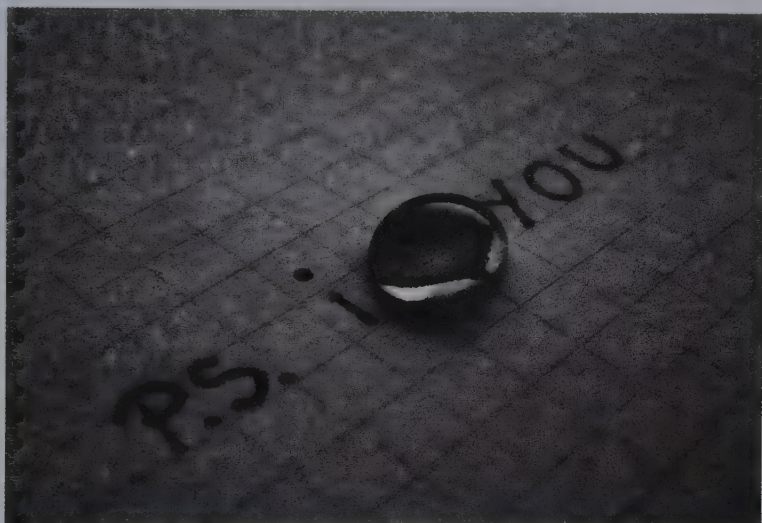
Ngày hôm nay, nếu có cơ hội yêu thì bạn hãy cứ yêu, hãy cứ yêu khi còn có thể, đừng lo sợ ngày mai. Nếu bạn luôn lo sợ rằng ngày mai bạn còn được hạnh phúc trong tình yêu không thì chính là bạn đang lãng phí tình yêu của hôm nay.

Mỗi ngày anh gặp tôi đều nói:

- Hôm nay, chúng ta vẫn đang yêu nhau phải không?
- Ừ đúng vậy, hôm nay chúng ta vẫn đang yêu nhau, hãy trân trọng điều ấy.

Hãy yêu khi còn có thể

Cảm xúc của bạn

Trà gừng, Café và Vãn vương

Thiều Thị Hồng Nhung

Nếu yêu thương có thể dễ dàng từ bỏ thì tôi nghĩ nó không còn là yêu thương chân thành. Tôi vẫn uống café mỗi ngày cũng như yêu anh mỗi ngày. Từ bỏ chưa bao giờ là dễ dàng, nhất là khi đã yêu và say, giống như café vậy.

*

*

*

Người ta vẫn có thể cô đơn ngay cả khi được tình yêu bao bọc, vẫn sợ mất mát dù chiếc chìa khóa mở cửa trái tim của một người đã giữ chặt trong tay và vẫn sợ thay đổi ngay cả khi la bàn trái tim họ luôn chỉ một hướng duy nhất về phía mình.

Trà gừng...

- Cô không sao chứ?

An được lôi ngược ra khỏi thế giới của mình bằng một giọng nam trầm ấm của anh chàng trước mặt. Cô vội vàng lắc đầu và mỉm cười.

- Vậy thì tôi yên tâm rồi. Cốc trà gừng nóng này sẽ làm mọi thứ dịu xuống. Tin tôi đi. Nó rất hợp với cô đấy!

Chàng trai dành tặng cho khách hàng của mình thêm một cái nháy mắt rồi bước đi.

Khi An có thể nhìn rõ mọi thứ thì cô cũng chỉ kịp nhìn thấy dáng chàng trai khuất dần. *"Lạ quá! Mình chưa nhìn thấy người này bao giờ. Sẽ là một người vui tính!"*. Mọi thứ hiện lên một cách tự nhiên trong đầu An nhưng cũng lại biến mất một cách tự nhiên nhất. An trở lại dáng vẻ trầm tư ngày thường. Cô luôn tìm đến *"Vấn vương"* khi cảm thấy mình cần một nơi là trạm dừng cho cảm xúc. Sắc màu xanh dương cùng với không khí tĩnh lặng đã đủ sức níu giữ An nghỉ chân tại quán trà này.

"Cốc trà gừng rất tuyệt! Tôi rất thích!"

Để lại tiền và tờ giấy ghi chú những dòng chữ này, An lặng lẽ rời khỏi quán như cách mà cô vẫn làm mỗi khi rời khỏi đây. Trà gừng luôn là lựa chọn số một bởi An luôn cần một thứ gì đó làm ấm tận đáy tim. Sự cô đơn luôn đeo bám lấy cô ngay cả khi cô được cuộn tròn trong tình yêu của Vĩ. Anh yêu cô và An cũng yêu anh nhưng Vĩ lại không đủ sức để kéo An vượt thoát ra khỏi chính sự cô đơn của mình. Tình yêu của anh không đủ

để làm ấm trái tim luôn nhuốm vị lạnh của An. Đó là những điều anh đã nói mỗi khi anh thấy mình bất lực, để An bị giam hãm trong sự cô đơn của chính mình ngay cả khi anh đang ở bên cạnh cô, khi anh ôm cô và hơn thế nữa khi anh hôn cô.

Café...

Sự xuất hiện của anh trong căn nhà nhỏ này vào mỗi chiều tan tầm cùng với ly café đã khiến mọi thứ ở đây đều phảng phất hương thơm nồng nàn, đậm đặc. Điều đó làm tôi “say”.

- Ngày anh, em có thể bỏ được café, sao anh không bỏ được em?

- Café anh thích nhưng không đủ làm anh say. Em khác nó.

Trước đó sẽ luôn là một chuỗi các lời thoại giữa tôi và anh. Điểm kết thúc luôn là như vậy. Anh và café. Khác với khoảng thời gian đầu, chúng tôi cãi vã. Tôi khóc lóc. Anh giận dữ. Tôi quái dị. Anh kiên trì. Tôi buông xuôi. Anh nắm giữ. Nhưng có một điều không thể thay đổi là sự từ bỏ. Là anh và café. Cũng giống như hiện thực, dù có ta có chạy trốn, có tìm cách lãng quên thì cái mà ta bỏ lại đằng sau vẫn là hiện thực.

- Em lại suy nghĩ gì vậy? Chạy trốn không phải là cách giải quyết vấn đề em ạ.

Cảm giác như một mũi tên bị bắn rời khỏi dây cung, đang lao vun vút trong khoảng không gian của riêng

mình thì “pấp!”. Mũi tên là tôi đây không phải được chạm trúng bia đích mà bị bàn tay anh giữ lại một cách đột ngột. Tôi tỉnh. Thoát khỏi đường suy nghĩ đang chồng chéo của chính mình.

- Chạy? Em đang bay thì bị anh giữ lại đấy chứ! Em nói rồi. Café em bỏ được. Anh cũng bỏ em đi!

- Anh về đây. Mai anh qua.

Buồn. Mắt anh hiện lên điều đó. Anh luôn chọn cách bỏ đi nhưng lại không bao giờ chọn cách tôi đưa ra. Đóng cửa. Buông mình xuống ghế. Tôi bế tắc cho chính chuyện tình cảm của mình.

Vấn vương...

- Vĩ đến đón con đó. Xuống nhà đi.

Mẹ An học cách nói chuyện bằng cử chỉ cách đây hai năm, ngay sau vụ tai nạn bi kịch đó. Bà và An cùng đến lớp học giao tiếp dành cho những người khuyết tật. Bà làm việc này cũng chính là điều khẳng định cho việc chấp nhận hiện thực. Nó cũng là cách giúp An cảm thấy bớt mặc cảm hơn khi giao tiếp với người khác bằng ngôn ngữ cử chỉ.

An mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Vĩ. Anh đã quen dần với nụ cười thay cho lời chào hàng ngày của An nhưng trái tim anh lại nhói lên một cách đầy khổ sở ẩn sâu trong lồng ngực khi thấy dáng vẻ cô đơn, trầm lặng của An sau đó.

Cô làm công việc dịch sách cho một nhà sách lớn.

Không phải giao tiếp gì nhiều. An lằm lũi, bó buộc. Vĩ lẳng lẽ đi bên An. Đau đớn. Bất lực. Cô lựa chọn cách từ bỏ. Đẩy Vĩ ra khỏi cuộc sống của mình. *"Em không còn là em trước đây nữa. Tự tin trong em để yêu anh đã bị vơi đi. Hạnh phúc của anh rất gần thôi nhưng không còn đặt ở em nữa. Yêu anh nhưng cô đơn ở em vẫn ngập tràn."* Chỉ vậy thôi mà An bước qua cuộc đời Vĩ.

Em là cô gái trà gừng...

Tôi không thể không chú ý đến cô gái bên cửa sổ. Không một cuộc nói chuyện hoặc nếu có cũng chỉ duy nhất xuất phát từ phía tôi. Cô ấy không một câu trả lời. Khuôn mặt không có nét gì đặc biệt trừ chiếc lúm đồng tiền nhỏ nhỏ bên má trái. Tôi vẫn phải chú ý đến cô ấy vì thói quen ngồi ở chiếc bàn bên cửa sổ, luôn là một cốc trà gừng cùng với việc thanh toán tiền lạ kỳ của cô. Một cô gái luôn mang theo mình một nỗi cô đơn mơ hồ, một nỗi buồn ẩn dấu bên trong dù khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc. Lần duy nhất tôi thấy cô ấy khóc cũng là lần đầu tiên tôi về "Vấn vương" giúp chị hai quản lý quán trà này. Thói quen mong chờ gặp gỡ và nhìn cô ấy từ phía xa một cách không mình bạch được hình thành trong tôi từ lúc nào không hay. Tôi có cảm giác dường như khi cô ấy đến, cả quán nhỏ này đều thoang thoang hương trà gừng thơm thơm, ấm nóng.

"Này cô! Trái tim cô chứa đựng điều gì? Tôi chỉ nhìn thấy đựng đầy trong đó là u uất, khổ đau. Nó sẽ ăn mòn tâm hồn cô! Ăn mòn hết đấy cô có biết không?". Đó là câu

mà tôi sẽ hét vào mặt cô ấy nếu tôi có đủ can đảm để đứng trước mặt cô. Cơn giận làm tôi bức bối. Trái tim cứ nhói lên mỗi lần co bóp. Chết tiệt! Mình cần ra ngoài!

Chàng trai làm tôi vương vấn...

Dù chăm chú nhìn vào trang sách đang đọc nhưng tôi không thể ngăn lại việc mình cứ liếc sang trái, phía chàng trai phục vụ bàn đang đứng. Tôi đã làm việc này được một tuần. Không quá lộ liễu. Tôi nghĩ vậy. Vì chưa lần nào tôi bị bắt quả tang. Bỗng anh ta vút mạnh chiếc tạp dề và bỏ ra ngoài giận dữ. Tôi cứ ngỡ mình bị phát hiện. Thật xấu hổ! Nó không giống với con người của tôi chút nào. Tôi không thích những trò lén lút. Nếu anh ta không lôi tôi vào bằng việc cứ nhìn trộm tôi thì tôi sẽ không bao giờ bị phơi nhiễm. Giống như việc cơn giận dữ của anh ta đang lây truyền sang tôi lúc này! Chết tiệt. Tôi rời khỏi quán.

Lang thang dọc con đường hoa sữa lúc này làm An thấy dịu hơn. Vĩ đã không còn đi bên cạnh An mỗi ngày.

"Chính tôi là kẻ đã gạt anh ra, làm anh đau khổ. Nỗi cô đơn mà tôi đang mang luôn là hình phạt thích đáng nhất. Tôi chọn cách đi một mình dù không dễ dàng gì".

Hai tên thanh niên lạ đi lừ lừ từ phía đối diện. "Sẽ không may với mình đây". Một luồng điện lạnh người. Lo lắng. An vẫn bước tiếp. Sau đó là giằng co. "Bọn khốn!". An nhớ tới một người. Người lạ. Giúp! Làm ơn. Cổ họng cô đau rát.

Vội vàng bỏ đi nên Quân chọn cách đi bộ. Công việc bận rộn ban ngày lấy đi của anh thói quen đi dạo. Anh cứ đi vì chưa xác định rõ đích đến. Quân cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là anh hùng bất đắc dĩ nếu không thấy cảnh tượng ngay trước mắt.

- Bọn khốn! Thả cô ấy ra!

Đai đen karate giúp Quân tự tin hơn được chút để lao về phía hai thằng khốn đó. Anh cũng không rõ mọi việc sau đó ra sao, chỉ biết rằng người bỏ đi là chúng. Con giận dữ lại kéo đến.

- Đầu óc cô sao thế? Cô phải hét lên để người khác còn biết mà đến giúp! Đây chẳng kêu ca một từ. Cô bị câm chắc!

Quân quát An khi cô ấy đỡ anh đứng dậy. Câu nói cuối cùng của anh như luồng điện khiến An khựng lại. *"Tệ thật! Mà y la mắng gì? Cô ấy là người bị hại mà! Thằng khốn"*. Những câu la mắng chửi rủa chính mình vang lên trong đầu cũng làm Quân bất động. Những giọt nước bắt đầu rơi. Chúng rớt trúng tay anh ngân lên tiếng tách, tách.

"Tôi xin lỗi vì đã khiến anh bị liên lụy nhưng những gì anh nói cũng làm tôi đau. Vậy là chúng ta hòa. Không ai nợ ai. À quên, anh nói đúng, tôi bị câm".

Tờ giấy được xé ra từ quyển sổ nhỏ một cách không thương tiếc. Giờ thì nó nằm gọn trong tay Quân. An bỏ đi.

Bất chợt, hương trà gừng vương vấn đâu đây. *"Trà gừng! Là cô ấy!"* Quân vội vàng bò dậy, đuổi theo An.

Anh không ngờ An không nói được và càng không ngờ hơn họ lại có cuộc trò chuyện trong hoàn cảnh trớ trêu như thế này.

- Tôi xin lỗi! Cô đừng bỏ đi. Tôi không cố ý làm cô buồn nhưng giúp đỡ cô là tôi hoàn toàn cố ý cũng như việc bọn khốn kia cố ý đánh tôi. Cô không sao chứ? Cô có bị đau ở đâu không?

Cứ như vậy, Quân giữ chặt tay cô gái lại và hỏi han một cách cuống cuồng mà quên mất rằng An không nói được.

Chết tiệt! Tôi lại quên mất!

Tôi nhận ra người đang lo lắng cuống cuồng đến lóng ngóng trước mặt tôi đây là anh chàng bồi bàn trong quán trà. Chính là người mà tôi đã nghĩ đến trong lúc đó! Tại sao là anh mà không phải là Vĩ? Tại sao chứ? Bao nhiêu đau đớn trong lòng, bao nhiêu mất mát được đè nén bấy lâu nay sau ngày xảy ra vụ tai nạn khủng khiếp đó chợt bùng ra, vỡ òa hóa thành những giọt nước mắt. Xin đừng khóc, đừng rơi! Xin đừng!

Trà gừng cứ khóc nức nở. Tôi đứng chết trân. Tại sao cô khóc? Sao cô lại mang nỗi đau vô hình nhiều như vậy. Nhìn cô gái trước mặt tôi nhỏ bé và cô đơn biết bao! Em cứ khóc rồi lắc đầu cho những câu hỏi lửng lơ ngoảng trước đó của tôi. Tôi muốn ôm em. Thật sự và chân thành.

- Có tôi ở đây! Mọi chuyện qua hết rồi. Qua hết rồi.

Ấm áp.

Thật ấm áp!

Quân ôm An dịu dàng trong vòng tay của mình.

Những ngày sau đó, An tới quán trà nhiều hơn. Họ bắt đầu có những cuộc nói chuyện qua cuốn sổ. Thế nhưng Quân chưa một lần hỏi An về chuyện khủng khiếp gì đã xảy ra. Anh sợ làm cô tổn thương nên quyết định chờ. Khi An muốn nói, sẽ nói thôi. Quân vẫn sẽ tiếp tục chọn chọn cách đợi chờ nếu không có một ngày An đột ngột mất tích. Anh hoang hoải chờ mong, vô vọng trong kiếm tìm. Anh không biết một chút gì về cô ngoài cái tên cùng công việc là dịch sách.

Tôi sẽ yêu em theo một cách khác...

Tôi vẫn sẽ chọn cách đi bên cạnh em cho đến khi một ai đó xuất hiện, cứu giúp em vượt thoát khỏi nỗi cô đơn của chính mình dù em đã gạt tôi ra nếu em không khóc thật nhiều vào hai tuần gần đây. Bên tôi, trước mắt tôi, em chưa bao giờ khóc kể cả vào ngày em biết mình bị cướp đi giọng nói và mất đi người thân yêu nhất trong đời là ba mình. Em cứ như vậy, thu mình, lằm lũi, cô đơn để chống chọi với tất cả. Em chọn cách một mình để vượt qua mà không cần một ai. Mẹ em và tôi, em đều không chọn để đi cùng em qua nỗi đau. Tình yêu của tôi dành cho em không thể bù đắp lại mất mát mà thậm chí nó lại là gánh nặng với em khi em cho rằng một cô gái khuyết tật như em không xứng đáng để đón nhận nó. Vậy mà em đang khóc. Em muốn tôi tới nhà đón em để cùng đi dạo nhưng sau đó em lại luôn muốn khóc một

mình. Nhìn em từ phía sau, trái tim tôi bị bóp nghẹt mỗi khi bờ vai nhỏ đó run run. Tình cảm của tôi bị chối bỏ. Tôi bất lực. Nhưng để biết tại sao những giọt nước mắt em rơi, tôi sẽ tìm hiểu vì tôi biết một ai đó đã bước vào được thế giới của em. Chàng bồi bàn tên Quân nào đó cùng quán trà Vấn vương.

Vĩ tìm gặp Quân tại Vấn vương trong một buổi chiều nhàn nhạt nắng. Không ai rõ điều gì đang xảy ra giữa hai chàng trai đó. Im lặng. Trôi miên man trong dòng suy nghĩ của chính mình. Một giọng kể đều đều vang lên như từ cõi xa vọng về.

“Ba cô ấy mất trong một vụ tai nạn giao thông cách đây hai năm. Ông ấy chở An đến nhà sách. Một chiếc xe ô tô điên được điều khiển bởi một tay tài xế say rượu đi ngược chiều đã lao thẳng vào hai bố con. An bị hất ra khỏi xe còn ông ấy nằm kẹt dưới gầm xe và chết ngay tại chỗ. Sau đó kéo theo một vụ tai nạn khác. Do khoảng cách của chiếc xe lam chở những đoạn sắt nhỏ đi phía sau xe của hai bố con quá gần nên chú lái xe lam đó không kịp dừng lại. Một cái bẻ lái, những đoạn sắt văng vãi. An bị thương khi va vào chúng. Sau đó dây thanh quản bị thương. Cô ấy mất đi giọng nói. Dằn vặt, dày vò và tự nhận mình là một kẻ tội đồ gây ra cái chết của ba. An sống khép mình. Không gặp gỡ và giao lưu với bạn bè như trước kia. Cô ấy xin nghỉ việc, chuyển sang dịch sách. Chính là để giúp đỡ mẹ thêm trong cuộc sống. Tôi là kẻ thất bại trong cuộc tình này. Tôi bất lực khi cố gắng mang nụ cười trả về cho An. Nói tất cả những điều

này, không phải tôi đang giúp anh mà tôi đang giúp chính mình. An hạnh phúc. Tôi cũng hạnh phúc. Đừng làm cô ấy khóc nữa! Tôi sẽ đấm anh nếu điều đó vẫn xảy ra. Tình yêu mang đến cho con người hạnh phúc khi trái tim và lý trí đồng thuận. Nhưng sẽ là khổ đau khi chúng hục hặc, mâu thuẫn. Anh hãy giúp cô ấy giải quyết những bất đồng đó đi. Mọi chuyện sẽ tốt thôi”.

Vì lạng lẽ kết thúc cuộc nói chuyện. Để lại tờ giấy ghi chép địa chỉ nhà An, anh rời khỏi Vấn vương. Cười. Anh vẫn yêu An nhưng đã yêu An theo một cách khác. Có nhiều lúc tưởng chừng bế tắc, ngõ cụt, là không thể yêu nữa nhưng cuối cùng vẫn là khi có thể, hãy yêu, tiếp tục.

Quân tìm đến nhà An cũng là lúc An vừa rời khỏi nhà. Anh lạng lẽ đi phía sau cô. Lại dáng vẻ nhỏ bé, lăm lăm đến cô độc. Đến khi bờ vai đó rung thì sự đợi chờ của Quân cũng chạm tới giới hạn cuối cùng. Anh bước nhanh và nắm giữ. An ngỡ ngàng, muốn bước.

- Em còn định chạy trốn đến bao giờ? Em bỏ lại anh một mình với đồng câu hỏi tại sao như một đứa trẻ với đồng đồ chơi của chính mình. Tình yêu của anh làm em ghê sợ như vậy ư? Hay anh phải bị câm, bị điếc hay bị mù thì anh mới xứng đáng với tình yêu của em? Em ác lắm! Ngốc nghếch và bướng! Em biết không, tình yêu được tạo nên từ hai phía thì bản thân nó đã tròn đầy, không khiếm khuyết rồi em ạ. Đừng nghĩ mình có khiếm khuyết mà gán định nó vào tình yêu! Anh yêu tất cả những gì em có giống như cách mà bố anh yêu mẹ anh vậy. Bà cũng là người khuyết tật nhưng tình yêu của bà

thì tròn vẹn và luôn luôn dong đầy! Hãy yêu anh khi em còn có thể, được không em?

An thấy mâu thuẫn dường như được Quân gỡ bỏ. An không muốn anh phải làm những việc điên rồ vì suy nghĩ ích kỷ của mình. Quân nói đúng. Tình yêu của cô dành cho Quân luôn tròn vẹn. Yêu anh không chỉ là khi có thể mà là mãi mãi. Những giọt nước mắt. Một nụ cười, một cái gật đầu và một nụ hôn ấm áp.

Dừng chân...

Em ngủ gục ngay tại bàn học của mình. Phía trước là máy tính nhỏ với trang bản thảo hoàn thành. Dù chiều nào tôi cũng đến gặp em, pha café cho em nhưng em cứ mãi miết với câu chuyện của riêng mình. Tôi biết em đang chạy trốn hiện thực, bỏ lại tôi cùng mối rối bời mà em luôn chọn cách cắt bỏ. Em đã cho An và Quân một cơ hội để tiếp tục cuộc tình vậy tại sao với chính mình thì lại không? Một tiếng thở dài.

- Anh đến khi nào vậy?

- Anh vừa đến! Em đang ngủ ngon nên anh không muốn đánh thức em.

- Vậy ư? Anh đợi em! Hôm nay để em pha café mời anh.

- Khoan đã! Chúng ta nói chuyện đi. Trước khi có café.

- Vâng!

- Hãy cho chúng ta một cơ hội giống như em dành cơ hội cho Quân và An.

- Làm sao em có thể! Anh làm trong ngành công an.

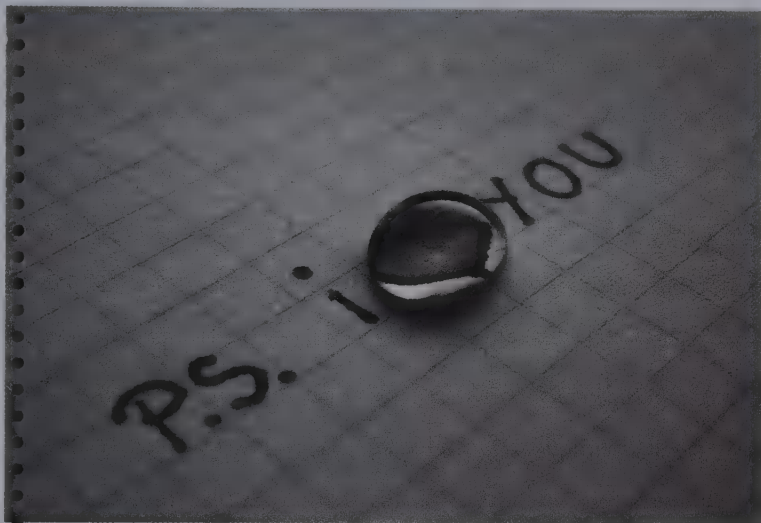
Anh biết chắc rằng nếu lấy em, họ sẽ phải điều tra lý lịch ba đời nhà vợ. Trong khi bố em lại đi tù. Điều đó sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh. Em không muốn như vậy.

- Công việc hiện tại làm anh yêu thích nhưng chưa đến mức khiến anh vì nó mà phải từ bỏ tất cả. Mọi chuyện rồi sẽ được giải quyết nhưng em đừng chọn cách buông xuôi. Yêu thương để làm cuộc sống tốt đẹp hơn chứ không phải là gánh nặng như em nghĩ. Không tiếp tục làm công việc này thì anh sẽ có cơ hội được cùng em tiếp tục cuộc hành trình cùng với những công việc khác. Công việc có thể tìm được và dễ dàng thay thế nhưng tình yêu thì khác em ạ. Đánh mất là mãi mãi.

Kết thúc cuộc nói chuyện vẫn là café nhưng sẽ không có ai bỏ đi. Nếu yêu thương có thể dễ dàng từ bỏ thì tôi nghĩ nó không còn là yêu thương chân thành. Tôi vẫn uống café mỗi ngày cũng như yêu anh mỗi ngày. Từ bỏ chưa bao giờ là dễ dàng, nhất là khi đã yêu và say, giống như café vậy.

Hãy yêu khi còn có thể

Cảm xúc của bạn!

A series of horizontal lines for writing, resembling a notebook page.

Vị nhạt của tình yêu

Hoàng Quân

Trong chiếc bánh tình yêu, gia vị nhạt cũng đóng vai trò rất quan trọng. Bởi vì nếu không có vị nhạt thì làm sao chúng ta biết được vị ngọt ngào của tình yêu sẽ như thế nào.

*

* *

"Reng Reng..."

Tiếng chuông cửa reo lên làm nàng bừng tỉnh. Chỉ cần nằm trên giường nàng cũng biết người đang đứng ngoài cửa là anh - người yêu của nàng hay nói rõ ràng hơn là người yêu ở thì hiện tại bởi vì anh cũng không phải là người đầu tiên và cũng sẽ chẳng phải là người cuối cùng, nàng nghĩ vậy.

Là một người thừa hưởng tính cách khó hiểu nhất trong 12 cung hoàng đạo - Thiên Bình, tình yêu đối với

nàng giống như một lớp kem trên miếng bánh gato vậy, có thì ăn sẽ ngấy nhưng không có thì sẽ rất nhạt miệng. Từ mối tình đầu tiên cho đến bây giờ, nàng luôn là người chủ động nói lời chia tay trong tất cả những mối quan hệ mà nguyên nhân chủ yếu cũng chung quy ở một chữ: Nhạt. Liên tục nhắn tin, gọi điện ư? Nhạt. Bận rộn công việc, tôn trọng sở thích riêng tư không chủ động liên lạc ư? Nhạt. Tóm lại, người có thể chiều nàng và xứng đáng để nàng yêu là người đủ nhạy cảm mỗi khi nàng cần một người ở bên và đủ thông minh để tránh xa mỗi khi nàng muốn một mình, ít nhất cũng phải như vậy.

- Anh biết em dậy muộn không kịp nấu cơm nên mua Pizza, món mà em rất thích để hai đứa mình cùng ngồi xem phim và ăn đây này.

Anh nói với một giọng vui tươi khi nàng ra mở cửa. Là một Thần Nông điển hình, anh là một người luôn luôn làm cho người yêu đắm chìm trong cảm giác thăng hoa của tình yêu. Một ngày của anh không bao giờ có thể thiếu được những tin nhắn lúc lúc bình minh và hoàng hôn, những cuộc gọi chỉ để biết người yêu mình có đang ăn ngon không và những nụ hôn gió nhẹ nhẹ khi gác máy. Nồng cháy - Chỉ có thể dùng từ này để nói về tình yêu của anh dành cho nàng.

- Tại sao anh đến mà không nói với em? Anh làm em bực mình quá!

- Em bận à? Vậy thì cứ đi đi. Anh sẽ không bao giờ ngăn cản em làm những điều em muốn - Anh nói với một chút buồn trong đôi mắt.

- Em không thể làm như vậy. Nếu em làm như vậy, anh sẽ cảm thấy khó chịu. Có thể anh đủ bao dung, nhưng chính em cũng không đủ vô trách nhiệm để người yêu mình cất công mua bánh đến rồi lại về như vậy và đằng nào em cũng sẽ bực mình vì vô tâm với anh hoặc thất hứa với hội bạn thân, thế nên anh không phải buồn đâu.

Nàng nhìn sâu vào trong mắt anh. Phải, anh đã hủy hoại buổi sáng chủ nhật cuối tuần của nàng và cả cảm giác háo hức của chính anh nữa.

- Anh hiểu rồi.

Và hai người cứ thế ngồi xem hết bộ phim trong yên lặng.

- Chúng ta dừng lại ở đây đi anh.

Nàng đã muốn nói câu này với anh từ rất lâu, lý do cũng thật đơn giản và như những lần khác, nhạt. Anh là một người điềm đạm, ấm áp và quan tâm như thể nàng là người con gái cuối cùng còn sót lại trên trái đất và trách nhiệm của anh là phải nâng niu "vật báu" đó. Anh là một người rất tốt, từ hồi mới yêu nhau nàng đã biết điều này và đến bây giờ vẫn như vậy. Nhưng tình yêu của anh giống như một bãi biển rất đẹp, xanh và trong song chỉ thiếu một thứ là sóng. Phải, người được tắm mình trong bãi biển đó lúc đầu sẽ thấy rất tuyệt vời nhưng nếu ngâm mình lâu trong đó thì sẽ cảm thấy nhàm nhạt vì không có cái cảm giác thích thú, vỡ òa khi từng cơn sóng vỗ vào mặt, cay sè mắt nhưng vẫn hồi hộp và thích thú chờ đợi những cơn sóng khác ập đến.

Nàng cần những cơn sóng trong tình yêu - những cảm giác hờn giận, ghen tức, chờ đợi nhưng với anh thì những điều đó thật xa vời.

*

*

*

Đã một tháng kể từ hôm cuối tuần và cũng là lần cuối cùng nàng gặp anh. Không điện thoại, nhắn tin, email. Đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện này. Nàng gọi điện nhưng thuê bao của anh không liên lạc được. Ban đầu nàng ngỡ là mình bấm nhầm số? Không phải. Hay kẹt mạng? Cũng không thể kẹt mạng cả tuần được. Nàng lo sợ anh xảy ra chuyện gì. Nàng lo lắng, cũng phải thôi vì trước giờ chỉ có anh là phải lo lắng cho nàng chứ chưa bao giờ ngược lại.

Nàng là một cô gái ưa thích sự bất ngờ, nhưng là sự bất ngờ nằm trong tầm kiểm soát. Có nghĩa là trước khi điều bất ngờ đó xảy ra, nàng sẽ nói ra nó trước khi người kia kịp làm điều bất ngờ. Còn với sự việc kiểu như thế này, một cô gái nửa logic - nửa lãng mạn như nàng không thể chấp nhận.

23 giờ 59 phút. Nàng ngồi trong quán bar quen thuộc nhìn dòng người hối hả đi lại bên dưới. Cũng chỗ ngồi này, cũng giờ này sáu tháng trước, nàng đã được tỏ tình bằng một câu siêu dễ thương: *"Nếu em không yêu anh, anh muốn chúng mình là bạn vì sớm thôi, em sẽ nhận ra rằng chúng mình được sinh ra để làm người yêu của nhau. Vậy thì, thay vì mất khoảng thời gian vô nghĩa đó, chúng mình yêu nhau đi em"*. Nàng mỉm cười, nhận

ra rằng khi ở bên anh, nàng đã rất muốn thử giận dỗi nhưng không có cơ hội. Nàng nhớ anh, nhớ lần đi chơi trên cầu Long Biên lồng lộng gió, nhớ buổi tối ngắm hoàng hôn ở chân cầu Chương Dương rực rỡ ánh đèn, nhớ giọng nói trầm ấm, nhớ ánh mắt ấm áp.

Nàng bật khóc. Nàng đã từng muốn xa anh, đã từng coi thường sự quan tâm, và muốn thoát khỏi sự kiểm soát của anh. Bây giờ, khi đã thỏa mãn, nàng lại cảm thấy cô đơn. Con người thật kỳ lạ, chỉ khi đã mất rồi mới nhận ra cái vừa mất quan trọng với mình như thế nào.

Con người gắn bó với nhau bằng một sợi dây vô hình, chôn sâu dưới những thứ chẳng có gì quan trọng. Thông thường, chúng ta không nhận ra sự tồn tại của nó, nhưng vào một lúc thích hợp, sẽ có người cảm nhận được sợi dây vô hình kia. Cảm nhận được nỗi cô đơn của chính mình trong nỗi cô đơn của người kia.

- Xin lỗi, có một quý ông muốn mời chị một ly?

Tiếng người bồi bàn vang lên đằng sau. Tất nhiên, khi mà bạn trai còn chưa biết ở đâu thì nàng không có tâm trí để gặp ai hết.

- Anh nói lại với người kia là tôi không muốn tiếp chuyện với ai cả.

- Anh ta cũng biết chị sẽ nói câu này nên nhờ tôi chuyển lời với chị là ly rượu này kỷ niệm sáu tháng yêu nhau.

Không đợi người kia nói hết câu, nàng vội quay về phía sau, trước mắt nàng là một hình ảnh quen thuộc, cái vóc dáng dong dỏng cao đã gắn bó với nàng suốt sáu

tháng qua đang ngồi một cách lặng lẽ đằng sau nàng từ lúc nào. Thật trớ trêu, nàng đã tìm mọi cách liên lạc suốt một tháng qua nhưng kết quả chỉ là con số không, vậy mà... Nàng lao về bàn của anh, đôi mắt ngân ngấn nước, và có lẽ vì chờ nàng kìm chế cảm xúc nên một lúc sau anh mới cất lời:

"Chắc em tò mò muốn biết lý do anh biến mất suốt một tháng qua đúng không? Và em đã nghĩ trong suốt thời gian vừa rồi là anh bị mất máy? Đổi số? Gặp tai nạn? Vân vân và vân vân. Anh không bị làm sao cả em yêu ạ. Anh chỉ muốn rời xa em một thời gian để đánh giá lại mối quan hệ của chúng ta. Hôm cuối cùng khi ăn pizza ở nhà em, anh thực sự rất buồn. Anh cảm thấy sao mà em và anh xa nhau đến vậy. Chúng ta ngồi cạnh nhau nhưng suy nghĩ thì xa nhau vời vợi. Anh quan tâm đến em quá thì em lại chán. Anh mặc kệ thì em lại nói anh không yêu. Anh chẳng biết phải làm thế nào cả. Cuối cùng mới nghĩ đến cách biến mất một thời gian.

Anh vẫn đi làm và gặp gỡ bạn bè nhưng anh dặn họ là không được nói cho em biết anh ở đâu. Anh ở nhờ nhà một người bạn cũ, hàng ngày sau khi đi làm về anh đi dạo lại những chỗ quen thuộc của chúng mình. Anh đi lại cầu Long Biên để cảm nhận từng cơn gió đang thổi vào lồng ngực mình, đó là ngày 14/2 đầu tiên của chúng mình. Anh trèo xuống chỗ bãi đá Chương Dương, địa điểm bí mật của chúng mình để ngắm lại những ánh đèn neon lấp lánh treo trên cầu, đó là lần kỷ niệm 100 ngày chúng mình yêu nhau và anh đi lại con đường quen thuộc

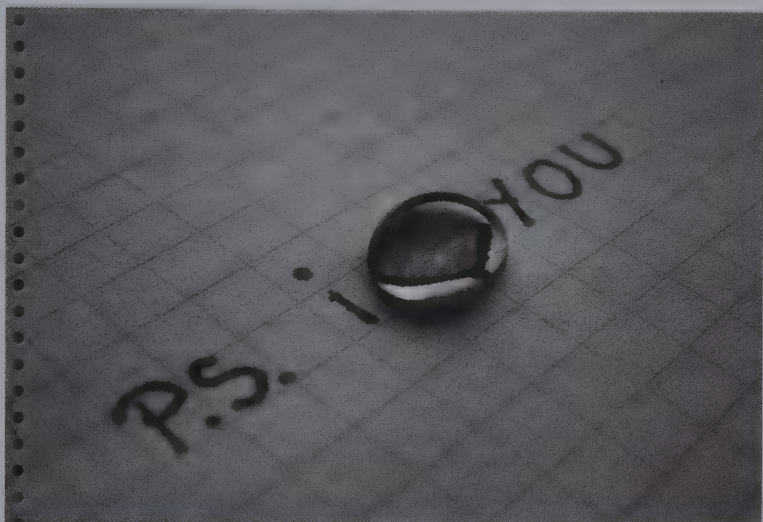
dẫn đến nhà em. Phải, anh vẫn bí mật ngắm em đứng dưới ban công, chỉ có điều anh nấp dưới tán cây lộc vừng nên em không thấy. Anh biết em có thói quen là trước khi đi ngủ sẽ ra ban công ngồi nhâm nhi cùng cốc trà mạn. Em ngắm sao còn anh ngắm em.

Anh nhận ra một điều, em yêu ả đó là có thể anh không là người đem lại cho em một tình yêu đầy bất ngờ và thử thách như em mong muốn, nhưng anh sẽ luôn xuất hiện khi em cần anh nhất. Anh tin rằng yêu mới chỉ là một nửa con đường, bởi vì yêu chỉ là một cảm xúc mà cảm xúc thì có thể thay đổi từ người này sang người khác. Thấu hiểu và tin tưởng mới là đoạn cuối của con đường tình yêu. Chúng ta có thể yêu nhiều người nhưng chỉ có thể tin tưởng duy nhất một người trong cuộc đời, và người mà em có thể đặt trọn niềm tin là anh".

Nàng đứng đó, nhìn anh mà hai khóe mắt rung rung. Đến bây giờ nàng mới nhận ra rằng: "Trong chiếc bánh tình yêu, gia vị nhạt cũng đóng vai trò rất quan trọng. Bởi vì nếu không có vị nhạt thì làm sao chúng ta biết được vị ngọt ngào của tình yêu sẽ như thế nào". Nàng ôm lấy anh thì thầm:

- Mình về nhà nhé anh.

Hãy yêu khi còn có thể

Cảm xúc của bạn!

Hạnh phúc của cảm chướng

An Phương

Tình yêu là không thể cưỡng cầu. Thứ cho đi không hẳn là mất đi hoàn toàn mà chẳng nhận được hồi đáp. Ít nhất, ký ức còn mãi lưu giữ những gì hạnh phúc và êm đềm nhất. Có chăng, hãy xin lỗi chính mình vì đã quá yêu một người, yêu đến mức quên cả bản thân. Có thể vết thương lòng sẽ khó hồi phục, nhưng em vẫn cần sống, phải sống. Không phải cho người khác mà cho chính em.

*

* *

Lần đầu tiên khi tôi gặp em là một chiều nắng tháng 5, Sài Gòn hoa lệ ồn ã như nhòe đi hẳn trong nụ cười của em.

Em đưa tay hứng cái gì đó, ánh mắt nâu đen thăm

thắm đượm buồn sương khói như bùng sáng. Tôi ngược mắt và nhận ra những hạt mưa đang bay lượn khắp bầu trời. Thì ra, em đang ngắm chúng. Ở Sài Gòn đã lâu, nhưng chưa khi nào tôi nhận ra những cánh hoa xoay khi chao lượn giữa trời lại có một vẻ đẹp mơ màng, giản dị mà lãng mạn đến thế. Giữa dòng chảy nhộn nhịp không ngớt tiếng xe cộ qua lại và mùi khói xăng, bụi đường kèm hơi nóng hầm hập như thiêu đốt của mùa hạ. Em như một chấm lặng trong trẻo hiện lên phá vỡ bố cục ấy.

Xe vẫn chạy, qua khung cửa kính, tôi thấy em vẫn đứng đó, mỉm cười ngây ngô như những đứa trẻ thơ dại, đôi mắt ánh lên niềm vui thích kỳ lạ, những sợi tóc bị gió thổi tung lên phấp phới bên bờ vai. Trong ánh chiều chênh chếch, bóng em nghiêng nghiêng hao gầy quanh những cánh hoa xoay lá tả rơi rụng. Lúc ấy tôi chỉ nghĩ, có lẽ dân tỉnh lẻ mới đến, những tâm hồn non nớt qua thời gian để bắt buộc thích ứng với hoàn cảnh sống khắc nghiệt sẽ phải quẳng sự ngây thơ ấy đi, phải già đời, phải lọc lõi nhiều hơn, hoặc cuộc sống chính nó sẽ đào thải những tâm hồn ấy. Để tồn tại ở một thành phố cạnh tranh cao, hoặc đánh mất chính mình, hoặc không gì cả.

Một thoáng vô tình ấy đọng lại trong tôi không quá ba giờ đồng hồ, những dự án, lịch trình công việc như cuốn tôi vào vòng xoáy của giao dịch, của những vụ làm ăn lớn nhỏ. Tôi dường như quên bằng cô gái có ánh nhìn trong trẻo với những cánh hoa xoay rơi e lệ bên đường hôm ấy.

Rồi lại bất ngờ gặp lại em trong một cơn mưa chẳng hề báo trước.

59, 58, 57, 56, 55...

Đèn đỏ.

Tôi đang đếm ngược từng giây để đến mức xanh xuất hiện và buồn chán đưa mắt nhìn xung quanh chứng kiến cảnh mọi người cuống quýt giăng bạt, thùng tránh mưa. Nhưng ở trạm đợi xe bus sát bên đường, cô bé mắt nâu đượm buồn lại thẫn thờ nhìn bầu trời âm ỉ mưa giông với nụ cười chênch chếch khoe môi, đôi mắt nhắm nghiền và dường như, trong khoảnh khắc, cô ấy uống nước mưa. Đôi bàn tay trắng nõn đưa lên, hứng những hạt mưa rơi trước mắt, dăm chiêu nhìn những giọt nước chảy vào kẽ tay để những hạt khác rơi xuống bắn tung tóe lên, chẳng rõ đâu là nước cũ, đâu là nước mới. Tiếng còi xe giục giã phía sau như làm tôi bừng tỉnh, vội vàng nhấn ga rời đi nhưng hình ảnh hứng mưa ấy vẫn đọng lại trong tâm trí tôi.

Mấy tháng sau, tôi lại tình cờ thấy em, em làm việc trong văn phòng đối diện nơi tôi điều hành. Từ chỗ làm việc của tôi có thể nhìn thấy em, bóng dáng tất bật với chiếc sơ mi trắng, váy xanh biển. Cô gái đặc biệt đã làm tôi có ấn tượng.

Có lẽ hơn nửa năm rồi, tôi đều nhìn em, từ bên này cửa kính. Và thật ngạc nhiên, cô gái của tôi không những không mất đi tính cách như buổi đầu vô tình gặp gỡ, mà dường như, đó là một phần cuộc sống không thể tách

rời của em, lãng mạn, bay bổng. Quả thực, không hề hợp với nhịp sống tấp nập của Sài Gòn.

Em rất thích mưa, mỗi khi trời mưa, em lại đưa mắt nhìn ra ngoài trời, nơi những cánh chim chao liệng cùng gió, cùng mây, nơi những hạt mưa mãi miết rơi mà chẳng hề biết thân phận mình sẽ đi đâu về đâu.

Một chiều mưa, tôi thấy em ngoài ban công tầng 8, ánh mắt đắm chiêu như nhìn về một nơi xa xăm nào đấy. Thẩn thờ. Những hạt mưa rơi xuống ngày càng nhiều, dày hơn. Em vẫn đứng đó, tay ôm lấy vai, ngửa mặt lên trời, ánh mắt u buồn, trống rỗng. Tôi thấy những giọt nước rơi xuống, nhưng không rõ, đó là nước mưa hay nước mắt của em.

Mẹ tôi bảo, dạo này mày yêu hay sao mà cứ lẩn thẩn thế con trai, không có việc gì cũng ngồi tùm tùm cười một mình là sao? Tôi ngạc nhiên: *"Con thế à?"*. Mẹ tôi lườm nguýt: *"Bố cha nhà anh, mẹ anh tuy già nhưng mắt vẫn tinh lắm nhé. Cũng 30 rồi, mau rồi đưa con bé về ra mắt cho tôi mừng"*. Tôi hỏi mẹ tôi: *"Con gái mà thích mưa thì sao mẹ nhỉ?"*. Mẹ tôi cười: *"Con gái thích mưa là cô gái sống nội tâm, có thể mạnh mẽ đến đâu đi chẳng nữa nhưng sâu thẳm trong tâm hồn lại rất yếu đuối. Mong manh, khắc khoải, hay hoài niệm, buồn nhiều hơn vui"*.

Dừng lại một chút, mẹ tôi nhìn tôi cười ẩn ý: Nếu anh yêu một cô gái thích mưa, hãy đối xử dịu dàng với cô ấy. Đó là những người rất dễ bị tổn thương. Tôi chẳng thể nghe thêm bất kỳ lời nói nào của mẹ nữa, bởi chiều nay chợt có cơn giông. Và, đôi mắt buồn ấy lại

hiện về trong tôi, tôi lại thầm tự hỏi, không biết giờ này, em đang làm gì với những cơn mưa?

Bữa nọ, có việc cần đàm phán mà phía đối tác lại là công ty em đang làm. Có điều gì đó khế vui sướng khi tôi biết tin này, tôi tự mình đảm nhận phụ trách công việc này chứ không giao cho cấp dưới như mọi lần. Thật may mắn khi em cùng trong tổ công tác với tôi, vì chuyện công việc thường xuyên gặp mặt nên tôi cũng có nhiều cơ hội gặp em hơn. Cô bé của tôi: Chuyên viên phát triển bản thảo, 22 tuổi, nhóm máu O, cung Sư Tử, mắt một mí, hiếm khi cười, khuôn mặt mang một nét trầm buồn lãng đãng của con gái kinh kỳ xứ Huế thơ mộng. Em không đi giày cao gót mà chỉ làm bạn với những đôi giày cao cổ cách điệu để bệt ôm gọn bàn chân cổ chân không chừa chút kẽ hở nào. Một cô nàng hơi bảo thủ và khép kín, tôi nghĩ vậy. Em cũng không sử dụng thang máy như mọi người mà lại đi thang bộ, một lần tôi hỏi em: *"An không thích đi thang máy à?"*.

Em chỉ cười, nụ cười hiếm hoi xuất hiện trên gương mặt bầu bĩnh trắng hồng: *"Em đang giảm cân nên đi thang bộ cho khỏe anh ạ!"*.

Tôi ngạc nhiên: *"Người như em cần giảm cân nữa thì thành siêu mẫu mất"*. Về sau, các đồng nghiệp em cho biết, em bị chứng sợ khi đi thang máy nên bắt buộc dĩ lắm mới sử dụng đến nó.

Tôi luôn tìm mọi cách để thân quen hơn với em, nhưng dường như em đang cự tuyệt tôi ngoài biên giới. Chỉ trong quan hệ hợp tác, công việc, những chuyện

khác tuyệt nhiên rất khó mời được em đi cùng, tôi có cảm giác, em luôn giữ khoảng cách với người khác, luôn đề phòng, tự tạo cho mình một đường biên mà không ngoại lệ nào bước vào được.

Cứ thế, tôi dõi theo em, còn em mãi ngăn cách tôi với thế giới của riêng em. Tôi dõi theo em, dõi theo ánh mắt em khi những chiều mưa nhạt nhòa phủ lối, dõi theo bước chân em qua những ngõ phố quanh co dài hẹp của Sài Gòn, dõi theo những ẩn ức u buồn lảng đãng bên những cốc café Nhớ và khóm đồ mi tỏa hương dịu nhẹ mỗi chiều em qua. Em có hay?

Đám cưới một người bạn, tôi lại tình cờ gặp em, có lẽ duyên phận vô cớ nên chẳng đôi lúc ông trời cũng sắp xếp để chúng ta cùng làm phù dâu, phù rể. Em đứng đó, thanh thoát và mỏng manh trong bộ váy trắng voan mỏng. Có điều gì đó nhẹ nhàng len lỏi vào tim tôi, vẻ đẹp thanh khiết, trinh nguyên không tì vết. Đứng cạnh em, tôi thầm nghĩ, giá như hôn lễ của tôi, em sẽ mặc bộ váy cưới dài và lộng lẫy như thế, tôi sẽ chỉ cưới cô gái có nụ cười hiền dịu này mà thôi.

Tiệc tàn, tôi tìm hình bóng em trong muôn ngàn người nơi đây.

Váy trắng, váy trắng, váy trắng.

Tôi thấy em bên vườn tường vỹ của khách sạn, cạnh là một cậu trai tầm thước, hình như đã gặp qua ở đâu đó trong hôn lễ. Tôi không biết họ nói chuyện gì với nhau, nhưng hình như cũng không nói nhiều, họ chỉ ngồi cạnh nhau, lặng lẽ. Cuối cùng, chàng trai đứng lên, cúi xuống

hôn nhẹ vào trán em rồi với một bông đồ mi bung nở mỹ lệ bên vách tường cẩn thận đặt vào tay em. Chàng trai đi rồi, em vẫn thần thờ đứng đó nhìn theo bóng lưng cậu ta, trên tay, bông đồ mi theo gió đung đưa lao xao chực vượt ngã, rơi xuống.

Tim tôi, không hiểu, cảm thấy đau. Em đứng đó như một bức tượng. Chẳng biết em đã đứng đó đến bao lâu, chỉ khi trời nổi gió, những hạt mưa lộp độp tí tách nện xuống mặt cỏ, bụi tường vữa chao đảo nghiêng ngả trong gió. Cánh hoa rụng xuống, bị cuốn lên rồi xoay tròn, là đà lượn xuống đậu lại trên thảm cỏ xanh thẫm. Váy trắng, hoa, như một bức tranh tuyệt tác của thiên nhiên và con người. Bức tranh đẹp và buồn, khắc khoải tâm trạng.

Mưa rơi ngày một nặng hạt, trắng xóa phủ cả đất trời trong tấm màn huyền bí và những thanh âm tí tách như tiếng đàn trữu nặng lòng người. Tôi gạt màn mưa, khoác lên vai em chiếc áo vest, ánh mắt em từ trong朦胧 lung như bừng tỉnh, ngỡ ngàng, nhìn vào đôi mắt em, tôi thấy đủ mọi cảm xúc thay nhau biến đổi: Bàng hoàng, hụt hẫng, xót xa, hoang mang, thất vọng, trống trải, cay đắng, đau xót. Một phút ấy, tôi đã tự mắng rằng điều gì mới có thể làm ánh mắt của em phức tạp chất chứa bao điều khó nói như vậy? Một phút ấy, tôi ước giá mình có thể ôm em vào lòng, ôm thật chặt để xoa dịu nỗi đau trong em. Vì cảm giác sợ hãi bỗng dưng nhen nhóm trong tôi, sợ em sẽ tan biến như những hạt mưa kia, một khi rơi xuống, sẽ vỡ tan, lấp lánh nhưng chẳng bao giờ tìm lại được.

Thế nhưng, em đẩy tôi ra, ánh mắt sững sờ rồi bối rối quay lưng bỏ chạy. Hôm sau gặp lại, mặt em bừng đỏ tận mang tai, ấp úng ngượng ngùng: *"Thực xin lỗi... hôm qua... à.... là em có lỗi ạ, cái áo hôm sau em sẽ giặt sạch rồi mang trả anh ạ. Mong anh thứ lỗi..."*

Tôi bỗng dưng thấy em thật thú vị, muốn nhìn thấy em lúng túng như trẻ con mắc lỗi thế này. Tôi chỉ cười. Em chạy biến đi thật nhanh sau khung cửa. Tôi bật cười, lần đầu tiên thấy em ngượng ngùng như vậy.

Tháng tám, trời mưa dầm nhiều hơn. Sài Gòn cứ chiều lại là đổ mưa rì rào không ngớt. Bầu trời như trầm xuống, nặng nề hơn, ướt sũng bọt nước. Em và tôi, vẫn cách biệt, vẫn giấu kín mình trong lớp áo xa cách như trời và đất dường như có màn mưa mịt mù giăng lối cũng chẳng thể nào nhập lại làm một.

Một chiều cuối tháng, em lao ra khỏi tòa cao ốc trước con mắt sững sờ của mọi người. Thang máy vừa mở cửa, em chạy đi gấp gáp, mặt tái mét, nước mắt lưng tròng, ướt át. Bóng dáng em nhỏ xinh lạc lõng giữa vô vàn xe cộ chật ních giờ tan tầm, lạc mất.

Tôi tìm em, giữa cơn mưa ào ạt cuối hạ, giữa những ánh chớp nhè nhẹ xé rách màn đêm, em lạnh giá và ướt sũng trên chiếc xích đu. Tôi choàng áo khoác lên người em, em ngược mắt nhìn tôi, mái tóc rối bù, đôi mắt ầng ậc nước, là nước mắt. Em thì thầm: *"Yêu một người không yêu mình, phải chăng là quá khó? Chờ đợi một người không yêu mình, phải chăng là quá ngu dại?"*

Tôi im lặng, ôm lấy em, bờ vai mảnh dẻ rung lên bần

bật. Em òa khóc nức nở, giọng nói vỡ òa vì những tiếng nấc nghẹn, đau đớn, xót xa: "Anh ấy cưới vợ nhưng lại chẳng màng đến em, em phải làm gì đây? Ở nơi đây, ngày nhỏ, anh ấy từng nói khi em lớn lên sẽ cưới em làm vợ, em đã tin tưởng, em đã chờ đợi. Nhưng những gì em nhận được chỉ là tin anh ấy thành hôn và xuất ngoại. Vì sao không thể yêu em? Em có đòi hỏi quá đáng gì đâu? Không yêu em cũng được, sao lại phải đi tới nơi mà mãi mãi em chẳng thể nào đến được bên anh ấy, là ghét em tới mức đó sao? Ghét em tới mức không muốn nhìn thấy em nữa sao? Sao lại tàn nhẫn vậy? Nói với anh ấy đừng đi có được không? Em chỉ cần nhìn thấy anh ấy cũng được, chỉ nhìn thôi cũng được, đừng để em không gặp được anh ấy, đừng để em không biết chút ít tin tức gì của anh ấy? Có được không? Có được không?"

Tôi không trả lời được, tôi chỉ biết ôm em, chỉ biết ôm lấy em trong vòng tay tôi, dưới cơn mưa tầm tã ấy, tôi biết em đau nhưng chẳng thể nào làm em bớt đau hơn. Tôi ngược mắt nhìn ánh sáng vàng vọt, mờ nhòe phát ra từ ngọn đèn đường cao áp, những hạt mưa vẫn ồ ạt xối xuống. Lần đầu tiên tôi nhận ra, thì ra mưa rơi đẹp nhất là khi ngắm chúng dưới ngọn đèn đường mờ mờ nhòe nhòe ấy. Thấy lòng mình tĩnh lại hẳn, chỉ có tiếng mưa rơi, và người con gái tôi yêu đang khóc. Lần đầu tiên, tôi muốn cảm ơn Chúa vì người đã để tôi gặp được em vào lúc này.

Tôi đưa em về nhà, phòng em cắm đầy những bông cẩm chướng đã khô. Tôi chợt nhớ, hình như, ngoài đồ

mi thì loài hoa em thích hình như là cẩm chướng. Em rũ rượi như một cái xác không hồn, thảm hại đến đáng thương. Như một bông hoa bị gió mưa vùi dập tan tác.

Ánh mắt trống rỗng, vô hồn, nói năng lung tung. Nấu cho em một cốc nước gừng rồi để em tạm nghỉ. Đôi mắt tôi dừng lại trên bàn đọc sách, ở đó, cạnh cuốn *Hoàng tử bé* đang đọc dở là một bông đồ mi héo khô. Tôi về nhà, gửi mail cho em nội dung một bức thư, không dài, không hoa mỹ, vì tôi là đàn ông.

“Tình yêu là không thể cưỡng cầu. Thứ cho đi không hẳn là mất đi hoàn toàn mà chẳng nhận được hồi đáp. Ít nhất, ký ức còn mãi lưu giữ những gì hạnh phúc và êm đềm nhất. Có chăng, hãy xin lỗi chính mình vì đã quá yêu một người, yêu đến mức quên cả bản thân. Có thể vết thương lòng sẽ khó hồi phục, nhưng em vẫn cần sống, phải sống. Không phải cho người khác mà cho chính em”.

Một tuần sau, vẫn không thấy em đi làm. Người phụ trách mảng bản thảo cũng được đổi, tôi mới biết em đã xin nghỉ việc ở công ty.

Em biến mất đột ngột giữa Sài Thành to lớn nhộn nhịp và đa mang. Em giống như những cơn mưa vùng này, chợt đến, chợt đi chẳng hề báo trước, đem lại cho người ta chút cảm giác mát mẻ giữa khí trời nóng nực rồi đột nhiên biến đi mất tích. Để lại tôi trong lòng chừng yêu thương. Tôi biết tìm em nơi đâu giữa biển người xa lạ này? Biết tìm em thế nào dưới vòm trời

rộng lớn? Cô gái yêu mưa mang đôi mắt nâu sũng nước u buồn màu sương khói?

Tôi quay trở lại quãng thời gian như trước khi em xuất hiện. Công việc và bản thảo. Dự án và hành trình. Thi thoảng, có đôi lúc nhìn lướt qua khung cửa ngày xưa em đã từng ngồi đó, như lại thấy bóng dáng em bận bịu bên chồng chất giấy tờ, như lại thấy đôi mắt em băng khuâng những chiều mưa, như lại thấy bàn tay em trắng mảnh đưa lên hứng những giọt nước mưa lạnh lẽo.

Những mùa hoa xoay đến rồi lại đi, mưa Sài Gòn chuyển mùa. Tôi chẳng thể nào vô tình gặp lại bóng dáng ấy trên vô số cung đường đi qua. Cũng chẳng vô tình bắt gặp một cô bé mắt nai ngơ ngác nào ở chốn thị thành này có những hành động ngu ngơ như em. Phải chăng Sài Gòn giấu em quá kỹ?

*

* *

Bốn năm sau.

Mẹ giục tôi mai mối cưới xin, những bản điệp khúc của bà như tiếng ve mùa hạ. Tôi đã quen nhưng không khỏi phì cười mỗi lần bà chống nạnh giờ quạt chĩa vào tôi sừng sĩa: *"Bố nhà anh, có mỗi cô dâu ưng ý không rước về để nó chạy mất"*. Tôi cười buồn, em đã đi được năm năm, nhanh thật. Thời gian quá phũ phàng cho những gì muốn quên và cố chấp cho những gì phải quên. Có những sự thật không muốn nhắc đến nhưng vẫn hiện diện đâu đó quanh đây.

Em đã xa.

Tháng 12 đến với những cơn mưa ngâu dai dẳng kỳ lạ. Lại là mưa. Sài Gòn năm nay mưa nhiều hơn mọi năm, thời tiết cũng ư trêu cợt con người quá đáng. Tôi giơ tay, hứng những giọt mưa rơi qua khung cửa xe, những giọt nước trong veo lạnh lẽo đậu lại nguyên vẹn trong lòng bàn tay, lạnh lẽo nhỏ giọt rơi rớt qua kẽ tay, vài hạt nước li ti bắn lên đọng lại trên ống tay áo vest rồi nhanh chóng thấm đẫm, để lại những chấm tròn nhỏ trên nền vải muyst đen tuyền. Không gian như dịu lại hẳn sau cái nắng gay gắt ban trưa, có lẽ, sau cơn mưa trời sẽ lại sáng nhưng giữa cơn mưa, trời đất chỉ là một khối hỗn mang mờ mịt gió bụi.

- Ghé qua chợ hoa chút nhé! Còn thời gian không Nam?

- Sếp! Một tiếng nữa mới đến giờ bay! Vẫn chỗ cũ ạ?

- Ừ!

Khách sạn năm nào chứng kiến cuộc gặp em, chẳng biết từ khi nào đã trồng rợp cả sân golf một vườn hoa, cẩm chướng, hướng dương, cúc vạn thọ, sử quân tử và cả đỗ mi. Những luống hoa được vun trồng chăm bón kỹ lưỡng vươn mình mạnh mẽ chống chọi với cơn mưa. Thân hoa yếu mềm rung rinh trước sức nặng của những đợt mưa kéo đến dồn dập, liên tục không ngớt. Cánh hoa mỏng tang run rẩy trước sức ép thiên nhiên, những bông đỗ mi oằn mình chấp chới.

Một chiếc ô khác xuất hiện trước mắt tôi, bàn tay mảnh khảnh khẽ vuốt những hạt nước trên bông hoa

xuống. Chẳng biết từ lúc nào, giác quan của mình lại kém đến vậy. Tôi tự nhủ.

Người đứng trước tôi là một cô gái, cô ta đang ngồi cạnh những khóm đồ mi, vạt váy trắng lấm bùn đất hòa với những cánh hoa trắng muốt của đồ mi ẩm đậm nhạt nhòa giữa buổi chiều mưa gió. Chiếc dù đỏ thẫm che mất khuôn mặt, mưa lộp độp rơi trên tấm vải dù căng giữa những nan kim loại nghe chát chúa, khô khốc.

Lại một người nữa thích đồ mi.

- Em đã không biết là anh cũng thích hoa đồ mi. Đồ mi đẹp thanh thoát nhưng lại là loài hoa của những tình yêu đã chết.

Tôi sửng người, giọng nói này... đã bao năm qua đi nhưng vẫn luôn ngân vang trong lòng tôi. Âm thanh của những chiều mưa rả rích, âm thanh của nắng gió xào xạc, thanh âm của những nỗi đau len lén thở nhẹ mỗi khi đêm về. Thanh âm của em - cô gái cười ngây ngô trước những cánh hoa xoay khi mùa trở gió.

Đôi mắt nâu đen như đầm nước nhìn tôi chăm chú, tiếng mưa rơi rào rạt bên ngoài như muốn nuốt gọn những lời em nói. Nụ cười của em, vẫn sáng trong vô tư như thuở trước. Chợt nhận ra em cười lên trông thật đẹp. Đã cao hơn, đậm thắm hơn trước, và xinh hơn trước.

- Em về rồi sao?

- Em xin lỗi. Em chưa bao giờ rời đi. Chỉ là cần cho mình khoảng thời gian tĩnh lặng.

- Anh...

- Anh đã từng nói, hãy gọi anh bất cứ khi nào em cần. Bây giờ, em muốn nhờ anh một việc, có được không?

- Nhất định rồi!

- Có thể nào tặng em một bó cẩm chương không?

Tôi lặng người, tặng hoa cẩm chương?

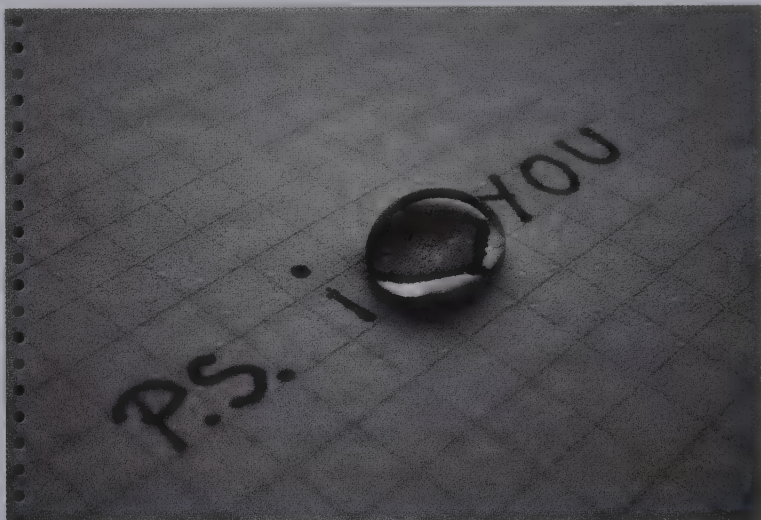
Một ngày cách đây hai năm, từ địa chỉ xa lạ, tôi nhận được bức mail chỉ vỏn vẹn mấy chữ: *"Cẩm chương mềm mại và khuất lấp trong muôn ngàn loài hoa rực rỡ. Như tình yêu thầm lặng, biết đấy nhưng cũng chỉ để đó mà thương nhau lén lút. Cứ cam nín, cứ chôn chặt. Ở bên mà lại chẳng cam tâm. Mong ngóng và bất lực trước sự phũ phàng của duyên số. Ngày nhỏ, em vẫn thường nói rằng, mai này, khi em kết hôn, hoa cưới của em nhất định phải là cẩm chương"*.

Tôi đã nghĩ đó là em, bằng trực giác của một người đàn ông. Nhưng không thể nào tìm cách liên lạc lại được.

Và bây giờ, tôi mỉm cười, dang tay ôm em vào ngực, vùi mặt vào mái tóc dài phả hương sen ngan ngát. Hai chiếc ô nằm cạnh nhau dưới thảm cỏ sũng nước mưa.

Hạnh phúc đôi khi đến từ những điều không tưởng, chờ đợi sẽ không là kết thúc của niềm tin nếu ta thực lòng yêu một người, mà người đó, cũng có ta. Mưa đã tạnh, nắng đã lên rồi.

Cảm xúc của bạn!

Thêm một lần yêu thương

Cua Đá

Hãy yêu hãy sống khi trái tim còn đập những nhịp đập yêu thương. Quá khứ thuộc về ngày hôm qua, nó không mất đi mà sẽ là nơi để ta nhìn lại và biết trân trọng giây phút của hiện tại, trân trọng những gì ta đang có để không vượt mất những điều giản đơn mà lại ý nghĩa trong cuộc đời. Hãy mở cửa trái tim mình để những yêu thương được đọng đầy trong ta.

*

* *

Biển mùa thu dịu dàng, từng tia nắng nô giỡn với làn nước xanh đang phản chiếu một màu ngọc bích xanh mát. Biển ngàn năm vẫn vậy có khi giông bão có khi bình yên, còn ngay lúc này đây biển hiền hòa mát

lành vô cùng. Gió chạy đùa trên mái tóc của cô, gió mơn trớn những ngọn tóc thơm mùi hương chanh.

- *Này! Tóc xoắn gốc nghech!*

Giật mình cô quay lại, là anh là anh thật. Bóng dáng anh mờ hồ nhòa dần trong những giọt nước mắt của cô. Rõ ràng là anh đang chạy theo cô với một nụ cười hạnh phúc.

- *Anh có biết là em đợi anh lâu lắm rồi không?*

- *Anh xin lỗi đã bắt em chờ lâu! Cái này cho em!*

Cô cầm con ốc biển đặt lên tai, tiếng gió, tiếng sóng biển vi vu. Lạc hồn trong cảm giác xa xôi đó chợt cảm giác lạnh buốt tràn mọi nẻo quanh cô, trước mắt cô anh đang dần tan ra, khuôn mặt anh với nụ cười xen lẫn những giọt nước mắt đang rơi nhìn cô. Cô hốt hoảng gào khóc để níu kéo yêu thương đang dần vượt mất trước mắt cô.

- *Đừng! Anh đừng đi!*

Giọt nước mắt tràn ra khóe mi cô. Cô giật mình:

- *Anh đừng đi! Đừn !*

- *Phương Mai! Tỉnh dậy nào! Cậu lại bị hôn mê rồi!*

Cô khó khăn mở đôi mắt đang ngấn lệ nhìn xung quanh, không có ai cả ngoài cô bạn Hiền Anh đang nhìn cô chăm chú và lo lắng.

- *Cậu sao rồi? Cậu còn nhớ ngày hôm qua không?*

- *Sao cơ? Có chuyện gì với tớ à?*

Cậu bỏ đi một ngày điện thoại không liên lạc được. Và rồi có người báo về là cậu bị ngã trên bờ biển.

- *Tớ đã thấy anh ấy rất gần nhưng rồi lại rất xa. Anh ấy đã bỏ tớ đi thật rồi.*

Hiền Anh nhìn cô bạn tội nghiệp đang dờ dẩn trong những giọt nước mắt. Nước mắt cô rơi khi nào không hay:

- *Anh ấy đã thuộc về quá khứ của bốn năm trước rồi. Cậu hãy mạnh mẽ sống lên đừng tự giày vò mình như vậy nữa được không?*

Phương Mai lặng thinh không nói. Đôi mắt ngấn nước của cô nhìn vào khoảng không mơ hồ. Với mọi người tất cả đã là quá khứ rất lâu rồi, còn với cô mọi thứ mới chỉ như ngày hôm qua mà thôi và nỗi đau ấy vẫn luôn âm ỉ như ngọn lửa có thể bùng phát bất kỳ khi nào trong cô.

Vẫn biết là cuộc đời có gặp gỡ rồi chia ly nhưng nếu biết vậy cô sẽ không chọn gặp gỡ bởi ký ức cùng nỗi đau để lại trong trái tim cô là quá lớn. Làm sao cô quên được anh, làm sao cô quên được tình yêu nơi anh. Hình dung anh đã chiếm trọn trái tim cô dù anh không còn bên cô như ngày nào. Cô biết không thể vẽ lại bức tranh của ký ức nhưng những hoài niệm về một tình yêu đẹp thì luôn in dấu đậm sâu trong tâm trí cô. Mỗi khi mệt mỏi hay yếu đuối trước khó khăn của cuộc sống cô lại để cho hình ảnh anh, quá khứ về anh làm nơi tựa gối trái tim nhỏ bé của mình.

Những năm tháng không còn anh bên cạnh, cô cô đơn lắm lui đi về trên những con đường, nhạt lại cho mình những kỷ niệm ngọt ngào lẫn những hạnh phúc giản đơn bên anh. Bầu khí quyến để cô sống chỉ có vậy.

Dường như cô đang để mình tự trôi trong dòng nước mang tên thời gian mang tên cuộc đời này. Đã biết bao lần cô ngồi nơi chiếc bàn quen thuộc trong quán nhỏ và vẫn gọi hai tách cà phê đắng. Từ ngày anh rời xa cô cô mới tập uống cà phê không đường, nó không ngọt như cà phê sữa mà cô hay uống, cô uống những ngụm cà phê đắng để tự cảm nhận rằng anh vẫn còn ở đây, đang ở trước mặt cô, đang uống cà phê và mỉm cười với cô một nụ cười ấm áp.

Quán cà phê - nơi cô và anh cùng nói những câu chuyện về tương lai, những dự định của những ngày hạnh phúc sắp tới nhưng bây giờ chỉ còn một mình cô trầm ngâm nhìn những giọt cà phê đắng rơi tí tách giữa không gian mà nỗi buồn đang ngự trị đặc quánh. Lang thang trong thư viện, cô tìm đọc cuốn sách anh đã tặng cho cô Nếu em không phải là một giấc mơ, và rồi cũng có truyện Gặp lại. Liệu cô có như vậy? Bàn tay cô mân mê cuốn sách. Cô thờ dãi trong những suy nghĩ dang dở chỉ mới chạy qua như luồng điện mà chưa kịp nắm bắt. Nơi nào cũng là hình ảnh anh, những hoài niệm về anh hiện dần theo bước chân của cô trên khắp mọi con đường mang tên ký ức. Cô sống với những ký ức ấy nhưng nhiều khi tự mình luẩn quẩn trong vòng không lối thoát rồi lại tự làm đau mình. Cứ như vậy, chạm vào quá khứ để sống và lại nhận lại những nỗi đau khi thực tại chỉ là nỗi cô đơn trống vắng và cô giam mình trong đó. Đã có khi cô muốn từ bỏ muốn buông lơi ngày hôm qua, muốn anh buông tha trái tim cô nhưng cô lại bất lực trước chính mình.

Ngày tháng cứ đi qua...

Câu chuyện tình yêu về cô và anh vẫn luôn ám ảnh lấy cô từng khoảnh khắc trong cuộc sống. Và cô thường giữ trong lòng rồi khi màn đêm đến trái tim lại bật khóc. Giọt nước mắt nhớ nhung, hối hận vì không thể bên anh trong những ngày anh cần cô nhất theo cô vào những giấc mơ và cả cơn ác mộng.

Thu trở mình mang những cơn gió lành lạnh, Phương Mai lặng lẽ ngắm mọi thứ từ trên ban công. Hiền Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh đưa cho cô một tách trà nóng:

- Cậu ổn chưa?

- Tớ ổn nhưng trái tim tớ lại đầy bệnh thế này.

- Mọi thứ đã là quá khứ, cậu đừng tự làm mình đau nữa, đừng tự cố chấp với chính mình nữa. Ở nơi đó, Thanh Phong cũng không vui khi thấy cậu như vậy đâu.

Phương Mai đáp trả lời khuyên từ cô bạn thân bằng một nụ cười yếu ớt của người mới ốm dậy. Hiền Anh nói cũng phải vì cô ấy đã là bạn tốt và hiểu cô bao năm nay nhưng Hiền Anh đâu là Phương Mai mà thấm được hết những trăn trở trong cô. Cả hai im lặng, dường như họ cùng nhớ đến Thanh Phong - người đã làm hai cô gái gắn lại với nhau bởi một tình bạn cao cả và bao dung.

Ngày ấy ba người là một nhóm, đi đâu cũng gắn với nhau. Hiền Anh biết mình thích Thanh Phong nhưng anh lại có tình cảm với Phương Mai. Cô đã để cho tình cảm non nớt ấy trôi vào quên lãng bằng sức mạnh tình

bạn bền chặt của ba người bấy lâu, cô thầm chúc hạnh phúc cho hai người và luôn sát cánh bên họ bởi với cô tình bạn quan trọng như tình yêu và gia đình vậy. Tình yêu của Phương Mai và Thanh Phong đã trải qua năm năm, cô luôn được sống trong những phút giây hạnh phúc và thầm cảm ơn thượng đế vì đã đặt mảnh ghép hoàn hảo là anh bên cô. Hạnh phúc của một tương lai không còn xa xôi với cô khi cô sẽ sánh bước bên anh suốt cả cuộc đời này.

Vẫn quán cà phê quen thuộc, anh hẹn cô chỉ để nói một lời duy nhất:

- *Mình dừng lại em nhé!*

Cô câm lặng. Mọi thứ trước đây cô tưởng tượng là màu hồng giờ nó xám xịt trước mắt cô với một màu đen. Những giọt nước mắt rơi lạnh gò má cô ngược nhìn anh và chỉ khẽ thổn thức.

- *Tại sao anh?*

- *Chia tay đâu cần lý do cụ thể chỉ vì anh đã hết yêu em. Anh cần thời gian cho riêng mình.*

Cô không cất lên lời nhìn theo bóng anh đi trong chũnh choáng. Tình yêu mà anh và cô trải qua kết thúc trong chóng vánh chỉ bởi giờ hết yêu sao? Cô như rơi vào một cái hố sâu không trọng lượng. Hoang mang. Lạc lối. Giây phút ấy cô quên làm sao được, mỗi khi nhớ lại thái độ lạnh lùng của anh dành cho cô tim cô lại quặn đau. Cô còn chưa hết bàng hoàng để hiểu mọi chuyện và càng hốt hoảng hơn khi anh không liên lạc lại với cô.

Không một câu tạm biệt, không một dòng nhắn, anh để lại sau lưng cô và tình yêu quá lớn cô dành cho anh.

Khắc khoải thời gian cô tìm anh nhưng càng tìm càng vô vọng, tại sao anh lại đối xử như vậy với cô, tại sao anh lỡ vứt bỏ tình yêu và những hạnh phúc về tương lai của hai người một cách thản nhiên và nhẹ nhàng như vậy. Cô cần một lời giải thích từ anh, nhưng cô biết dù sao chăng nữa cô cũng chỉ muốn được nhìn thấy anh bởi nỗi nhớ anh luôn cồn cào trong cô. Đâu đâu cũng là hình ảnh anh thì bắt cô phải chấp nhận sự thật chia tay này như thế sao đành?

Mãi miết tìm anh trong nỗi nhớ, đã có lúc khiến cô tuyệt vọng trong nước mắt. Nhiều khi mệt mỏi cô đã muốn chạy ngược dòng thời gian để trả anh về với quá khứ, với những ngày chưa từng quen chưa từng yêu.

*

* *

10 giờ sáng. Chuông điện thoại reo. Cô mệt mỏi nhấc máy:

- A lô!

- *Hiền Anh đây! Cậu đến ngay nhé...*

Trời, sao lại thế được. Cô hốt hoảng lao ra khỏi nhà trong bộ dạng của một người đầu tóc rối bù, chân trần. Cô lạc lõng:

- *Phải làm sao đây? Sao anh lại thế chứ?*

Nhìn anh bất động trên giường bệnh, trái tim cô như muốn nổ tung, sao anh lại như vậy, sao có thể xảy

ra những chuyện như vậy được. Mọi thứ hoảng loạn trong đầu cô.

- Mai à, anh tưởng lạnh lùng rồi bỏ em nhưng anh đã không thể làm được. Anh không muốn em phải đau buồn khi nhìn thấy anh thế này nên đã nói những lời nhẩn tâm với em. Giờ anh không còn có mặt bao lâu trên thế gian này nữa, anh ngày càng muốn sống và không muốn mất em.

- Không! Chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa đâu anh. Hãy để em bên anh, hãy để bờ vai trái tim em làm chỗ dựa cho anh. Em đã tìm anh bao lâu anh có biết không, em không buông tay anh nữa đâu dù có chuyện gì xảy ra.

Thanh Phong biết mình còn thời gian rất ngắn ngủi, anh gạt đi nỗi đau bệnh tật để luôn mỉm cười vui vẻ bên cô. Họ gắn với nhau trong cả giấc mơ.

Bước thật chậm trên dải cát trắng, cô nép mình vào anh, ôm chặt anh từ phía sau và những giọt nước mắt cô đang rơi:

- Đừng khóc nhé tóc xoăn gốc ghếch!

- Hãy để cho em ôm anh mãi thế này em sẽ không bao giờ khóc đâu.

- Dù sau này có ra sao em cũng phải quên anh đi mà sống hạnh phúc. Em hãy là sóng và coi anh như một cánh én, và một ngày có thể sóng mãi còn nhưng cánh én kia lạc bầy và không nô giỡn cùng sóng nữa.

- Anh đừng nói nữa em không muốn nghe những lời này đâu. Chúng ta sẽ lại như ngày xưa.

Anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô đang run rẩy và gạt những giọt nước mắt còn đọng trên má.

- Sau này nếu em có nhớ anh thì hãy tìm anh ở bờ biển này, nhưng phải hứa với anh em sẽ ra đây ít thôi được không?

Và như thế anh xa cô, xa mãi mãi không bao giờ quay trở lại nhìn cô thêm một lần nữa. Cô đã trách mình vô tâm không bên anh khi anh cần cô khi anh luôn nghĩ đến cô không muốn làm cô chịu đựng nỗi đau nhiều hơn. Cô hiểu rằng tình yêu cô dành cho anh quá lớn làm sao cô gạt được anh ra khỏi suy nghĩ và cuộc sống của mình. Không thể quên khi quá nhớ một ai đó, không thể ngừng nghĩ khi trái tim còn lên tiếng yêu. Và thời gian qua đi, những lá thư cô viết cho anh cũng dày theo thời gian, ngày nào đó khi cô không còn nhớ anh nữa thì cô sẽ ngừng viết những lá thư này. Những lá thư mà cô muốn gửi đến thiên đường xa xôi kia cho anh. Tình yêu đôi khi người khác nhìn vào thật khó hiểu nhưng nó lại là nguồn sống cho những trái tim đang dở vẫn khát khao được yêu.

Niềm tin và hi vọng sống của cô là anh, giờ anh không còn cũng như ngôi sao chỉ đường cho cô vụt mất giữa màn đêm khô khốc và cô lạc mất phương hướng. Đôi bàn tay cô giá lạnh giữa những đêm trời trở gió, cô muốn gục đầu trên đôi vai vững chãi để được ngủ bình yên những giờ tất cả là quá xa vời với cô. Mình cô hoang hoải trốn tìm như lũ khách chạy giữa sa mạc không kiếm được nguồn nước cho mình.

Và rồi dòng thời gian vẫn qua đi.

Vẫn là dải cát trắng ngày nào, vẫn là những con sóng bạc đầu với cánh hải âu trong ráng chiều hoàng hôn nhuộm một màu đỏ rực trên biển, cô lặng lẽ đi một mình, dáng mỏng manh của cô in bóng trên cát, cô như cảm nhận được anh đang rất gần cô, đi bên cạnh cô.

“Cho em nhớ anh thêm lần này nữa thôi anh nhé!”

Giọt nước mắt cô lại rơi. Cô muốn bước ra khỏi miền ký ức toàn nước mắt đó, muốn cất hình anh trong một góc sâu thẳm trái tim để khi nhớ về anh cô cảm thấy đó là bầu trời hạnh phúc chứ không còn là biển nước mắt nữa. Trên tay cô là một thùng giấy được gói cẩn thận. Cô đứng trước biển. Biển mênh mông ôm trọn tâm hồn nhỏ bé của cô như vòng tay anh mà cô đang cảm nhận thấy. Nhắm mắt lại cô thấy một khoảng không bao la và anh đưa tay cười với cô, cô bước đến, bước đến thật gần muốn nắm lấy bàn tay anh... Tiếng sóng biển vẫn ầm ì và tiếng có ai đó văng vẳng bên tai cô nhưng cô không thể nghe thấy gì.

- Tóc xoắn gốc nghếch, cô tỉnh rồi à?

Phương Mai ngơ ngác đây là người thứ hai gọi cô như vậy. Giật mình cô choàng tỉnh, đưa mắt nhìn xung quanh chưa nhận ra điều gì.

- Dù có thế nào cô cũng phải sống chứ! Cuộc đời này còn nhiều thứ tốt đẹp lắm.

- Cái thùng giấy nhỏ của tôi đâu?

Cô hốt hoảng đưa mắt nhìn.

- *Cô không quan tâm mình sống chết ra sao lại quan tâm đến những lá thư đó trước.*

Anh đưa ánh mắt lạ lẫm khó hiểu nhìn cô.

- *Nó là gia tài, là ký ức của tôi.*

- *Tôi đã mang chúng về và đang hong cho khô nhưng chỉ sợ chữ bị nhòe hết thôi. Mà sao trong hòm đó chỉ toàn là những lá thư vậy?*

Phương Mai im lặng hồi lâu không đáp. Đôi mắt cô trĩu nặng mệt mỏi.

- Từ giờ cô đừng hành động ngốc nghếch như vậy nữa nhé! Ngoài kia còn bao nhiêu người muốn sống.

Nghe người con trai xa lạ nói vậy khiến cô bật khóc. Sự sống quan trọng với người khác như vậy, còn cô lại coi đó như một nơi giam cầm, một địa ngục cho mình. Miên man suy nghĩ, cô ngược nhìn anh với đôi mắt buồn sâu thẳm ẩn lệ.

Những ngày tháng qua đi như từng lớp sóng theo thủy triều tràn vào bờ rồi lại cuốn ra biển lớn.

Cô đi bộ trên dải cát trắng miên man này. Tâm hồn tĩnh lặng đủ để thu vào bình minh của ngày mới trên biển. Anh lặng lẽ đi theo sau cô. Ngắm cái dáng mỏng manh mang đầy niềm đau ký ức của cô khiến anh muốn chạy đến bên cô nhưng sợ cô như bong bóng rất mong manh dễ vỡ nên anh chỉ lặng lẽ nhìn cô từ xa. Từ ngày anh cứu cô cũng chính tại bờ biển này, nhìn vào đôi mắt u buồn khắc khoải của người con gái đó khiến trái tim anh vừa thương vừa yêu. Cô ấy đã có cả một quá khứ

quá dài với một người với những nước mắt và hạnh phúc, giờ anh không muốn làm cô khó xử, không muốn cô phải rơi lệ nữa, anh chỉ mong trái tim cô bình yên như mặt nước biển mùa thu những ngày không giông bão, anh chỉ muốn những giọt nước mắt không còn rơi trên gò má cô nữa.

- Em lạnh không?

Anh nhẹ nhàng khoác cho cô tấm áo mỏng. Cô nhìn anh mỉm cười dịu dàng. Họ đi dọc trên bãi cát và trò chuyện vui vẻ khi ánh mặt trời đang dần ló ra.

Thời gian cứ thế qua đi, anh bên cô, anh trở thành người cho cô chia sẻ những buồn vui, đôi mắt anh cho cô sự tin tưởng và bình yên. Anh yêu sự yếu đuối trong con người cô, yêu trái tim son sắt và nhạy cảm của cô. Ngày ngày được nhìn thấy cô khiến anh cũng hạnh phúc rồi. Tình yêu của anh như bản nhạc không lời nhưng trầm ấm, nhẹ nhàng khiến lòng người bình yên khi nghe nó.

Anh cùng cô dạo biển, ngắm những cánh hải âu ngoài khơi xa.

- Em còn viết những lá thư nữa không?

- Em đã thôi viết chúng rồi. Lần đầu tiên anh gặp em chính tại nơi đây, đó cũng là lần cuối cùng em nhớ đến anh ấy.

- Vậy em hãy để quá khứ ngủ yên trong lòng, như vậy cuộc sống sẽ nhẹ nhàng hơn. Mọi chuyện đều giống như con đường bao giờ cũng có một lối để dẫn ta đến một chỗ rẽ mới tốt hơn nếu ta quyết tâm đi.

- Liệu em có làm được không anh?

- Tóc xoăn gốc ghếch phải tin vào chính mình và đối diện với mọi thứ đừng trốn chạy và đừng buông xuôi gì cả. Hãy để tình yêu em dành cho người đó không mất đi mà chỉ trở thành miền kỷ niệm đẹp để khi em nhìn lại em thấy hạnh phúc và mỉm cười với nó.

Cô ngập ngừng nhìn anh.

- Anh biết tình yêu đó trong em như một vết thương lòng, thời gian qua đi nó để lại sẹo nhưng vẫn còn âm ỉ. Hãy tựa vào vai anh khi em thấy buồn và mệt mỏi.

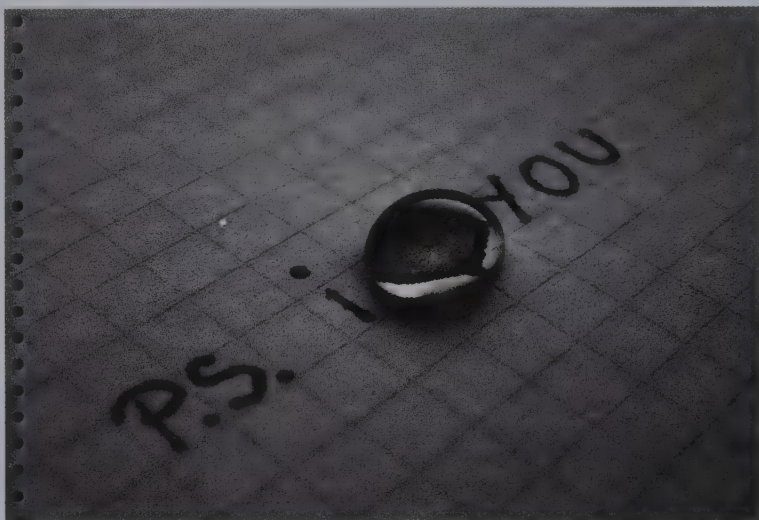
- Em sợ lại làm anh tổn thương.

- Anh sẽ chờ em.

Phải rồi, tình yêu là sự cho đi đâu cần nhận lại, chỉ cần được bên cô, cùng cô đi qua những buồn vui của cuộc đời và trở thành chỗ dựa trái tim cho người mình yêu là điều hạnh phúc với anh rồi. Anh sẽ chờ cô, chờ đến khi nào nỗi đau trong cô ngủ yên, chờ đến khi cô dựa vào anh để cùng đi qua mưa nắng cuộc đời.

Cô nhìn anh nở nụ cười hiền dịu, cô biết đã đến lúc để cho trái tim mình hồi sinh thêm lần nữa. Và họ dắt tay nhau đi về phía xa dải cát trắng ...

Cảm xúc của bạn!

Tình yêu đích thực

Miu Miu

Những bữa tối em nấu cho anh, có lẽ phải bao nhiêu công sức và tình yêu, vậy mà anh phũ phàng với nó. Anh đã sai rồi, anh muốn em quay về bên anh, không phải vì hai đứa nhỏ, không phải vì anh muốn một người nội trợ trong gia đình, mà anh cần em, và anh không thể sống thiếu em.

*

* *

- Chị ơi... Chị ơi...

Vừa nghe tiếng chị An đi học về và chào ông ở buồng bên cạnh, bé Nhi đã chạy ra với chị. An mỉm cười thật tươi, và xòe ngay cho Nhi hai cái kẹo mút mà trên đường đi học về An đã kịp ghé qua cửa hàng mua cho đứa em gái bé bỏng của mình. Nhưng có vẻ đôi mắt

trong veo kia của cô bé 5 tuổi không háo hức đón nhận món quà như mọi hôm, mà lại như có những giọt sóng long lanh trực trào.

- Có chuyện gì thế Nhi? - An ngồi xuống cho đôi mắt mình có thể nhìn thẳng vào đôi mắt bé thơ to tròn kia - Ở trường ai bắt nạt em à? Nói chị nghe xem nào?

- Không - Nhi ấp úng, những đứa trẻ con sắp khóc thường như vậy, chúng hình như không tìm thấy từ ngữ thích hợp cho diễn đạt của mình - Bố... Mẹ...

An như sức tỉnh ra điều gì khi Nhi nhắc tới bố mẹ. Nó liếc sang ông, người vẫn đang mãi xem tivi không nghe thấy cuộc trò chuyện của hai con nhóc, vì ông cũng già và ngễnh ngãng rồi mà. Rồi An kéo tay Nhi vào buồng hai đứa.

- Bố mẹ lại cãi nhau hả? - An đóng cửa lại và hỏi Nhi ngay lập tức.

- Bố mẹ sắp ly hôn rồi! - Nhi òa lên nước nở. - Bạn Bi bảo ly hôn là bố mẹ không ở với bọn mình nữa. - Nhi khóc nức lên, mếu máo như bị ai cướp mất con gấu bông yêu thích.

- Ai bảo em thế?

- Bi bảo.

- Không. Ai bảo em là bố mẹ ly hôn cơ mà? Mà em có hiểu ly hôn là gì không mà nói?

- Ai cũng bảo thế. Hôm nay mẹ đến đón Nhi thấy bố và mẹ bảo cô giáo thế, em nghe thấy thế mà. Mẹ cũng nói với bố thế. Ai cũng nói thế.

- Nhi ngoan. Bố mẹ không bỏ hai đứa mình đâu. Còn ông nữa mà. Bố mẹ phải chăm sóc ông nữa.

- Bi bảo xong chị em mình sẽ phải chia tay nhau khi bố mẹ ly dị. Ông là bố của bố, ông ở với bố. Rồi còn bảo Teddy của em sẽ không được gặp bạn Barbie của chị nữa.

- Ai bảo Bi thế. Toàn nói linh tinh thôi. Em đừng nghe Bi nó nói.

- Bi xem tivi người ta bảo thế mà. Với cả bố mẹ bạn Minh cũng ly dị, bạn ý phải ở với bác. Chị em mình cũng thế hả chị?

- Bi không biết gì đâu. Còn bạn Minh của em là do hoàn cảnh đặc biệt. Có gì em nghe chị nè. Chị lớn hơn Bi và em những 7 tuổi rưỡi lận. Em mà nói linh tinh thì chị ăn kẹo một mình không cho em nữa đấy.

Và cái kẹo như một phép thần xua những giọt nước mắt bay đâu mất ngay lập tức, thay vào đó là tiếng nhõng nhẽo đòi kẹo mút quen thuộc của trẻ con.

*

*

*

An hé cửa nhìn vào phòng bố mẹ. Đã 10 giờ rưỡi. Bố hôm nay lại không về. Mẹ đang cầm tay dì ruột của An và Nhi trong phòng, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi và căng thẳng lâu ngày. Dì đang nói, và cả hai người phụ nữ đều không biết có một cái bóng đang theo dõi mình sau cánh cửa.

- Chị phải bình tĩnh hết mức có thể. Trước hết mình phải nghĩ đến con cái chị ạ.

- Chị đã nghĩ, đã nghĩ rồi chứ. Nhưng chị không thể sống mãi kiểu này nữa. Cứ phải nín nhịn và tha thứ hết lần này đến lần khác vì con cái. Nhưng ai hiểu cho người phụ nữ này không? Nhiều hôm chị ức đến mức chỉ muốn phá tan mọi thứ. Không thể hòa hợp được, không thể sống yên ổn được trong cùng một nhà nếu cứ trong tình trạng này em ạ. Nhiều lúc chị nghĩ phải nhẫn nại, nhưng mà sống không có hạnh phúc, không có tình yêu thì hôn nhân khác nào tù túng? Chị muốn được hạnh phúc, muốn có một người thật lòng yêu thương chị, chứ không phải kẻ suốt ngày chỉ biết chúm mũi vào công việc kia, không phải kẻ hạch sách đòi hỏi đồ ăn tối phải như nhà hàng trong khi không về ăn cơm, cũng không thèm báo một tiếng, cũng không phải kẻ có vợ rồi còn đi lại với người đàn bà khác. Chính anh ta là người phá hoại cuộc hôn nhân này, không phải chị. Con cái rồi cũng phải lớn, chúng rồi cũng sẽ hiểu chị đã vất vả để níu giữ ông chồng tệ bạc này như thế nào. Tại sao cứ phải níu giữ mãi một người không còn tình yêu với mình nữa? Có thể người ta bảo chị nên nín nhịn vì hai đứa, nhưng anh ta đã không muốn thì giữ lại có nghĩa gì đâu? Chỉ càng làm tăng thêm những cuộc chiến vô nghĩa và chỉ làm tổn thương hai đứa nhỏ hơn thôi.

- Kia chị, hai anh chị đã có thời yêu nhau say đắm, đã cương quyết với bố mẹ phải lấy nhau bằng được, sao bây giờ, sao bây giờ chị lại thế?

- Tình yêu đã đến, nhưng hôn nhân đã làm nó kết thúc rồi em ạ. Chị thực sự mệt mỏi và chị cần tự do.

An từ từ bước dần xa cánh cửa. Nó không nhận ra má mình ướt ướt, không nhận ra nó thương mẹ đến nhường nào.

*

* *

- Nhi này, giả sử bố mẹ, giả sử thôi nha, giả sử bố mẹ chia tay thật, thì em thích ở với ai hơn?

- Bố mẹ ly dị hả chị? - Đôi mắt trong veo của Nhi nhìn An đầy bối rối - Chị bảo không phải rồi kia mà.

- Ừ không phải mà! - An vội bào chữa - Ý chị chỉ là Nhi yêu ai hơn, bố hay mẹ?

- Cả hai ạ.

- Nếu phải lựa chọn kia mà?

- Em yêu bố, bố mua đồ chơi và kẹo, bố vẽ cho Nhi nữa. Bố đưa Nhi đi học hàng ngày.

- Ờ - An cúi rồi bỏ ra ngoài, để lại cô em gái 5 tuổi ngơ ngác ôm cả hai con Teddy và Barbie.

*

* *

Một buổi chiều được nghỉ học, An ngồi trong phòng khách chơi với ông.

- Ông ơi, tình yêu là gì hở ông? - An vừa đấm lưng cho ông, vừa hỏi nhỏ.

- Sao con hỏi ông thế? An của ông hôm nay có chuyện gì kể ông à? Con có cảm tình với cậu bạn nào hả? - Ông tủm tỉm cười nhìn cô cháu gái dễ thương của mình.

- Không phải thế - An đỏ mặt ngượng ngùng.

Ông nhìn chăm chú An và hỏi nhỏ:

- Thế sao phải đỏ mặt?

- Không phải mà. Bố mẹ con yêu nhau phải không ông? - An hỏi một câu làm ông nội phải giật mình.

Tự nhiên ông thấy trong mắt một đôi trẻ đứng trước mặt ông trong một buổi chiều như hôm nay, thề sống thề chết phải lấy nhau. "Chúng con yêu nhau. Con yêu cô ấy. Trái tim con đã thuộc về cô ấy mất rồi. Ba hãy đồng ý cho cho con lấy cô ấy. Không có cô ấy con trai ba sẽ không thể tìm thấy hạnh phúc với một ai khác". Và một cái gật đầu của ông, cái khuôn mặt đỏ lựng lên vì ngại ngùng của cô con dâu tương lai, tất cả hiện về.

*

* *

Bố đang ở trong phòng, tìm kiếm một thứ đồ đặc gì đó trước khi tiếng trẻ con đưa người đàn ông ra khỏi trạng thái mộng lung.

- Bố ơi!

Người bố ôm Nhi vào trong lòng, gần hai tuần rồi không gặp con ông đã thấy nhớ con gái rất nhiều.

- Sao bố đi công tác lâu thế? Bố không đón con ở mẫu giáo nữa. Con thích đi đu quay với bố sau giờ tan học cơ. Mẹ không biết là bố hay đưa con đi chơi sau giờ tan học đâu. Con ngoan đã giữ lời hứa với bố rồi này. Mai bố lại đón con và mua cho con và chị hai kẹo mút nhé nhé. Được không bố?

- Nhi này...

Bố chần chừ chưa kịp trả lời thì An bước vào phòng và xà ngay vào lòng bố, ôm luôn cả cô em út.

- Bố ơi bọn con nhớ bố.

Có phải người bố thấy những giọt nước long lanh trực trào ở đôi mắt hai đứa bé, hay là do đôi mắt ông gần lệ?

Có tiếng điện thoại trên bàn kêu bíp bíp. Ai đó nhắn tin cho bố. An với vội tay lấy điện thoại khi ông bố cũng mau chóng với lấy không mong điện thoại rơi vào tay cô bé đã biết đọc biết viết và hiểu rõ nhiều chuyện.

- Con định lấy cho bố mà.

An cười tươi nhìn bố, hai má lúm đồng tiền khoe ra đáng yêu vô cùng. Nếu Nhi thừa hưởng đôi mắt trong veo của mẹ thì An giống mẹ ở nụ cười và đôi má lúm đồng tiền, tất cả gọi cho người đàn ông nhớ đến người con gái mà anh từng yêu sâu đậm thời trẻ. Cô gái có đôi mắt trong veo ấy, nụ cười thiên thần ấy, mẹ của hai đứa con anh.

Tin nhắn trong điện thoại anh cũng của cô ấy, và nó như gõ mạnh vào đầu đưa anh về hiện tại. *"Hôm nay tôi bận. Anh đã về nhà rồi thì để ý cơm nước cho ba và mấy đứa. Nếu muốn đi với cô gái trẻ nào thì hôm nay không phải ngày thích hợp đâu. Tùy anh thôi".*

Người đàn bà ngoa ngoắt, chuyên bới lông tìm vết. Đó không phải cô gái ngọt ngào mà anh đã từng yêu trước đây. Anh đã nói thể với cô trong những cuộc cãi vã gần đây. *"Cái sự quan tâm thái quá của cô đã đi quá*

đà rồi. Những việc trong nhà cô tự quyết đi, đâu cần phải làm phiền tôi trong giờ làm?". Và tất cả mọi thứ diễn ra quá nhanh. Tình yêu không còn. Hôn nhân sắp tan vỡ. Một cô gái trẻ trung hơn bỗng xuất hiện trong đời anh. Và anh bị mang tiếng ngoại tình.

* *

- Em không muốn Teddy với Barbie chia tay phải không?

Nhi lắc đầu quày quảy.

- Thế e cũng không muốn bố mẹ chia tay đúng không?

- Không ly dị!

Nhi nhắc lại ngay tức khắc. An thì không thích cái từ "ly dị" này chút nào, cái thằng Bi đáng ghét đang nhồi nhét cái gì vào đầu cô em gái 5 tuổi này của mình thế, nghe gần gần giống "kinh dị", "kỳ dị" thế nào ấy.

- Thế Nhi phải nghe lời chị nha? Chị có một kế hoạch tuyệt đối bí mật.

Nhi gật ngay tức khắc. Đôi mắt trong veo ánh lên đầy lý thú.

*

* *

- Đói chưa hai con? Mình đi ăn nhé. An sang bảo ông rồi hai đứa thay quần áo nhanh mình đi.

An hỏi lại:

- Ở nhưng hôm nay thứ năm mà bố?

- Thứ năm thì sao hở con? Ông bố lúng túng.

- Hôm nay Nhi... - Nhi ấp úng.
- Hôm nay là tập cuối Pororo mà.
- Pô gì cơ?

An trả lời ngắn gọn.

- Phim hoạt hình trên Bibi mà Nhi rất thích xem bố ạ.
Thế là người bố phải chiều lòng hai nàng công chúa.
Bố hì hục trong bếp, hì hục đọc hướng dẫn nấu món
thịt gà chiên xù.

- Nhi thích ăn gà chiên xù.
- Gà luộc thì sao Nhi? - Ông bố gợi ý.
- Mẹ vẫn hay làm cho ông và chị em con mà?
- Ồ gà chiên xù, và canh susu nấu thịt nạc nữa thì
tuyệt Nhi nhỉ?

- Ông nội cũng thích ăn nữa". Nhi và An nhao nhao.

Tự lẩm nhẩm với chính mình: "Mấy món này có khó
đâu. Bố còn làm được kiến trúc sư thì cái trò này thật
trẻ con. Được rồi bố sẽ nấu cho, không thua mẹ đâu".
Người đàn ông bắt chước ướp thịt như công thức trên
mạng "ướp trộn mỗi 500g thịt với 3/4 muỗng cà phê
muối, 1/2 muỗng nhỏ tiêu, 1 muỗng súp hành ta băm
nhuyễn". Phải làm súp hành à? Hay là có cái thìa đựng
súp? Ông bố toát mồ hôi. Đang nêm canh susu thì tiếng
khóc ở đâu vang lên "Ư ư ư". Anh chạy vội ra xem. Nhi
đang xoa đầu gối.

- Nhi bị ngã.

Anh ôm chặt cô con gái trong tay.

- Không sao, nín đi con.

Anh không biết trong lúc anh vỗ về cô bé ít tuổi nhất nhà, thì cô chị gái nó đã lên vào bếp, cho rất nhiều muối vào canh, và đổ thêm đường vào thịt gà rán.

- Con đang làm gì thế An?

Tiếng nói làm An giật mình suýt đánh rơi lọ muối. Mắt An hướng về phía tiếng động. Ông đang nhìn An chăm chú.

*

* *

Bữa tối thật kinh khủng. Món canh thì mặn và quá nhừ. Còn món gà thì không ai dám động đũa. Nhi nước mắt lưng tròng. An thì nhìn bố. Còn ông cụ luôn miệng nói: "Gọi con dâu về đây nấu cho ba đi. Thật ân hận hồi xưa tao và má mày chiều mày quá không để mày động vào bếp núc". Nhân vật ông bố đầu bếp thì nhìn thành quả của mình, không để ý đến mọi người, tiếng nói quá khứ của chính anh vọng trong đầu anh: "Cô nấu ăn dở tệ. Cô không thấy canh quá mặn ư? Còn món này là gì? Tôi phải làm việc lao động trí óc. Người đàn bà nội trợ trong gia đình không biết nấu gì cho thích hợp ư?".

Anh đã không biết nấu ăn và chăm con lại vất vả và khó như vậy, mà cô cũng phải đi làm giống anh thôi. Hình ảnh thời sinh viên bỗng hiện lên khi anh nhìn đôi mắt trong veo ngân ngấn nước của Nhi. Anh đang vất vả hoàn thành đồ án. Cô gái với đôi mắt trong veo ấy mang đến cho anh những món ăn thơm phức. Không hoàn hảo như ngoài tiệm, nhưng rất ngon, rất đúng lúc đối với một anh sinh viên nghèo, và rất ngọt ngào hương vị tình yêu...

*

*

*

- Mẹ ơi hôm nay mẹ đèo con về được không? Xe đạp con bị hỏng đang sửa, sáng nay con đi xe ôm mà.

Tiếng An trong điện thoại vọng ra.

- Ừ được rồi con chờ mẹ ở cổng trường nhé - Người mẹ trả lời.

"Cũng được thôi, anh ta đón Nhi rồi, mình có thể đi đón An, kể cũng lâu rồi kể từ khi An đi xe đạp nó không cần người đưa đón nữa" - Người mẹ thầm nghĩ.

Cô đến đón con gái ở trường, thấy con gái cầm trên tay một xấp ảnh chạy ra và miệng cười tươi như nắng hè.

- Hôm nay có gì vui thế hả An?

- Hôm nay ở trường có cuộc thi thuyết trình về gia đình mẹ ạ - An cười tươi - Và con được giải nhì.

- An của mẹ tuyệt quá! Thế con đang cầm trong tay cái gì vậy?

- Con lấy trong album gia đình mình để trong phòng khách mẹ ạ. Những bức ảnh này thật đẹp. Cô giáo chấm con điểm 10 đã bảo con thế.

Người mẹ cầm xấp ảnh lên xem. Những chuyển nghĩ hê với gia đình, An, Nhi, cô và anh ta cầm tay nhau, cùng nhau xây lâu đài cát, bơi và té nước đùa nhau. Bức ảnh hồi An bé đang ôm mẹ và trong bụng mẹ là đứa con thứ hai sinh ra bởi tình yêu. Rồi một bức ảnh cô trong bộ váy trắng dài chấm gót, tay cầm một bó hoa hồng đẹp như khuôn mặt của cô vậy, bên cạnh cô là chàng rể đẹp

traí mà bao cô bạn cô đã phải thầm ghen tị với cô vì cô có được. Cao ráo, mắt đeo kính, vừa tốt nghiệp đại học kiến trúc, đang vòng qua eo cô, quá hoàn hảo, cô đã từng nghĩ vậy. Vậy mà giờ thì sao? Cô đang nghĩ anh ta là anh chàng tệ bạc nhất thế giới này. Và anh ta đã già đi rất nhiều kể từ ngày đó. Cô cũng vậy.

- Mẹ ơi mẹ khóc ạ?

- Không, bụi bay vào mắt mà con. Ta đi về thôi.

- Mẹ ơi mẹ mua quà cho con được không?

Tự nhiên An hỏi làm cô giật mình, ờ nhỉ, mình phải mua quà cho An vì An được giải Nhì chứ nhỉ?

- Con muốn ăn kem hồ Tây.

An trả lời mẹ khi cô hỏi con thích gì nhất và cô quyết định đưa An đi mua kem ngay lập tức.

- Rồi chúng ta mua mang về cho Nhi nữa nhé.

Cùng lúc đó, người bố của hai đứa nhỏ cũng đang ở kem hồ Tây với Nhi. Thật kỳ lạ hôm nay cô bé gái nhỏ không đòi đi chơi đu quay hay mua kẹo như mọi hôm mà lại đòi đi ăn kem. "Bạn Bi bảo ăn kem ở đây ngon lắm, con cũng muốn ăn, rồi hai bố con mình mang kem về cho chị An bất ngờ nhé". Không biết là có sự trùng hợp tình cờ nào đó hay do có ẩn tình trong đây không nhỉ nhưng cả bố cả mẹ đều không ngờ họ lại gặp nhau ở đây.

- Ơ kìa Nhi?

- Chị An, chị cũng ở đây ạ?

Hai đứa bé nhận ra nhau đầu tiên và chạy đến ôm chầm lấy nhau, Nhi chỉ An xem cây kem ốc quế đang ăn dở.

- Em đang ăn kem đấy, chị cũng ăn luôn nhé. Bố ơi!

- Thôi để mẹ mua cho chị An nhé, hôm nay chị An được giải Nhì cuộc thi ở trường.

Mẹ cũng hơi bối rối vì gặp chồng và bé Nhi đang ăn kem ở nơi này nhưng vẫn kịp nhớ ra mình đã hứa mua kem cho An.

- Để anh khao hai mẹ con luôn nhé?- Anh bỗng chạy ra ướm lời.

Kể từ khi cãi nhau đến bây giờ vợ và chồng ít gặp mặt nhau và toàn xưng hô cô - tôi, anh - tôi. Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau sau nhiều ngày cãi cọ và dù sao thì họ cũng không muốn làm ầm ĩ ở nơi công cộng cũng như không muốn làm mất vui hai đứa nhỏ. Cô và chồng lặng lẽ ăn kem và ít nhìn mặt nhau trong khi hai cô con gái riu ra riu rít. Bầu trời chiều hôm ấy rất đẹp, hồ Tây lộng gió và có một gia đình nhỏ đang ăn kem ấm áp bên nhau.

Nó giống một hồ Tây khác cách đây nhiều năm chỉ có điều không có hai đứa nhỏ...

Chàng thanh niên nọ đang đeo người yêu dọc bờ hồ Tây trên chiếc xe đạp, hai tiếng cười hòa vào trong gió. Gió chiều đùa tóc em, thì thảo tình yêu bên tai anh.

- Em muốn ăn kem không?

- Anh khao à?

- Ừ, anh khao em?

Ngọt ngào và nhẹ dịu, những buổi chiều hẹn hò trôi qua như thế. Những đôi tình nhân không bao giờ biết lúc chia tay sẽ như thế nào. Tình yêu có thể sẽ mang đến

khổ đau, nhưng lúc yêu ai quan tâm điều đó chứ, người ta cứ yêu và cuốn mình trong tình yêu, không vì lo lắng hay suy nghĩ rằng một ngày họ sẽ hết yêu.

*

* *

An hé cửa nhìn vào phòng bố mẹ. Bố mẹ đang nói chuyện với nhau, đúng nghĩa từ nói chuyện, không phải cãi cọ. Dè dặt, mẹ định lên tiếng, nhưng rồi ngập ngừng không nói ra, bố cũng vậy, và rồi cả hai cùng nói:

- Anh còn nhớ...

- Em còn nhớ...

- Ừm.

Hai người cùng đồng ý và rồi lại chìm trong im lặng. Mỗi người có một suy nghĩ riêng nhưng đều hướng về kỷ niệm, họ tìm vào trong quá khứ, những tháng ngày hạnh phúc bên nhau hiện về trong họ. Họ từng yêu tha thiết, nồng cháy, yêu quên mất bản thân mình. Cái gì đã làm họ mất nhau thế này? Hôn nhân ư? Không phải, hôn nhân đã làm tăng thêm hương vị của tình yêu hơn rất nhiều. Họ có những đứa con tuyệt vời, có một album ảnh gia đình, tất cả đều là nụ cười, tất cả đều là niềm vui. Có những phút giây cãi cọ nhưng rồi lại đầm ấm... Điều làm mất tình yêu trong họ là cái tôi quá lớn trong từng người, là công việc bộn bề, là những áp lực của cuộc sống gia đình.

Điện thoại của ông chồng lại kêu lên đưa cả hai về thực tại. Anh vội tắt máy. Cô chỉ nhìn anh, và không nói gì. Có lẽ những kỷ niệm ấy chỉ còn là quá khứ, người đàn

ông trước mặt cô bây giờ chỉ còn là của cô trên giấy tờ, còn trái tim anh có lẽ đã đi theo người khác mất rồi, một cô gái khác trẻ trung hơn cô, xinh đẹp hơn cô, cô rùng mình khi nghĩ về điều đó.

Anh bối rối nhìn điện thoại tắt dần màn hình, và nhìn cô, bối rối, anh muốn xin lỗi, muốn giải thích, nhưng anh không biết nói từ đâu.

- Chúng ta nên đề cập đến vấn đề ly hôn và sau ly hôn, việc phân chia tài sản và chăm sóc ba và hai đứa như thế nào.

Cô lên tiếng. Và sau phút ngập ngừng họ thỏa thuận về việc tách hai đứa con hay để chúng sống với bố mẹ theo từng tháng. Mà họ không biết những câu nói của họ làm cô bé đằng sau cánh cửa sốc như thế nào.

*

* *

- Cháu đã tưởng sẽ thành công - An khóc trong phòng ông - Cháu đã làm mọi thứ để bố mẹ về bên nhau. Chẳng lẽ tình yêu không thể khiến bố mẹ cháu về bên nhau sao?

Ông cố lau những giọt nước mắt của cô cháu gái 13 tuổi, nhưng nó vẫn tuôn trào không ngớt.

- Cháu đã hứa với Nhi là không để bố mẹ chia tay đâu. Cháu đã làm bố nhận ra mẹ quan trọng như thế nào. Nhi và cháu đã đưa bố mẹ đến nơi mà ngày xưa họ vẫn gặp nhau, vậy mà...".

An ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Bố mẹ không thương cháu và em cháu nữa rồi.

Rồi An òa khóc to hơn. Tiếng khóc làm bé Nhi cũng tỉnh dậy và chạy ra khóc cùng, vì cô bé hiểu chuyện gì làm chị cô phải khóc. Bố mẹ bờ ngõ bước ra khi nghe tiếng khóc của hai đứa nhỏ, họ ra âu yếm vỗ về nhưng chỉ làm An tức giận bỏ vào phòng trong khi bố ôm thật chặt bé Nhi mà Nhi chỉ khóc mà thôi. Một lúc sau Nhi cũng theo chị vào phòng, mẹ dỗ dành hai đứa đi ngủ nhưng rồi quá mệt mỏi nên hai đứa cũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Cùng lúc ông cũng gọi cả hai vợ chồng vào phòng nói chuyện, một câu chuyện khá dài khi ông đề cập đến đôi trẻ khi đòi kết hôn và đôi trẻ hôm nay, khi đã có hai đứa con và muốn ly dị.

*

* *

Vài ngày sau đó cô đang trên đường đi làm về bỗng có tiếng điện thoại reo. Là ba gọi.

- Con đi qua hàng hoa mua cho ba bó hoa cẩm chướng nhé, hôm nay là giỗ mẹ.

- Vâng ạ.

Cô đang làm nhiệm vụ con dâu những ngày cuối cùng, năm ngày nữa, cô và anh sẽ chính thức là người xa lạ, sẽ đệ đơn ly hôn lên tòa án. Sở dĩ phải chờ đợi lâu như vậy vì ông cụ muốn vợ chồng cô phải qua ngày giỗ mẹ rồi mới chia tay và cả hai sẵn sàng đồng ý yêu cầu đó của ông. Ông không muốn bà ở trên cao buồn khi thấy gia đình như vậy. Phải nói ông cụ là một người yêu vợ

đến hết mực, yêu đến cuối cuộc đời, yêu bà ngay cả khi bệnh tật và cái chết chia cắt bà và ông. Và kể từ khi bà mất, ông cũng không hề có ý định yêu một ai khác ngoài bà. Ông luôn nhớ loài hoa mà bà thích: Hoa cẩm chướng, vì vậy mà mỗi khi vào ngày giỗ bà, ông đều không quên một lọ cẩm chướng. Thật kỳ lạ là cô con dâu của ông cũng thích loài hoa này, hoa cẩm chướng trắng biểu trưng cho tình yêu trong trắng và thanh cao.

Cửa hàng hoa yêu thích của cô.

- Em ơi cho chị bó cẩm chướng.

- Thật may cho chị đấy, hôm nay còn đúng một bó.

- Ô may thế sao?

- Tôi muốn mua bó hoa ấy!

Một giọng đàn ông vang lên, quen thuộc đến sững sờ, là anh, chồng cô, đang đứng bên cạnh cô lúc nào. Cô bán hàng bối rối nhìn hai người, giống như nhiều năm trước...

Đó là lần đầu tiên cô gặp anh. Cô đi mua một bó cẩm chướng, cho chính mình. Cô muốn cẩm trong phòng mình. Và hôm đó thật may mắn cho cô khi vẫn còn một bó hoa cuối cùng. Nhưng anh đến và tranh giành bó hoa cuối ấy với cô: "Tôi mua nó cho người mẹ đã mất của tôi". Câu nói đó đã làm rung động trái tim cô vì cô chưa từng thấy một người đàn ông nào kiên quyết và yêu mẹ đến như vậy, và cô đã nhường bó hoa cuối cùng đó cho anh. Anh và cô cũng quen nhau từ hôm ấy. Có lẽ là tình yêu ngay từ lần gặp đầu tiên.

Hôm anh cầu hôn cô, anh tặng cô một bó cẩm

chương trắng, và trong đó cô tìm thấy một chiếc nhẫn cùng một lá thư “Lấy anh nhé”, cô đã xúc động ghen ngào, và gật đầu đồng ý làm vợ anh, một anh chàng sinh viên kiến trúc nghèo.

Hôm nay thì khác, cô và anh đã là vợ chồng, và anh đang tranh giành bó hoa cuối cùng với cô, bó hoa mà người con dâu mua cho mẹ chồng chứ không phải cho chính mình.

- Anh mua cho mẹ à.

- Không, anh mua cho người con gái anh yêu nhất.

Cô ghen lời.

- Còn mẹ?

- Anh đã đi mua cho mẹ rồi.

- Người con gái ấy... cũng thích loài hoa này sao? Anh mà mua không khéo người ta sẽ tưởng anh cự tuyệt người ta đấy.

- Anh biết, cô ấy thích cầm chương trắng, loài hoa tượng trưng cho tình tình yêu trong trắng và thanh cao, như tình yêu giữa anh và cô ấy vậy.

Cô không biết anh yêu cô ta đến vậy, có lẽ việc cô để anh ấy đến với người anh ấy yêu thương là hoàn toàn đúng đắn, nhưng sao cô cứ buồn buồn:

- Tôi nhường cho anh ấy!

Rồi cô quay lưng bước ra khỏi cửa hàng hoa ấy, nước mắt giàn giụa.

- Khoan đã - Anh gọi tên cô, và kéo tay cô lại, đặt bó hoa vào tay cô, trong sự ngỡ ngàng của cô.

Có một dòng thông điệp kẹp trong đó, và cô mở ra xem.

“Anh xin lỗi, quay lại với anh nhé?”

Vẫn đang chìm trong dòng nước mắt và sự ngỡ ngàng, cô nghẹn lời không nói được. Anh ôm chầm lấy cô và nói *“Em là người con gái anh yêu nhất, cho dù trong quá khứ, hiện tại hay tương lai”*. Cô buông rơi bó hoa và cũng từ từ đưa tay lên ôm anh. Cô không thể quên được tại sao cô yêu người đàn ông này. Anh tiếp tục nói với cô, và vẫn ôm cô thật chặt, vòng tay ấm nóng của anh, và giọng nói ấm nóng của anh, tất cả đã là hạnh phúc của cô rồi.

“Suốt tuần qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh đã sai, và sai thật nhiều. Anh không nên trách móc sự quan tâm của em, vì ngày xưa đã hạnh phúc biết bao khi mơ về sự quan tâm ấy. Anh đã nhận ra em quan trọng với anh đến nhường nào. Những bữa tối em nấu cho anh, có lẽ phải bao nhiêu công sức và tình yêu, vậy mà anh phũ phàng với nó... Anh đã sai rồi, anh muốn em quay về bên anh, không phải vì hai đứa nhỏ, không phải vì anh muốn một người nội trợ trong gia đình, mà anh cần em, và anh không thiếu em. Trái tim anh đã thuộc về em mất rồi. Không có em anh sẽ không thể tìm thấy hạnh phúc.”

Và một nụ hôn bất tận. Một nụ hôn của tình yêu. Dù đã cô đã hôn anh cả trăm, cả nghìn lần rồi nhưng nó vẫn mãi ngọt ngào như thế, mãi nguyên sơ như lúc ban đầu.

Anh và cô đi về. Nhà không có ai. Ba và hai cô con

gái đáng yêu của chúng ta đã đi về quê thăm mộ bà nội rồi, tuần sau mới về. Anh đã chuẩn bị cho cô một điều bất ngờ, một bữa ăn do chính tay anh nấu, có sự hỗ trợ của sách dạy nấu ăn và cô con gái 13 tuổi.

“Bữa ăn không hoàn hảo như nhà hàng đâu, nhưng vẫn mong người con gái anh yêu được ăn ngon miệng”

*

* *

Nhiều ngày sau đó cô bỗng nhớ ra cô gái trẻ đã xen ngang vào cuộc sống gia đình của cô. Cô hỏi anh: “Thế còn cô ấy?”. Và anh đã trả lời cô miệng cười tủm tỉm:

- Có một ai đó đã lấy điện thoại anh và nhắn tin cho cô ấy với nội dung “Đồ phù thủy”.

- Em không làm thế!

- Dĩ nhiên em không làm thế, anh biết ai làm mà.

- Ai vậy anh?

- An đó, anh bắt gặp nó khi nó đang cầm điện thoại anh, và anh đã phạt nó.

- Ai dạy nó nói như thế?

- Nó bảo là trong phim, tất cả mọi cô gái như thế đều là di ghẻ và là mẹ phù thủy hết.

- Anh đã phạt con em như thế nào?

- À, thì anh đã bắt nó phải hứa không được nói với ai như thế nữa.

- Còn anh và cô ấy.

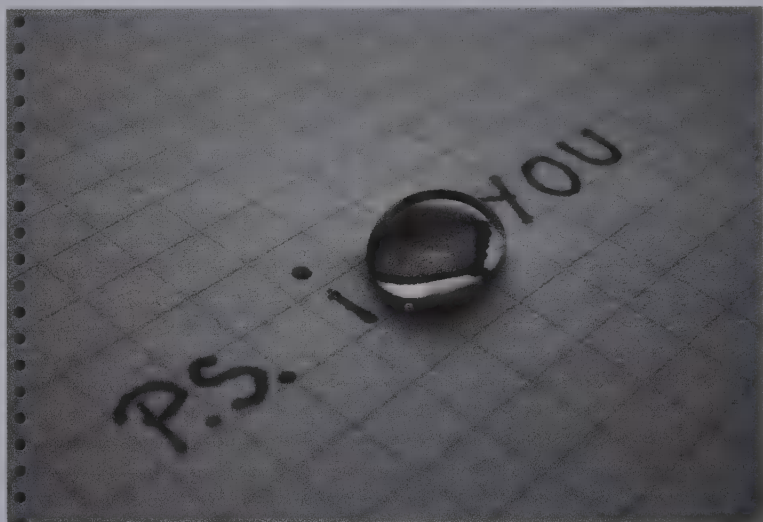
- Ừm thì khi An nhắn tin như thế, anh cũng không giải thích gì với cô ấy và cô ấy cũng bỏ đi. Anh nghĩ cũng

nên kết thúc với cô ấy và An đã làm giúp anh. An nó trách anh nhiều lắm, và anh có bảo với nó rằng anh sẽ không quan tâm tới cô ấy nhiều như thế nữa vì cô ấy không phải người anh yêu. Và con hỏi anh ai là người anh yêu.

- Thế anh trả lời như thế nào?

- Nguyên văn là như thế này: “Chính là mẹ con, con, Nhi và cả ông bà nữa. Nói đúng hơn là bố yêu gia đình ta”.

Cảm xúc của bạn!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Gửi anh cuốn nhật ký gián đoạn

Hoàng Thị Ái Tuyên

Cuộc sống không phải là phép màu để có thể cho ta được làm lại điều gì khi đã vượt quá tầm tay, yêu thương cũng nằm trong số đó.

*

* *

Em biết nơi anh đến chắc hẳn sẽ là thiên đường phải không anh? Nơi sẽ chở che và yêu thương những tâm hồn thánh thiện, nơi chẳng có những chông gai khó khăn hay muộn phiền để có thể chà siết lên anh. Phải rồi, thiên thần thì phải sống ở thiên đường chứ sao tồn tại mãi ở chốn trần gian, cũng giống như không phải ta yêu cá rồi nỡ bắt nó xa hồ để nó phải chết mòn. Ngay từ những trang nhật ký đầu tiên em đã gọi anh là thiên thần, là người mang đến màu nhiệm cho cuộc sống của em.

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay em ra đồng nhặt được tổ chim cút non, nhìn cái miệng hồng hồng nhỏ xíu mới yêu làm sao. Em đưa chúng về nhà khoe anh, không ngờ anh bảo em hãy trả nó về với mẹ của nó đi vì em không thể nuôi nó mà sẽ giết nó. Em bĩu môi bảo anh có trái tim thiên thần nhưng mà ngốc xít lắm, mình cho nó ăn thì nó sẽ lớn thôi.

Ngày... tháng... năm...

Tổ chim non đã chết rồi, trong tâm hồn trẻ thơ của em như có mảnh thủy tinh găm nhẹ vào vùng mềm thương cảm. Thấy hối hận vì đã không nghe lời anh ngốc xít. Em đã tự đào hố chôn những chú chim non vô tội trong nước mắt. Anh nhẹ nhàng an ủi "Yêu thương cũng cần đặt đúng chỗ nhé em!"

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay bố mẹ lại ca thán nữa rồi, nào tiền, nào gạo, nào học phí... tất cả chỉ trông chờ vào mấy sào ruộng, bố mẹ cũng đã gồng mình quá cỡ rồi. Bố bảo em là con gái học gì cho nhiều, chi bằng ở nhà chăn trâu cắt cỏ để anh học tiếp đợi ngày thành danh. Em khóc vì tủi, em đã mơ đến ngày được bước vào giảng đường đại học, được cầm phấn viết bảng và trở thành người giáo viên trong mơ... em biết sau lưng em anh chỉ im lặng đứng nhìn.

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay người bị mắng lại là anh - thiên thần ngốc

xít. Anh bị cô giáo bắt kiểm điểm vì nghỉ học không lý do và năng lực học quá sa sút, trì trệ. Bố mắng anh thật nhiều, bảo anh là đồ vô dụng, ăn uống học hành chỉ phí tổn cơm nhà. Anh chỉ xin bố được nghỉ học, anh nhất định không đi học nữa.

Hôm ấy anh em mình cũng có một trận cãi vã thật to anh nhỉ! Anh bảo rằng anh học kém nên phải nghỉ thôi, nhưng em biết anh gốc xít sợ em phải nghỉ học giữa chừng, tại sao em có thể bước tiếp đến tương lai để lại anh phía sau với ruộng nương và những nhọc nhằn? Nhưng em hiểu anh gốc xít nhưng lại là người kiên quyết. Anh có biết không nếu bây giờ em có một tấm vé trở về với tuổi thơ em sẽ vẫn ngập tràn trong niềm hạnh phúc, vẫn trân trọng những tháng ngày vui lắm trong bùn lem mà luôn có anh đi bên cạnh, bảo vệ, che chở cho em, hi sinh tương lai cho em, hay chỉ đơn giản là nhường trọn cho em gói kẹo, bọc quà... Em sẽ nhớ, sẽ góp nhặt tất cả và gói ghém cẩn thận vào vùng trời thương nhớ để không ai có thể chạm vào hay dùng phép màu để thay đổi. Với em tuổi thơ dù vất vả cỡ nào cũng đáng được trân trọng vì đơn giản ở đó có anh là anh trai của em.

Duy chỉ có một điều em muốn lừa nó ra nhưng cũng muốn ôm trọn nó vào, mà không ôm sao được khi mỗi lần muốn lừa nó ra lại một lần nó hắt vào đáy lòng những guồng sóng dữ dội.

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay em đi học thấy đứa bạn có cái máy tính mẹ

nó mới mua, em thích có một cái nhưng không được, em đã làm cái điều đáng xấu hổ là đi ăn cắp. Không ngờ em bị bắt và về bị bố mẹ đánh đòn, em cãi bướng là vì bố mẹ không thương em không mua cho em, thế rồi bỏ nhà đi. Anh thì ốm đã mấy ngày không thể chịu đòn thay em được, đến tối em không về anh đòi mẹ đi tìm em dù đang sốt. Cuối cùng anh cũng tìm được em, đưa em trở về, kết quả bệnh anh nặng thêm, sốt cao và gặp ác mộng.

Tuổi thơ của anh em mình cứ thế trôi qua trong êm đềm anh nhỉ, dù mệt nhọc, dù nắng cháy, dù khó khăn...

Thế rồi ngày em bước vào giảng đường cũng đến, em đã lớn thành cô sinh viên thực thụ rồi. Bố mẹ cũng già đi nhiều và em biết tương lai của em sẽ đặt lên đôi vai anh gồng gánh. Ngày xa nhà em đã khóc vì phải xa bố mẹ xa anh, em cũng lo sợ chới với khi nghĩ đến cuộc đời rộng lớn ngoài kia khi em mới chỉ như chú chim non lần đầu tiên xa tổ. Anh cười hiền, anh vẫn thế dù buồn dù vui dù vất vả vẫn luôn nở nụ cười, không một lời than trách, lại còn khuyên em tự chăm sóc bản thân mình.

Bước vào cuộc sống mới em cũng ngỡ, cũng gặp nhiều khó khăn vất vả, cộng thêm nỗi buồn, nỗi nhớ... thế nhưng buồn nào rồi cũng qua, chim non rời tổ thì phải nhanh chóng thích nghi với rừng già. Và em đã làm được, đã sống tốt, học tốt, từng bước thực hiện ước mơ.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, thời gian cũng lặng lẽ lướt qua đời ta như làn gió nhẹ lướt qua có khi mang đến hương thơm nồng nàn của mùa thu, có khi mang đến cái se lạnh đầu đông hay vô tình mang đến những hạt bụi

làm nhòe mắt ai trong nắng hạ. Nhưng tất cả đều vụt qua... mang theo nhiều thay đổi, anh vẫn sống cần lao gồng gánh tương lai của em trên đôi vai gầy, còn em sống với lớp trường, bè bạn, yêu đương và lối sống mới. Cuốn nhật ký của em cũng cứ thế nhạt dần hình ảnh của anh, thay vào đó là những yêu thương hờn ghen của tình yêu đầu đời, những nỗi buồn vu vơ và không ít lời than trách cho cuộc sống mình không được như chúng bạn.

Cuộc sống mới thật dễ khiến con người đổi thay anh nhỉ! Hay nói cách rõ ràng hơn là em đã dần lãng quên anh, quên đi sự cảm thông chia sẻ và thấu hiểu giành cho anh, quên đi những mệt nhọc hằng ngày anh phải gánh chịu và quên đi cái hạnh phúc bình dị mà có lần em đã đem so sánh khắp khiếm với sự giàu sang xa hoa của chúng bạn mình. Em đã quên lý do mình viết nhật ký rồi, chẳng phải em đã từng nghĩ sẽ viết vào đó những hồi ức những kỷ niệm của anh em mình sao? Vậy mà cũng có lúc bị gián đoạn kia đấy! Xin lỗi anh và xin lỗi chính em...

Chỉ một chút thoáng qua thôi, khi tỉnh giấc giữa ác mộng thị thành em sẽ lại nhớ đến anh, sẽ vẫn hằng ngày nghĩ về anh và chạy thật nhanh về bên anh khi anh bị ốm... Nhưng muộn rồi anh nhỉ, yêu thương đâu chờ đợi thời gian khi định mệnh nghiệt ngã đã mang anh về nơi xa. Nếu có thể em sẽ quý trọng hơn những gì mình đã có, sẽ yêu thương nối tiếp yêu thương, từ hôm qua đến hôm nay không chờ đến ngày mai. Gửi lại anh cuốn nhật ký gián đoạn, gửi về thiên đường yêu thương đứt

quãng. Anh hãy viết tiếp giúp em, vì em biết với anh yêu thương giành cho em xuyên suốt hơn nhiều...

Dòng cuối nhật ký...

Ngày... tháng... năm...

Xưa là da là thịt

Giờ là khói là mây

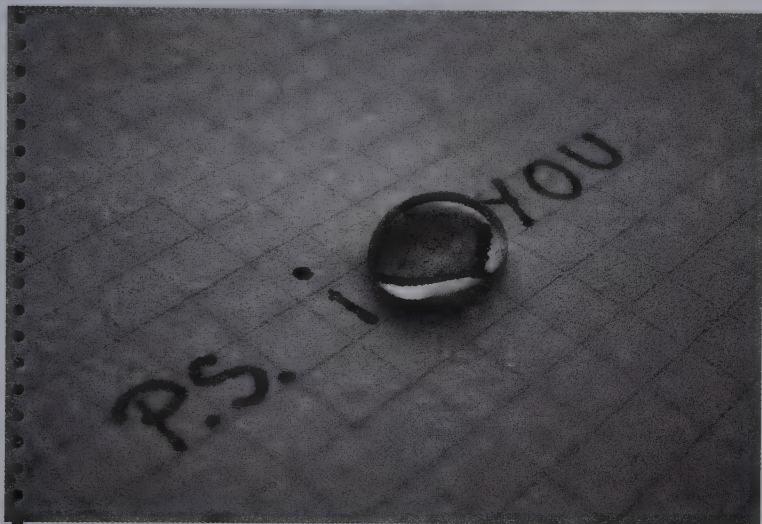
Người một đi không lại

Riêng em nhớ thương hoài.

Thiên thần mỗi cánh hay những buồn đau chốn trần gian đã khiến anh chùn chân mỗi gối, anh đã khép đôi mắt dịu hiền như ánh trăng đã lặn khuất sau đám mây mù kia, đã khép đôi môi luôn rặng ngời dù ở trong hoàn cảnh nào, dù bệnh tật, dù khó khăn mệt mỏi. Người ta chia sẻ cùng em, an ủi động viên em nhưng trước mắt em bây giờ chỉ là những trang giấy trắng của cuốn nhật ký còn dang dở... Bệnh của anh chính là di chứng của tuổi thơ.

Hãy yêu khi còn có thể

Cảm xúc của bạn!

A series of horizontal lines for writing, separated by small dots on the left side, indicating a space for a response or a message.

Cánh nhận đồng giá

Windy Lê

Tình cảm gia đình, tình yêu cuộc sống hay yêu chính bản thân mình là thứ tình cảm quý giá mà trong những hoàn cảnh bi thương nhất ta mới thấm thía được sức mạnh của nó. Khi tim ta còn đủ sức để yêu thương thì đừng bao giờ lãng quên!

*

* *

Những giọt nước mắt nóng hổi khế lăn trên má Melanie và rớt xuống lá thư đang đặt trên đùi cô. Giá mà cô có thể đưa bàn tay trái còn lại mà ôm lấy trái tim đang thắt nghẹn lại... Đây là một điều không tưởng...

Ngày... tháng... năm

Thương mến!

Melanie em gái...

Groningen mình mùa về lạnh lắm phải không em?

Tulip trong vườn em đã thay màu mới chưa?

Anh Carl của em xa nhà vậy mà đã một năm rồi đấy!

Một năm qua, đã có quá nhiều chuyện đột ngột đến với Melanie bé bỏng của anh. Những chuyện ấy anh không thể ngờ, cũng không thể hình dung rằng em gái của anh đã chịu đựng tất cả như thế nào. Nhưng có lẽ anh đã cảm nhận được nỗi đau đớn dày vò em trong suốt thời gian qua. Melanie bất hạnh!

Anh, cô chú bên này và tất cả những ai được nghe, được chứng kiến câu chuyện đau lòng của em đều không cầm được nước mắt. Mẹ gọi điện sang khóc, và cả nhà cũng òa khóc theo. Mẹ không thể diễn tả sao cho tận cảnh cái cảnh mà em đau đớn gào thét trong phòng bệnh khi em tỉnh cơn mê và không còn trông thấy cánh tay phải của mình nữa. Nó đã hỏng và người ta phải cắt bỏ nó đi. Em đau lắm nhưng lại không thể nào đưa cánh tay còn lại lên để vỗ về vết thương... bởi nó đã hoàn toàn tê liệt.

Anh Carl của em cũng đau lắm. Anh chỉ muốn rời Việt Nam ngay tức thì, về ngay để ôm chặt lấy Melanie...

Lúc ấy, người mà em cần ở bên nhất có lẽ là Mark, phải không em? Thế mà cậu ta lại bỏ rơi em để đi về thế giới bên kia. Mark thật tàn nhẫn! Hay chẳng, Thượng đế tàn nhẫn cướp đi vị hôn phu của em ngay trong ngày em diện thử trên mình bộ váy cưới lộng lẫy? Buổi sáng, vòng tay em đang còn ôm chặt lấy Mark từ phía sau lưng, ngả vào bờ vai của cậu ấy với nụ cười mãn nguyện hạnh phúc: Melanie sắp trở thành cô dâu xinh đẹp nhất

xứ sở hoa Tulip. Chắc hẳn em và Mark đang bàn bạc về tiệc cưới? ... và một giây sau đó một giây, vụ tai nạn ập đến, em đã mất tất cả. Melanie bất hạnh!

Thượng đế đúng là quá tàn nhẫn khi khiến em gái anh phải điên cuồng lao ra khỏi phòng bệnh chạy đi tìm chồng sắp cưới của mình. Những vết trầy ở đôi chân không chịu được áp lực mạnh, máu đã thấm đầm gấu quần. Dù có hàng trăm vết trầy thì em cũng không cảm thấy đau đớn. Dường như em không còn cảm nhận được nỗi đau thể xác nữa. Em chỉ biết trái tim em đang vỡ vụn ra hàng trăm mảnh. Em cứ chạy, em như con cừu non bị thương, đau đớn quằn quại, thoi thóp nhưng vẫn gắng gượng tìm lại những gì Thượng đế đã cướp đi.

Em tìm không thấy! Em chỉ thấy một thi thể nằm cứng đờ. Mark, người yêu thương em biết nhường nào sắp bị người ta hủy hoại thân xác, rồi trở thành một đồng tro tàn. Em đau đớn khôn cùng! Giờ phút cuối, em cũng không thể nào vuốt ve khuôn mặt thân yêu ấy, chỉ một lần nữa thôi. Melanie cứ ngỡ rằng, hỏa thiêu Mark cũng chính là đang thiêu rụi tâm hồn em...

Em tìm không thấy! Tâm hồn của một họa sỹ ở chính mình. Em giam mình trong phòng tranh, xứ sở của riêng em, nơi em có thể thực hiện khả năng của một nghệ sỹ. Ánh mắt ráo hoảnh của em chăm chú vào những bức vẽ trên tường, rồi lại ngồi bên giá vẽ. Em đưa mắt tìm cọ và chì. Em lặng thinh. Mẹ nói, bấy giờ Melanie không còn khóc. Em cứ ngồi như thế, lâu thật lâu, rồi lại ngắm lần lượt những bức tranh, lâu thật lâu...

Đây là tất cả sự nghiệp của em! Chôn vùi ở tuổi 22...

Em tìm không thấy! Tâm hồn yêu sống tới rạo rực. Em ngồi bên hiên, ngắm vườn tulip sát hàng rào đầy những cây cỏ dại leo chằng chịt. Đây là mảnh vườn từ bé em đã tự tay chăm sóc. Tự khi nào, cánh hoa đã héo hút, ủ rũ và nhạt màu. Vào mùa, em vẫn chưa thay hoa mới, chưa đổi sắc cho hoa. Công viên Groningen, nhà sách thành phố và cả nơi em rất thích là bể cá Ankalen cũng vắng bóng em. Em khước từ mọi cuộc hẹn, mọi chuyến thăm hỏi của bạn bè, đồng nghiệp.

Em không tìm thấy gì ngoài một thế giới thực sự cô độc.

Melanie bất hạnh của anh đã mất tất cả. Tình yêu. Sự nghiệp. Sự sống.

Anh thật sự xin lỗi vì đã nhắc lại mọi việc làm cho em đau lòng. Nhưng Melanie à, anh muốn em phải đối mặt với thực tại. Em vẫn phải sống, dù thế nào đi chăng nữa. Em hiểu chứ?

Anh, ba mẹ và mọi người rất đau lòng khi thấy em ngày qua ngày tự hành hạ, dày vò bản thân mình như vậy. Cũng chính là em đang giày vò và đang cố cự tuyệt tình thương của mọi người dành cho em. Anh không nở lòng nào khoan tay đứng nhìn cô em gái đáng yêu của anh dần biến mất. Em có biết, sống xa ngàn dặm mà tâm hồn anh giờ nào, phút nào cũng chỉ hướng về đất Hà Lan, về căn nhà nhỏ nằm trong lòng thành phố Groningen thanh bình, về cô gái bé bỏng của gia đình ta?

Thời gian gần đây anh luôn nghĩ về những ngày tháng trước đây, tháng ngày của cuộc sống êm đềm...

Anh nhớ hồi bé, Melanie là một cô bé tinh nghịch và hiếu động, hay chạy nhảy lắm, có bao giờ chịu ngồi yên đâu. Năm lên 6, cùng mẹ đi công viên, do mãi chạy theo chú cún bông của một bà lão, em đã đi lạc, khi ấy mẹ và ba lo lắm, mẹ suýt ngất đi, trách mình đã để em chạy một mình. Công viên của thành phố rộng lớn quá, phải nhờ tới cảnh vệ đi tìm em. Kể ra em cũng gan lắm nhé! Dám chạy đi một mình. Mà khi tìm thấy mặt con bé này cứ tỉnh queo, trong khi cả nhà một phen hết hồn. Melanie tinh nghịch, có một tinh thần rất vững vàng ngay từ khi còn bé...

Góc mà em thích nhất là bãi cỏ cạnh hồ nước em nhỉ? Cũng chỉ vì thích ngắm những tia nước làm trò đùa mà em chết mê chết mệt cái công viên ấy. Bãi cỏ xanh mướt, ánh màu nắng chiều êm nhẹ, đã gắn liền với hình ảnh cô gái tóc vàng, cười tươi như nét mặt của bông tulip vào mùa, đôi chân đu đưa, vất vẻo nơi thành đá rêu phong. Sức sống tỏa ngời trong đôi mắt em, mạnh mẽ như những luồng nước giữa hồ. Mạnh mẽ mà vẫn dịu dàng và dẻo dai...

Anh cũng nhớ, em rất yêu tulip cũng chính là yêu mảnh đất xứ sở quê mẹ. Khuôn mặt em, khi mắt lim dim, đầu nghiêng nghiêng, khe khẽ nhắm nháp mùi hương của vườn tulip ngào ngạt trông mới đáng yêu làm sao. Khoảnh khắc đó trong ngần và diệu kỳ. Bởi trong em, luôn ngập tràn tình yêu. Đôi tay nâng niu từng chiếc lá, mầm hoa. Hàng rào trắng tinh khôi không một cọng cỏ. Em chăm sóc chúng miệt mài, đam mê. Bao

năm nay, nhà mình khi nào cũng tươi sắc tulip, đậm sắc thương yêu...

Anh cũng nhớ em là một cô gái đặt trọn nhiệt huyết vào công việc và luôn theo đuổi đam mê. Từ ngày đi học, em thích nhất là giờ mỹ thuật, vì khi đó em được vẽ những gì em yêu. Anh vẫn còn giữ bức chân dung đầu tiên em vẽ anh trai. Em yêu anh Carl, em yêu gia đình, em yêu cuộc sống quanh em. Biết ước mơ, nuôi dưỡng ước mơ trong từng tiết học. Melanie à! Em cừ lắm! Cuối cùng em cũng đã trở thành một họa sỹ thực thụ. Không chỉ là tài năng, mà em còn gửi vào đó bao tình cảm, tấm lòng. Em đã dành trọn tâm hồn mình. Không cần lớn lao hay to tát, em đã thành công với chính mình. Mọi người luôn tự hào về em. Mỗi khi anh trông bức họa em vẽ gia đình ta, anh luôn mỉm cười. Nụ cười hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Anh đã nhiều lần tự nhủ, có phải Thượng đế đã ban tặng cho gia đình con một thiên sứ của thương yêu? Thế thì tại sao ngài còn nỡ cướp đi thiên sứ ấy của chúng con?

Anh sợ lắm, anh sợ điều đó là sự thật. Anh sợ mất đi cô em gái duy nhất, người khiến anh vui nhiều nhất, thương nhiều nhất, mà lo cũng nhiều nhất. Em à, đừng để thượng đế đạt được mục đích. Em đã rất cứng cỏi! Em có nhớ lần triển lãm tranh cách đây 3 năm? Tranh của em đã không được chọn. Tuy rất hụt hẫng, nhưng chính em lại là người động viên cả nhà. Em lúc nào cũng lạc quan như vậy. Thế mà tinh thần ấy của em đâu mất rồi?

Em có nhớ anh đã từng hỏi em, tại sao lại thường xuyên thay màu hoa như vậy, mất công chăm bón lại từ đầu. Và em đã trả lời anh rất sắc nhọn: “Thay màu hoa để luôn tạo sự mới mẻ, để nhà mình luôn có sự tươi tắn và sức sống mới”. Em cười nhí nhảnh và lại cặm cụi nhổ cỏ. Bao nhiêu năm, cả nhà đã quen với sức sống luôn tươi mới mà em mang lại. Giờ thì em thấy đó. Ba mẹ lúc nào cũng rũ rượi theo em. Em không thể dùng đôi tay để chăm bón một vườn hoa mới tươi tốt, song hoa trong lòng em đã thay màu hay chưa? Hay em cứ để cho hoa úa tàn theo năm tháng? Em như thế là nói mà không làm rồi đó.

Em còn nhớ em hứa là em sẽ phấn đấu lên chức chuyên viên ở Hội Mỹ thuật thành phố, sau đó em sẽ sang Việt Nam thăm anh, thăm cô chú? Anh chưa quên đâu nhé! Không được nuốt lời! Anh sẽ nghỉ phép dài dài để dẫn em đi khắp các phố phường, ăn những món ăn của Sài Gòn, chơi những thú vui của người Nam Bộ... Người Việt Nam hiếu khách lắm em ạ. Họ mang trong mình những tình cảm bộc trực mà đậm đà phong vị quê hương xứ sở... Em sẽ thấy lạ lắm về một mùa hè oi ả, nóng hơn Hà Lan rất nhiều đấy. Mưa bên này cũng tuyệt lắm em ạ. Em sẽ cảm thấy thú vị lắm khi ngồi ngắm cơn mưa rào hối hả cùng tách cà phê trầm lắng. Mưa thường xuyên chứ không khan hiếm như vương quốc cối xay gió đâu em. Tâm hồn nghệ sỹ ấy, chắc hẳn sẽ rung động lắm đấy... Chưa hết đâu nhé. Anh sẽ đưa em lên Đà Lạt - thành phố mộng mơ. Em sẽ thấy những bãi dài hoa Tulip. Để em xem có khác ở xứ mình không nhé! Anh tin

là hoa đấy không thể đẹp như hoa của Melanie trồng được đâu... Thú vị không nào? Nhất định em phải đến đấy nhé!

Melanie à! Đứng dậy đi em! Em còn đôi chân! Em không được để nó cũng tê liệt.

Em vốn không phải là người chịu sống chung với nỗi đau như vậy. Chưa bao giờ em buông xuôi như thế và anh cũng không bao giờ cho phép em làm như thế. Để anh kể cho em nghe câu chuyện này nhé!

"Có một em bé từ chào đời ra em đã nhoẻn miệng cười chứ không khóc như những đứa trẻ khác. Ba mẹ đặt tên em là Smile. Em như thể là một đứa con của Chúa vậy. Em luôn mỉm cười trong mọi hoàn cảnh. Ai nói chuyện với em đều cảm nhận được tận sâu trong tâm hồn của cô bé là sự lạc quan không hề rung chuyển. Năm học lớp 2, Smile phát bệnh. Khi bác sĩ gọi vào thông báo kết quả, ba mẹ sợ có chuyện chẳng lành nên không cho em theo cùng. Em đã cương quyết muốn nghe tình hình bệnh tình của mình. Em đã đổi mặt. Nghe bác sĩ nói Smile bị khối u trong não và tình trạng khá nguy, Smile đã rút nước mắt. Ba em lo lắng và vỗ về: "Con gái đừng khóc, sẽ không sao đâu!". Smile mạnh mẽ trả lời ba: "Ba à! Con không khóc. Đó không phải nước mắt. Đó là nước mưa rơi xuống. Nếu con chết, ba mẹ cũng không được khóc!"

Câu chuyện về tinh thần cứng cỏi của bé gái đã làm anh nhớ tới Melanie của anh.

Thượng đế đã cướp đi của em đôi tay, nhưng sẽ cho em đôi cánh của chim én. Em có thấy những chú

én bay thật nhanh và thật rắn rỏi đó không? Đôi cánh của tâm hồn, sẽ nâng em lên những bất hạnh của cuộc đời, vượt thoát những đau đớn hiện tại. Em có muốn bay lên hay không?

Em thấy đó, mùa đông, én vẫn bay, lạnh lẽo và khắc nghiệt. Và tới xuân, nó lại vui tươi và náo nức gọi mùa. Mùa đông giá lạnh của em cũng không bao giờ là mãi mãi. Rồi một ngày, xuân sẽ đến nắng về. Em phải tin điều đó. Em hãy tin là đôi cánh của mình sẽ đưa em bay lên giữa trời đông giá như một cánh én thực thụ!

Anh biết rằng, trái tim em còn những rung động mạnh mẽ, những xúc cảm tinh khôi. Em đừng vui dập tắt cả. Hạnh phúc trên đời là được sống để yêu thương, hãy sống đúng nghĩa của tình yêu, hãy yêu khi ta còn sống và còn có thể!

Bên em, mong em và tin em! Ba mẹ và anh luôn luôn yêu em!

Ôm em

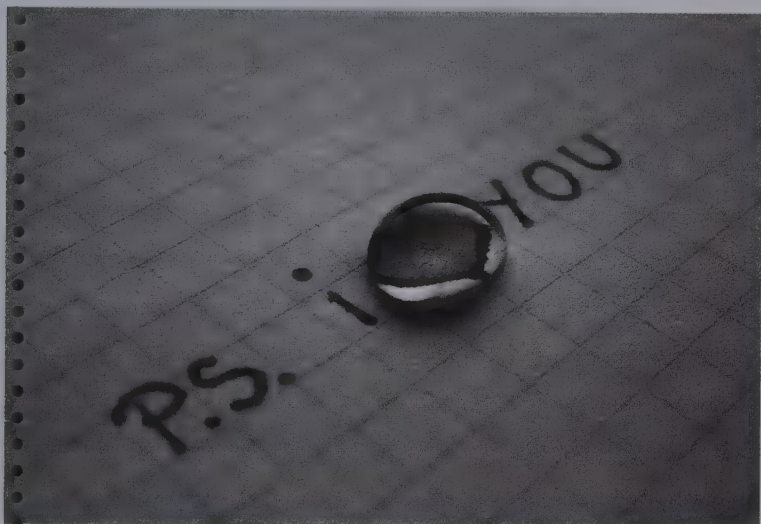
Carl

P/s: Nhất định anh sẽ đón em ở Việt Nam.

Tình cảm gia đình, tình yêu cuộc sống hay yêu chính bản thân mình là thứ tình cảm quý giá mà trong những hoàn cảnh bi thương nhất ta mới thấm thía được sức mạnh của nó. Khi tim ta còn đủ sức để yêu thương thì đừng bao giờ lãng quên!

Hãy yêu khi còn có thể

Cảm xúc của bạn

Handwriting practice lines consisting of horizontal dotted lines on a light background.

Mục lục

Lời yêu thương.....	5
Đi tìm cơn mưa.....	9
Ai còn đứng lại nơi này.....	28
Ngày mai nắng lên anh sẽ về.....	43
Yêu như chưa từng tổn thương.....	56
Nơi dòng sông chảy về thiên đường.....	73
Tình yêu thì không có sai hoặc đúng.....	90
Chuyện kể từ hai thế giới.....	105
Lặng yêu	131
Tất cả chúng ta trong tình yêu cũng chỉ là một.....	142
Những khung cửa lá.....	151
Hôm nay chúng ta vẫn yêu nhau	163

Trà gừng, Cà phê và Vần vương	178
Vị nhạt của tình yêu	192
Hạnh phúc của cấm chướng.....	200
Thêm một lần yêu	215
Tình yêu đích thực.....	229
Gửi anh cuốn nhật ký gián đoạn	251
Cánh nhận đông giá	258

blogviet.com.vn - Bởi vì tôi có hứng!

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Số 18, Nguyễn Trường Tộ, Ba Đình, Hà Nội

Tel: 04 37161518, Fax: 04 38294781

E-mail: tonghopvanhoc@vnn.vn

Hãy yêu khi còn có thể!

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: THANH HÀ - HỒNG TÚ

Trình bày bìa: KIM DUẨN

Sửa bản in: VŨ MINH

In 2.000 cuốn, khổ 13x20,5cm tại Công ty Cổ phần in Thiên Kim

Giấy phép xuất bản số: 1967 - 2013/CXB/30 - 175/VH.

In xong và nộp lưu chiểu năm 2014.

Mã số sách tiêu chuẩn quốc tế - ISBN: 978-604-69-1516-4

Xin mời các tác giả có bài viết được
tuyển chọn liên lạc với BBT Blog
Việt theo email blogviet@dalink.vn
để nhận nhuận bút và sách biếu. Xin
chân thành cảm ơn!

"Mời bạn tìm đọc những
cuốn sách do
blogviet.com.vn
tuyển chọn
dưới dạng ebook tại
thuvienebook.vn".

5 mùa yêu

Anh sẽ lại của em nhé!

Thư gửi người yêu cũ

Phải yêu anh bao nhiêu
mới đủ?

Café Blog

Hẹn gặp anh ở Hà Nội

Em yêu anh đủ
ngày mai có ra sao

Mình lại yêu nhau thêm
một lần nữa

“

Cuộc sống không phải là phép màu để có thể cho ta được làm lại điều gì khi đã vượt quá tầm tay, yêu thương cũng nằm trong số đó.”

Tuyển tập *Hãy yêu khi còn có thể* với những truyện ngắn, những lá thư cảm động nhất về tình yêu đôi lứa, tình cảm gia đình, tình bạn, tình yêu thương giữa người và người,...hứa hẹn sẽ mang đến cho bạn đọc những cảm xúc, những trải nghiệm đặc biệt khi cầm trên tay cuốn sách này.

“

Tình cảm gia đình, tình yêu cuộc sống hay yêu chính bản thân mình là thứ tình cảm quý giá mà trong những hoàn cảnh bi thương nhất ta mới thấm thía được sức mạnh của nó. Khi tim ta còn đủ sức để yêu thương thì đừng bao giờ lãng quên!”

Sách phát hành tại: CÔNG TY CPTM&DV SÁCH PHÙ HÀ
Địa chỉ: số 76/79 ngõ 402 đường Mỹ Đình, Từ Liêm, Hà Nội.
Tel: Miền Bắc: 0965 42.24.66, miền Nam: 0908 900.344.